

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR

SEJNI ZAPISI DRŽAVNEGA ZBORA 58. IZREDNA SEJA

(24. marec 2014)

SLOVENIJA JE DEMOKRATIČNA REPUBLIKA. SLOVENIJA JE PRAVNA IN SOCIALNA DRŽAVA.
SLOVENIJA JE DRŽAVA VSEH SVOJIH DRŽAVLJAN IN DRŽAVLJANK. DRŽAVLJANKE IN DRŽAVLJANI
V SLOVENIJI IMA OBLAST LJUDSTVO. DRŽAVLJANKE IN DRŽAVLJANI IMA OBLAST
PO NAČELU DEJELNE OBLASTI NA ZAKONODAJNO, IZREKALNO IN SODNO.
PRAVICI SLOVENSKEGA NARODA DO SAMOODLOČBE.
SLOVENIJA JE DEJELNO UDELEŽENKA V EVROPSKI UNI.
PRAVICI SLOVENSKEGA NARODA DO SAMOODLOČBE.

MANDAT

VI

IZREDNA
SEJA

58

UVOD

Državni zbor kot najvišja predstavniška in zakonodajna institucija v Republiki Sloveniji, ki opravlja tudi vse ostale funkcije sodobnega parlamenta, izvaja večji del svojih pristojnosti na rednih in izrednih sejah. Seje javnost lahko spremlja v dvorani ali preko televizijskih in spletnih prenosov.

Vsebina sej pa postane pregledno dostopna v obliki sejnih zapisov.

Državni zbor vsako sejo zvočno posname. Simultano ob zvočnem zajemanju nastaja besedilo, ki je na spletu dostopno s približno polurnim zamikom. V uredništvu sejnih zapisov se ob poslušanju zvočnega posnetka preveri avtentičnost zapisanega, besedilo pa se uredi v skladu s strokovnimi merili prenosa govorjene besede v zapisano. Takšno preverjeno in jezikovno urejeno besedilo na spletnem naslovu zamenja prvi zapis.

Besedilo celotne seje se izda tudi v publikaciji Sejni zapisi Državnega zbora. Sejni zapisi vsebuje dnevni red, sprejet na seji Državnega zbora, kazalo, iz katerega je razviden potek seje in v katerem so točke dnevnega reda in govorniki, osrednji del je besedilo seje, zapisano v prvi osebi, na koncu pa je dodan še indeks govornikov.

Sejni zapisi so zgodovinski dokument in vir za preučevanje parlamentarne zgodovine, tradicije, predstavniške demokracije in jezikovne kulture.

Sejni zapisi Državnega zbora. 58. izredna seja (24. marec 2014)

ISSN 2385-9490

Pripravi: Dokumentacijsko-knjižnični oddelek

Urednici: Tatjana Mirt Kavšek, mag. Vesna Moličnik

Izdajatelj: Državni zbor

Naslov: Šubičeva 4, 1102 Ljubljana

Telefon: +386 1 478 94 00

Leto izida publikacije: 2016

www.dz-rs.si

DNEVNI RED 58. IZREDNE SEJE

1. točka dnevnega reda: PREDLOG SKLEPA V ZVEZI S POSTOPKI IMENOVANJA NOVEGA VODSTVA KOMISIJE ZA PREPREČEVANJE KORUPCIJE TER ORGANIZIRANOSTJO IN NJENIM DELOM, EPA 1842-VI

2. točka dnevnega reda: PONOVRNO ODLOČANJE O ZAKONU O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DOSTOPU DO INFORMACIJ JAVNEGA ZNAČAJA (ZDIJZ-C), EPA 1500-VI

3. točka dnevnega reda: PREDLOG ZAKONA O DOPOLNITVI ZAKONA O DAVKU NA NEPREMIČNINE (ZDavNepr-A), SKRAJŠANI POSTOPEK, EPA 1742-VI

VSEBINA

Določitev dnevnega reda	6
3. točka dnevnega reda: PREDLOG ZAKONA O DOPOLNITVI ZAKONA O DAVKU NA NEPREMIČNINE (ZDavNepr-A), SKRAJŠANI POSTOPEK, EPA 1742-VI.....	6
MARKO PAVLIŠIČ	6
FRANC BOGOVIČ	7
IVAN HRŠAK	7
JOŽEF HORVAT	8
ALEKSANDRA OSTERMAN	9
ALEKSANDRA OSTERMAN	9
MAG. ANDREJ ŠIRCELJ	9
DR. LJUBICA JELUŠIČ	10
2. točka dnevnega reda: PONOVO ODLOČANJE O ZAKONU O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DOSTOPU DO INFORMACIJ JAVNEGA ZNAČAJA (ZDIJZ-C), EPA 1500-VI	11
JANKO POŽEŽNIK	11
KRISTINA VALENČIČ	11
DR. GREGOR VIRANT	12
JASMINA OPEC	13
IVAN HRŠAK	14
LJUDMILA NOVAK	14
JERKO ČHOVIN	15
SONJA RAMŠAK	15
MAG. MAJDA POTRATA	16
KRISTINA VALENČIČ	17
1. točka dnevnega reda: PREDLOG SKLEPA V ZVEZI S POSTOPKI IMENOVANJA NOVEGA VODSTVA KOMISIJE ZA PREPREČEVANJE KORUPCIJE TER ORGANIZIRANOSTJO IN NJENIM DELOM, EPA 1842-VI	17
DR. VINKO GORENAK	18
KRISTINA VALENČIČ	20
BOŠTJAN ŠEFIC	20
IVAN HRŠAK	21
MAG. MATEJ TONIN	22
JERKO ČHOVIN	23
MAG. BRANKO GRIMS	24
MAG. MAJDA POTRATA	25
MAG. KATARINA HOČEVAR	26
JASMINA OPEC	27
DR. VINKO GORENAK	28
MAG. MELITA ŽUPEVC	30
DR. VINKO GORENAK	32
MAG. MELITA ŽUPEVC	33
FRANC BOGOVIČ	33
IVA DIMIČ	34
DR. JOŽEF KUNIČ	35
SONJA RAMŠAK	36
MIRKO BRULC	37
DR. VINKO GORENAK	38
RIHARD BRANISELJ	39
MIHAEL PREVC	39

LJUBO ŽNIDAR.....	40
BRANKO SMODIŠ	40
IVAN VOGRIN.....	41
BRANKO FICKO.....	41
DR. VINKO GORENAK	42
ROBERT HROVAT	42
JOŽEF HORVAT	43
BRANKO KURNJEK	44
DR. VINKO GORENAK	45
BRANKO KURNJEK	45
JOŽEF JEROVŠEK	45
DR. LJUBICA JELUŠIČ	47
DR. VINKO GORENAK	48
MARIJA PLEVČAK	49
DR. VINKO GORENAK	50
FRANC PUKŠIČ	50
MARIJA PLEVČAK	50
FRANC PUKŠIČ	50
MAŠA KOCIPER.....	51
JOŽE TANKO	54
ZVONKO ČERNAČ.....	54
ALENKA JERAJ	56
JOŽE TANKO	58
MAG. MELITA ŽUPEVC	59
JOŽE TANKO	60
BOŠTJAN ŠEFIC.....	60
JANI MÖDERNDORFER	61
ZVONKO ČERNAČ.....	63
JOŽE TANKO	63
DR. VINKO GORENAK	63
JANI MÖDERNDORFER	65
DR. VINKO GORENAK	65
FRANC JURŠA.....	65
MAG. MAJDA POTRATA.....	66
MAG. BRANKO GRIMS	66
JERKO ČEHOVIN.....	66
DR. VINKO GORENAK	68
JERKO ČEHOVIN.....	69
DR. VINKO GORENAK	69
MAG. MAJDA POTRATA.....	70
FRANC BREZNIK	70
ZVONKO ČERNAČ.....	71
SONJA RAMŠAK	72
JOŽE TANKO	73

Državni zbor VI. mandat

58. izredna seja
24. marec 2014

Predsedujoči: Janko Veber.....predsednik Državnega zbora
Polonca Komar.....podpredsednica Državnega zbora
Renata Brunskole..... podpredsednica Državnega zbora
Romana Tomc..... podpredsednica Državnega zbora

Seja se je začela 24. marca 2014 ob 10.01.

PRESEDNIK JANKO WEBER: Spoštovani kolegice poslanke in kolegi poslanci, gospe in gospodje!

Začenjam 58. izredno sejo Državnega zbora, ki sem jo sklical na podlagi prvega odstavka 58. člena in prvega odstavka 60. člena Poslovnika Državnega zbora.

Obveščam sem, da se današnje seje ne morejo udeležiti naslednji poslanke in poslanci: gospa Irena Tavčar, gospod Dragutin Mate in gospod Samo Bevk od 14.30 dalje. Na sejo sem vabil predstavnika Državnega sveta k 2. točki dnevnega reda ter predstavnike Vlade k vsem točkam dnevnega reda. Vse prisotne lepo pozdravljam!

Prehajamo na **določitev dnevnega reda** 58. izredne seje Državnega zbora. Predlog dnevnega reda ste prejeli v sredo, 19. marca 2014, s sklicem seje. O predlogu dnevnega reda bomo odločali v skladu s prvim odstavkom 64. člena Poslovnika Državnega zbora. Predlogov za širitev dnevnega reda seje nisem prejel, zato zboru predlagam, da za današnjo sejo določi dnevni red, kot ste ga prejeli s sklicem.

Prehajamo na odločanje. Preden odločimo, vas prosim, da preverite delovanje glasovalnih naprav.

Lahko odločimo? Glasujemo o dnevnem redu.

Glasujemo. Navzočih je 72 poslank in poslancev, za je glasovalo 71, proti nihče.

(Za je glasovalo 71.) (Proti nihče.)

Ugotavljam, da je dnevni red 58. izredne seje Državnega zbora določen.

Prehajamo na **3. TOČKO DNEVNEGA REDA, TO JE NA OBRAVNAVO PREDLOGA ZAKONA O DOPOLNITVI ZAKONA O DAVKU NA NEPREMIČNINE PO SKRAJŠANEM POSTOPKU.**

Predlog zakona je v obravnavo zboru predložila skupina 4 poslank in poslancev, s prvopodpisanim Jožefom Horvatom. Predlog zakona je na 25. seji 11. 3. 2014 obravnaval Odbor za finance in monetarno politiko kot matično delovno telo. Ker po končani razpravi

odbor členov predloga zakona ni sprejel, je bila druga obravnava predloga zakona na seji delovnega telesa končana.

Besedo dajem predstavnikom poslanskih skupin za predstavitev stališč. Gospod Marko Pavličič bo predstavil mnenje Poslanske skupine Državljske liste.

MARKO PAVLIŠIČ (PS DL): Hvala za besedo, gospod predsednik. Spoštovana državna sekretarka, spoštovane kolegice, spoštovani kolegi, dobro jutro!

V Poslanski skupini Državljske liste se strinjamo z namenom tega predloga zakona, vendar predlagana sprememba ni potrebna. Določba o oprostitvi davka na nepremičnine v lasti humanitarnih organizacij, kamor sodijo tudi prostovoljna gasilska društva, je že v veljavni zakonodaji. Oprostitev se nanaša le na gasilske domove, kar je tudi smiselno. Naj ob tem preberem pojasnilo, ki ga je na spletni strani gasilec.net objavil gospod Jošt Jakša, predsednik Gasilske zveze Slovenije: "Spoštovani tovariši gasilci, preden se sproži val negotovanja zaradi informativnega izračuna davka na nepremičnine, ki ga je v minulih dneh razposlala Geodetska uprava Republike Slovenije, vam bi rad podal pojasnilo. Gasilska organizacija je oproščena plačila davkov v skladu s 50. členom Zakona o gasilstvu. Od gasilske zaščitne in reševalne opreme ter orodišč in gasilskih domov se ne plačujejo davki, razen davka na dodano vrednost, carin, prispevkov in drugih dajatev – torej so gasilski domovi oproščeni plačila davka. Izjema je, če v tem domu kdo živi, na primer hišnik. V tem primeru se izračuna davek za sorazmerni delež. Tudi če je v poslanem informativnem izračunu Gurs sedaj zapisana informativna vrednost za gasilske domove, se za gasilske domove, ki so v lasti gasilskih društev, tega davka ne bo plačevalo." Več si lahko preberete sami na portalu gasilec.net.

Ob tem se jasno postavi vprašanje, kaj je bil namen predlagatelja te spremembe zakona, če še tisti, ki naj bi jim bila sprememba

namenjena, trdijo, da to ni potrebno. Ne bi želel špekulirati o tem, ali je šlo zgolj za populizem ali tudi za namerno zavajanje in poskus poceni pridobivanja političnih točk. Te špekulacije prepuščam drugim. Je pa uvedba nepremičninskega davka tudi zelo lepo pokazala, da imamo Slovenci davkov že počasi dovolj, da bo za nadaljnje korake k uravnoteženju proračuna treba poseči po ustreznih, pravičnih in sorazmernih posegih na odhodkovni strani proračuna. Če bi to modrost zmogli že lani, bi se lahko obdavčitve nepremičnin lotili precej previdneje.

V Poslanski skupini Državljanke liste bomo navedeni predlog zakona zavrnil, s tem pa odprli pot za ostale nujne spremembe zakona – za poenotenje stopnje obdavčitve za vse stanovanjske nepremičnine in podaljšanje roka za ureditev stanja v evidencah. Hvala.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam.

Gospod Franc Bogovič bo predstavil stališče Poslanske skupine Slovenske ljudske stranke.

FRANC BOGOVIČ (PS SLS): Lep dober dan, spoštovani predsednik, kolegice in kolegi, državna sekretarka!

Davek na nepremičnine je bil lansko poletje nočna mora tistih, ki smo predvidevali, kaj bo tako pripravljen zakon pomenil v implementaciji. Kaj kmalu se je temu pridružilo tudi 80 tisoč podpisnikov, ljudi, ki so razumeli, kaj je s tem zakonom narobe. Za koalicijo in za Vlado pa mislim, da ta davek vedno bolj postaja nočna mora, kakor tudi za vse državljane in državljanke, ki so končno dobili tudi odmere, in se v praksi vidi, kaj bi ta zakon pomenil. Zakon je očitno zelo napak pripravljen. Želi se ga prehitro sprejeti, in v njem je cel kup nejasnosti. Tudi ta nejasnost glede gasilstva je ena takšnih napak, ki po nepotrebem vznemirja gasilstvo. Lansko leto je bil ob sprejemanju tega zakona na predlog Poslanske skupine Slovenske ljudske stranke sprejet amandma, s katerim smo v 8. členu med oprostitev uvedli tudi to, da so davka za plačilo oproščene vse humanitarne organizacije. Na koncu pa prihaja do teh nejasnosti, ali so gasilci v razvidu humanitarnih organizacij ali ne. Takšnih poročil, kot jih je bilo prebranih, je več. Govorijo tudi o drugih stvareh, tudi o drugačnem tolmačenju tega zakona.

Zato res ne vidim nobenega razloga, zakaj ne bi takšnega določila, kot so ga kolegi iz Nove Slovenije pripravili, s spremembo 8. člena, v Državnem zboru sprejeli. Vendar se je koalicija in Vlada v skladu s svojimi manirami pri sprejemanju tega zakona odločila, da bo dovolila spremembo in poseg v zakon takrat, ko se bo njej zdelo primerno. Očitno se vam, kolegi, že zdi primerno in se je tudi skozi zakon o množičnem vrednotenju poskušalo pripeljati te stranske rešitve, s katerimi bi se ta zakon dal popraviti. Tam je bilo več kot očitno, da je bil poskus pri napačnem zakonu, zato me čudi,

zakaj nismo vsi skupaj izkoristili priložnosti in bi ob zakonu, ki je bil v proceduri, in ob vladnem zakonu, ki bi ga lahko Vlada pripravila, v proceduri sprejemanja Državnega zbora sprejeli t. i. hibridni zakon, v katerem bi izpeljali in uzakonili vse spremembe, za katere se že danes ve, da jih je treba sprejemati. V četrtek je Vlada očitno sprejela v pravem zakonu spremembe, kar se tiče nerezidenčnosti in tudi rokov, ki se nam vedno bolj odmikajo, lahko pa bi bila ta sprememba uveljavljena tudi že v tem zakonu, če bi bila volja in pripravljenost za pogovor, dogovor tudi med koalicijo in opozicijo v tem parlamentu.

Žal se tega dialoga koalicija ne poslužuje, in mislim, da bi bil pri tem zakonu nujno potreben. Glede na to, da je zakon, tisti, ki ga je pripravila Vlada, že vložen v proceduro Državnega zbora, upam, da bo v relativno kratkem času bilo odločeno tudi na Ustavnem sodišču. Ustavni sodniki so naredili korak v pravo smer in je bila dana možnost, da se odmere pošljejo po domovih, da se vidi, kakšna je realna posledica uvedbe tega zakona, mi pa imamo sedaj na mizi že tudi celo vrsto pomanjkljivosti, več kot evidentno tudi skozi same odmerne odločbe. Zaradi tega bi bilo najbrž nujno potrebno, da bi poleg teh sprememb, za katere sedaj vidim, da jih Vlada predlaga, lahko uvedli tudi to oprostitev eksplicitno, da jo napišemo, da ne bo nedvoumnosti, da gasilci vedo, in da dopolnimo k temu še to, da poleg tistih, kjer so gasilski domovi v lasti gasilcev, tudi domovi, v katerih se opravlja dejavnost, pa je to mogoče v lasti ali občine ali koga drugega – in bo po nepotrebem zopet tu zaračunan davek na nepremičnine od te humanitarne organizacije, ki nas je že ničkolikokrat rešila v različnih situacijah.

Nujno potrebno pa bi bilo po mojem prepričanju tudi slediti besedam gospodarskega ministra gospoda Metoda Dragonje in tudi v tistem zakonu dodati še spremembe, kar se tiče obdavčitve za obrtnike, in tudi to, kar je nedopustno v kmetijstvu – mislim, da bi morali tiste stopnje znižati, ampak upam, da bo tam tudi kmetijski minister to sprevidel in to predlagal. V Slovenski ljudski stranki obžalujemo, da koalicija ne zmore tega napora, da bi ta zakon danes bil s ključnimi spremembami popravljen. Očitno se bomo morali okoli tega zakona še nekajkrat srečati v Državnem zboru in ... / opozorilni znak za konec razprave/ ... zakon popraviti.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala.

Gospod Ivan Hršak bo predstavil stališče Poslanske skupine Demokratične stranke upokojencev Slovenije.

IVAN HRŠAK (PS DeSUS): Hvala lepa za besedo, spoštovani predsednik. Spoštovani kolegice in kolegi!

Učinek uzakonjenega davka na nepremičnine je dejansko pokazal svoji pravi

obraz preko informativnih izračunov, ki smo jih fizične in pravne osebe, lastniki nepremičnin pred kratkim prejeli. Da gre za vrsto napak, ne samo na strani lastnikov, je priznala tudi Vlada, in te napake bo treba popraviti. Svoje bo reklo tudi Ustavno sodišče, pred katerim teče postopek za pobudo večjega števila predlagateljev. Ta novela se nanaša izključno na obdavčitev gasilskih organizacij. Glede tega moram povedati, da smo v Poslanski skupini Demokratične stranke upokojencev Slovenije takoj, ko smo bili seznanjeni s prvim osnutkom Zakona o davku na nepremičnine, vladne predstavnike opozorili, da gasilski domovi ne smejo biti obdavčeni. Še posebej se je tu angažiral naš vodja Franc Jurša, saj so ga kot poslanca in kot predsednika Odbora za obrambo na to opozorili številni gasilci.

Tako smo že v fazi usklajevanja dobili zagotovila, da gasilski domovi ne bodo obdavčeni. Držijo zatrjevanja predlagatelja, da so tudi gasilske organizacije dobile informativne izračune, v katerih je navedena tako davčna stopnja kot tudi okvirna višina davka. Vendar informativni izračun Gursa ni odločba o odmeri davka, ki zavezuje davek plačati. Organ, ki bo davek odmeril in izdal odločbo, bo moral upoštevati vso veljavno zakonodajo, ne samo davčno, torej ne samo Zakon o davku na nepremičnine, temveč tudi Zakon o gasilstvu. Ta zakon jasno določa, da se od gasilske zaščitne in reševalne opreme ter orodij in gasilskih domov davki ne plačujejo. Tako še enkrat, gasilski domovi niso predmet obdavčitve z davkom na nepremičnine. Če bi že morebiti davčni organ odmeril davek na gasilski dom, bi bila taka odločba najmanj nezakonita in bi vsaka pritožba uspela, saj odločba ne bi temeljila na veljavni zakonodaji. Če pa ima neko gasilsko društvo v lasti druge nepremičnine, pa najsi bodo to kmetijska zemljišča, poslovne stavbe ali stanovanja, pa bodo slednje obdavčene. S temi nepremičninami lahko gasilsko društvo prosto razpolaga, jih proda, daje v najem in podobno. Ker veljavna zakonodaja določa oprostitev plačila davka na nepremičnine gasilskih domov, predloga zakona že na odboru za finance nismo podprli. Menimo tudi, da je bojazen predlagatelja povsem neupravičena in pretirana, in da po nepotrebnem povzroča skrbi ljudem, ki so nam vedno pripravljani pomagati, našim gasilcem. Hvala.

PRESEDENIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam.

Gospod Jožef Horvat bo predstavil stališče Poslanske skupine Nove Slovenije.

JOŽEF HORVAT (PS NSi): Hvala, gospod predsednik. Spoštovani kolegice in kolegi, spoštovana gospa državna sekretarka!

V Republiki Sloveniji izgleda lahko razlaga zakon tudi gospod Jošt Jakša, generalni direktor Direktorata za gozdarstvo, lovstvo in ribištvo, sicer tudi predsednik Gasilske zveze Slovenije. Gospe in gospodje, to je konec

pravne države. Mi vsi smo humanitarni, torej vsi oproščeni, ampak humanitarna organizacija mora biti zapisana v razvid humanitarnih organizacij. Verjetno v tej dvorani ni poslanca, ki ne bi podpiral poslanstva gasilcev, saj so prav v nedavni ujmi pretekli mesec dokazali, da so glavna ali pogosto edina organizacija, ki je usposobljena za reševanje v naravnih in drugih nesrečah. Verjetno med nami tudi ni nobenega, ki bi podpiral obdavčenje nepremičnin v lasti gasilskih organizacij, ampak gasilske organizacije, gospe in gospodje, so dobile informativne izračune. Kaj se je od takrat do danes zgodilo? Nič. In dobili bodo tudi odločbo, dobili bodo tudi položnice. Vendar pa se bo zaradi zavrnitve našega Predloga zakona o dopolnitvi Zakona o davku na nepremičnine, s katerim se uzakonja oprostitev tega davka za nepremičnine v lasti gasilskih organizacij, zgodilo prav to.

Nepremičnine, ki so iz obdavčitve izvzete, so taksativno naštetje v 8. členu Zakona o davku na nepremičnine, in ga je treba prebrati. 8. člen tega zakona med oprostitevami gasilske organizacije ne navaja. Glede možnosti oprostitve humanitarnih organizacij je treba pojasniti, da veljavni Zakon o humanitarnih organizacijah določa način pridobitve statusa humanitarne organizacije. Tak status je možno pridobiti le na podlagi odločbe ministrstva po izvedenem upravnem postopku, in humanitarno organizacijo se obvezno vpiše v razvid humanitarnih organizacij pri ministrstvu. V tem razvidu do danes ni nobene gasilske organizacije. Prostovoljna gasilska društva odločb o statusu humanitarnih organizacij nimajo, ima pa priznan status humanitarne organizacije društvo Gasilska zveza Slovenije z odločbo Ministrstva za zdravje z dne 9. 8. 2010. Kljub poteku skoraj štirih let od izdaje te odločbe Gasilska zveza Slovenije vse do danes ni vpisana v razvid humanitarnih organizacij pri Ministrstvu za zdravje. Ker bo Davčna uprava Republike Slovenije pri priznavanju davčnih oprostitev izhajala iz baze podatkov iz razvida, bo tako tudi Gasilska zveza Slovenije prejela odločbo o odmeri davka na nepremičnine, ki so v njeni lasti.

Mnenje Vlade je, da naj bi bile gasilske organizacije, med katerimi so tudi prostovoljna gasilska društva, oproščene plačila davka na podlagi razlage Zakona o humanitarnih organizacijah. Po njeni razlagi je v primeru, če je priznan status humanitarne organizacije Gasilske zveze Slovenije, enak status priznan tudi vsem organizacijam, ki so vključene v tako zvezo. Razlaga zakona pa ni formalni pravni okvir. Formalni pravni viri so ustava, zakoni in podzakonski akti. Ob prejemu odločbe o odmeri davka na nepremičnine gasilskim organizacijam se posledično ne bodo mogle sklicevati na zakonsko podlago za tako oprostitev. Iz tega razloga smo v Novi Sloveniji vložili v parlamentarno proceduro Predlog zakona o dopolnitvi Zakona o davku na nepremičnine, s

katerim smo predlagali dopolnitev 8. člena zakona, na podlagi katerega se gasilski organizaciji oprosti plačilo davka na nepremičnine. Tako Vlada kot koalicijske poslanske skupine so zatrjevale, da je zakon nepotreben, ker za njegovo izvajanje zadošča razlaga zakona.

Tem vladnim zatrjevanjem pa ni pritrdila parlamentarna Zakonodajno-pravna služba, in v ustni obrazložitvi podanega mnenja je pojasnila, da zatrjevana davčna oprostitve za gasilske organizacije po pravih razlaganja zakona ne obstaja. Naj spomnim, da je Državni svet naš zakon podprl z glasovanjem 10 proti 0. Spoštovani! Dopolnitev Zakona o davku na nepremičnine je potrebna, če želimo gasilske organizacije oprostiti plačila davka na nepremičnine. To dokazujejo tudi informativni izračuni davka na nepremičnine, ki so že bili posredovani gasilskim organizacijam. V teh informativnih izračunih je določena vrednost nepremičnin, davčna stopnja in odmerjena višina davka na nepremičnine. Po prejemu odločbe Davčne uprave Republike Slovenije bodo gasilske organizacije odmerjen davek dolžne plačati, saj ni sprejete zakonske podlage za njegovo oprostitve. Hvala lepa.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam.

Gospa Aleksandra Osterman bo predstavila stališče Poslanske skupine Pozitivna Slovenija.

ALEKSANDRA OSTERMAN (PS PS): Hvala za besedo, gospod predsednik. Spoštovani!

Pred seboj imamo Predlog zakona o dopolnitvi Zakona o davku na nepremičnine, ki ga je, s prvopodpisanim gospodom Jožefom Horvatom, vložila Poslanska skupina Nova Slovenija – krščanski demokrati. Na matičnem delovnem telesu smo v živahni razpravi, pa čeprav ima novela le dva člena, slišali, zakaj taka predlagana sprememba ni potrebna. Ne glede na vse argumente smo dobili vtis, da je v ozadju nekaj več, več od marketinga in vsekakor več, kot je skrb za dobrobit gasilcev in gasilskih društev. Zakaj, spoštovani, tako menimo? Odgovor je zelo preprost. Mnenje Vlade, ki ga je podala po vložitvi novele, mnenje Zakonodajno-pravne službe in javni zapis predsednika Gasilske zveze Slovenije z dne 10. marca 2014 vsi – kako zanimivo – pritrjujejo, da taka predlagana novela ni potrebna, ker je že vse uveljavljeno, ker gasilska društva po že veljavnih določbah ne bodo plačevala davka na nepremičnine. Imamo zakon, Zakon o gasilstvu, ki v 15. točki 5. člena določa, da so prostovoljna gasilska društva humanitarne organizacije.

V 50. členu pa taisti zakon pravi, da gasilska društva ne plačujejo davkov na nepremičnine ali prej nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča. Če natančno preberem, prvi odstavek 50. člena pravi, da se od gasilske zaščitne in reševalne opreme ter od orodišč in gasilskih domov ne plačujejo davki, razen

prometni davek, carine, prispevki in druge dajatve. Imamo pa tudi že sprejeti Zakon o davku na nepremičnine, ki v 8. členu govori o oprostitvah, in oproščena so humanitarna društva. Prav tako taisti zakon v prehodnih in končnih določbah nikjer ne predvideva prenehanja veljave 50. člena Zakona o gasilstvu. Vsi vemo, da če z enim zakonom želimo drugega omejiti ali kako določbo drugega končati, mora biti to zelo jasno zapisano. Vsi, z izjemo tistih, ki tega ne želijo razumeti.

Spoštovani! Zakon o gasilstvu je izjemno jasen, in jasen je, da prostovoljna gasilska društva niso zavezana za plačilo davka na nepremičnine, ne kot humanitarna društva in ne kot gasilske zveze. Predlagana ureditev je nepotrebna, kot so že potrdili predstavniki Vlade, Zakonodajno-pravna služba in gospod Jošt Jakša, predsednik Gasilske zveze Slovenije. Vsi so zatrjevali enako, to, da taka predlagana ureditev ni potrebna. Spoštovani kolegi, spoštovana kolega! Ne bom ugibala, zakaj ste vložili tako novelo, ali je to zgolj ponesrečena samopromocija ali pa gre za neke vrste nagajanje. S tem se v Poslanski skupini Pozitivna Slovenija ne bomo ukvarjali in izgubljali energije. To veste sami. Prav tako veste, da bi bilo verjetno najbolj elegantno, da bi novelo umaknili, če ne prej, pa takrat, ko ste dobili potrebne ...

PRESEDNIK JANKO VEBER: Gospa Osterman, v tej fazi ni mogoče polemizirati s poslanskimi skupinami.

ALEKSANDRA OSTERMAN (PS PS): ... kjer je bilo zelo jasno zapisano, da je novela nepotrebna. Pa tega niste storili. Zakaj? To najbolj veste sami.

Zato v Poslanski skupini Pozitivna Slovenija takega predloga ne moremo podpreti. Je nepotreben, troši tudi davkoplačevalski denar, že s tem, ko danes o tem predlogu sploh govorimo. Hvala.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala.

Mag. Andrej Šircelj bo predstavil stališče Poslanske skupine Slovenske demokratske stranke.

MAG. ANDREJ ŠIRCELJ (PS SDS): Spoštovani predsednik, spoštovana državna sekretarka, državni sekretar, spoštovani kolegi in kolegice!

Kakšen zakon – zmešnjava. Zmešnjava, še preden se je zakon uveljavil. Danes ne vemo, kdo je obdavčen in kdo ni obdavčen. Na eni strani gasilske organizacije in gasilska društva dobivajo informativne izračune za obdavčitev gasilskih domov, na drugi strani imamo različna mnenja, pravna mnenja, ki kažejo na to, da po eni varianti gasilska društva niso obdavčena, po drugi varianti pa so obdavčena. V Slovenski demokratski stranki smo bili od začetka, od prvega trenutka, ko je ta vlada, vlada Alenke

Bratušek, prinesla ta zakon v Državni zbor, odločno proti takšnemu zakonu. To je sistemski davek in sistemski zakon, in je nesprejemljivo, da se takšen zakon sprejema po skrajšanih ali nujnih postopkih. Kaos je tukaj in kaos je tudi na geodetskih upravah, kjer številni ljudje rešujejo svoje težave tako, da stojijo v vrstah in da moledujejo in prosijo državne uradnike, da bi se karkoli naredilo.

V Slovenski demokrati stranki smo vedno bili in vedno bomo za to, da bodo davčni zakoni in tudi ostali zakoni jasni, da se bo z njimi zagotavljala gotovost in da bodo transparentni. Kot kaže današnja razprava in kot kažejo pobude za spremembo zakonodaje, Zakon o davku na nepremičnine ni takšen. Ker ne zagotavlja gotovosti, ne zagotavlja niti pravne varnosti davčnih zavezancev. In ker zakon nima določb, po katerih se lahko davčni zavezanec, tudi gasilska društva, pritoži na odločbo, predvsem na tisti del, ki določa davčno osnovo – in sedaj se tu nekaj spet dela z nekim drugim zakonom, z Zakonom o množičnem vrednotenju nepremičnin –, in ker nima možnosti, da bi bila pritožba učinkovita v skladu s 26. členom Ustave, je pravna varnost davčnih zavezancev manjša. In ker je pravna varnost davčnih zavezancev manjša, v Slovenski demokrati stranki podpiramo vsako rešitev, ki povečuje gotovost, transparentnost in večjo pravno varnost davčnih zavezancev.

Poleg tega podpiramo tudi rešitve, ki gasilska društva oproščajo plačila davka na nepremičnine. Vemo, da je poseben zakon o gasilstvu. Vendar ta zakon o gasilstvu ne določa, ali bodo gasilska društva plačevala davek ali ne. Določa delovanje gasilskih društev, in če ugotovimo, na kakšen način so financirana gasilska društva in kakšno vlogo opravljajo v naši državi, in to že nekaj desetletij – in želimo si, da bi tako delovali tudi v prihodnje –, potem ni nobenega razloga, da bi gasilska društva plačevala davek na nepremičnine. Zaradi tega tudi vsebinsko podpiramo v Slovenski demokrati stranki, da so gasilska društva oproščena plačila tega davka v celoti. Dejstvo namreč je, da je vprašanje, ali bo ta zakon sploh zaživel ali ne, predvsem zaradi tega, ker čakamo na odločitev Ustavnega sodišča. Vendar ne glede na to, kakšna bo ta odločitev, bi moral zakon jasno in nedvoumno povedati, da so gasilska društva oproščena plačila davka na nepremičnine.

Zato v Slovenski demokrati stranki podpiramo spremembo 8. člena Zakona o davku na nepremičnine. Hvala lepa.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam.

Dr. Ljubica Jelušič bo predstavila stališče Poslanske skupine Socialnih demokratov.

DR. LJUBICA JELUŠIČ (PS SD): Najlepša hvala za besedo, spoštovani predsednik. Lep pozdrav vsem skupaj!

V Poslanski skupini Socialnih demokratov smo bili že pri sprejemanju Zakona o davku na nepremičnine med tistimi, ki so si prizadevali za razbremenitev davčnega bremena pri gasilskih organizacijah. Verjeli smo pojasnilu Vlade, da ni treba širiti nabora oprostitev iz 8. člena Zakona o davku na nepremičnine, ker se bo pri odmeri davka na nepremičnine spoštovalo prvi odstavek 50. člena Zakona o gasilstvu, ki je bil danes že večkrat citiran tukaj, in ta pravi, da se od gasilske zaščitne in reševalne opreme ter orodišč in gasilskih domov ne plačujejo davki, razen nekatere izjeme. Nismo spregledali drugega odstavka istega člena, ki pravi, da vlada podrobneje določi gasilsko zaščitno in reševalno opremo, orodišča in gasilske domove iz prejšnjega odstavka. Ta drugi odstavek očitno navaja obstoj nekega podzakonskega akta. Iz mnenja Vlade o Predlogu zakona o dopolnitvi Zakona o davku na nepremičnine z dne 20. 2. 2014 pa izhaja, da se Vlada sedaj sklicuje na status humanitarne organizacije, ki ga ima Gasilska zveza Slovenije, kot podlago za oprostitve davka na nepremičnine, in sicer sedaj po četrty točki 8. člena Zakona o davku na nepremičnine.

Gre za status humanitarne organizacije, ki se pridobi po drugem zakonu. Ne po tistem členu, ki v Zakonu o gasilstvu govori o tem, da je gasilska zveza humanitarna organizacija, ampak po Zakonu o humanitarnih organizacijah. To dejstvo nas utruje v prepričanju, da Vlada ob sprejemanju Zakona o davku na nepremičnine ni dovolj natančno premislila, ali bodo zapisane določbe gasilske organizacije dejansko oprostile tega davka ali ne. Zapisano mnenje tudi ne vsebuje jasnega odgovora, ali bodo gasilski domovi oproščeni davka zato, ker so gasilska društva humanitarne organizacije ali zato, ker se spoštuje 50. člen Zakona o gasilstvu. Z vidika implementacije Zakona o davku na nepremičnine bi po našem mnenju to moralo biti bolj precizno določeno. Opozorili bi še na stališče Vlade v prej omenjenem mnenju, ki pravi, da bodo vsi gasilski domovi davka na nepremičnine oproščeni. Druge nepremičnine, ki so v lasti poklicnih, poudarjam, poklicnih gasilskih enot, ki opravljajo gasilsko službo poklicno, pa niso oproščene davka na nepremičnine. Vlada namreč to službo enači z drugimi javnimi službami.

Socialni demokrati menimo, da način izvajanja javne službe, ko gre za humanitarno delovanje, to je prostovoljno ali poklicno, ne more biti podlaga za razlikovanje med organizacijami v odnosu do davka na nepremičnine. Namreč, če podrobneje pogledamo druge humanitarne organizacije, bomo videli, da imajo vse, zlasti na sedežih organizacij, nekaj poklicnega osebja, pa zaradi tega ni prišlo do razlik pri odrejanju davka. Ker je matično delovno telo v postopku obravnave tega zakona ocenilo, da je bilo pojasnilo Vlade glede oprostitve davka na nepremičnine v primeru

gasilskih organizacij dovolj prepričljivo, naj bi bila s tem razprava o dopolnitvi zakona zaključena. Sami pa menimo, da bi to vprašanje moralo biti zaradi uporabe zakona bolj nedvoumno rešeno, zlasti pri upoštevanju zakonske podlage za oprostitev – 50. člen Zakona o gasilstvu ali četrta točka 8. člena Zakona o davku na nepremičnine –, kar od Vlade pričakujemo v nadaljnjih postopkih uveljavljanja Zakona o davku na nepremičnine. Hvala.

PREDSEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam.

S tem smo končali s predstavitvijo stališč poslanskih skupin. V skladu z razlago Komisije za poslovnik z dne 9. decembra 2009 Državni zbor ugotavlja, da je zakonodajni postopek o predlogu zakona končan.

S tem zaključujem to točko dnevnega reda.

Prehajamo na **2. TOČKO DNEVNEGA REDA, TO JE NA PONOVRNO ODLOČANJE O ZAKONU O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DOSTOPU DO INFORMACIJ JAVNEGA ZNAČAJA.**

Državni svet je na 9. izredni seji 13. 3. 2014 zahteval, da Državni zbor na podlagi tretje alineje prvega odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije pred razglasitvijo ponovno odloča o Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o dostopu do informacij javnega značaja.

Za obrazložitev zahteve dajem besedo predstavniku Državnega sveta gospodu Janku Požežniku.

JANKO POŽEŽNIK: Spoštovani gospod predsednik, cenjeni poslanke in poslanci, ostali prisotni!

S predlogom zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dostopu do informacij javnega značaja, ki ga je Državni zbor sprejel na svoji 22. seji 6. marca, se med drugim širi krog zavezancev po Zakonu o dostopu do informacij javnega značaja. Se je pa v času zakonodajnega postopka v drugi in tretji obravnavi izkazalo, da posamezna določila zakona v delu zagotavljanja javnosti in odprtosti ne sledijo namenu in ciljem zakona v celoti, in sicer glede javne objave podatkov oziroma informacij, ki so neposredno povezane s slabimi krediti, ki so preneseni na Družbo za upravljanje terjatev bank. V ta del bi morali biti vključeni tudi tisti slabi krediti bonitetnih skupin D in E, ki niso bili preneseni na slabo banko, temveč ostajajo v teh bankah v državni lasti. Pri slabih kreditih gre za ogromno finančno in družbeno škodo in za dejanja, ki so resno ogrozila slovenski bančni sistem. Davkopačevalke in davkopačevalci imamo pravico izvedeti, katera so tista podjetja, ki so dejansko dolžniki vseh davkopačevalcev v Republiki Sloveniji, za kakšne višine kreditov gre in na kakšni podlagi so bili ti odobreni. Pri slabih kreditih gre za enormno finančno škodo, gre za pravi krater v slovenskem finančnem sistemu in

za dejanja, ki so resno ogrozila slovenski bančni sistem.

Davkopačevalke in davkopačevalci so zaradi dokapitalizacij zainteresirani za javno objavo, zato obstaja prevladujoč javni interes za razkritje določenih podatkov v zvezi s slabimi krediti bank, če so predmet ukrepov države ali Banke Slovenije za krepitev stabilnosti finančnega sistema ali pa so predmet ukrepov po Zakonu o ukrepih Republike Slovenije za krepitev stabilnosti bank. To je še posebej pomembno zato, ker so bila v dokapitalizacijo bank vložena velika finančna sredstva. Zato je nujna transparentnost delovanja, in sicer ne le Družbe za upravljanje terjatev bank, temveč tudi vseh dokapitaliziranih bank samih. Nobenega stvarnega razloga ni, da bi razlikovali med slabimi krediti, ki so bili preneseni, in tistimi, ki sodijo v enako slabo bonitetno skupino D in E in niso bili preneseni na Družbo za upravljanje terjatev bank.

Pred seboj imamo mnenje Vlade o zahtevi Državnega sveta, da naj Državni zbor ponovno odloča o noveli Zakona o dostopu do informacij javnega značaja. Ampak to mnenje niti v enem stavku ne govori o razlogih, zakaj je Državni svet izglasoval veto. V tem mnenju Vlada hvali zakon, kaj bo dobrega prinesel. Ampak to sploh ni bistvo veta. Veliko tega, kar piše v tem mnenju, drži, in veto ni bil izglasovan zaradi tistega, kar je dobrega v tem zakonu, ampak zaradi tistega, česar v tem zakonu ni, pa bi moralo biti. Zakon je priložnost, da so v njem tudi določila, ki govorijo o razkrivanju slabih kreditov, ki niso bili preneseni na slabo banko. Zakon potrebujemo in kot takšnemu mu ne nasprotujemo, vendar pa Državni svet nima nobene možnosti, da bi predlagal to, kar ste z amandmajem tudi poslanci že skorajda potrdili. Zato se je še enkrat pokazalo, da bi Državni svet moral imeti možnost tako imenovanega četrtega branja. Tako do tega veta in še do kakšnega drugega veta gotovo ne bi prišlo. Vsem nam je jasno, da je vprašanje bančne luknje in slabih kreditov bolj kot kdajkoli aktualno in boleče za vse davkopačevalke in davkopačevalce. Zato je zahteva po dopolnitvi tega zakona razumljiva. Državni svet upa, da bo zakon čim prej noveliran in uporabljen v praksi. Hvala lepa.

PREDSEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam.

Zahtevo je obravnaval Odbor za notranje zadeve, javno upravo in lokalno samoupravo kot matično delovno telo. Za predstavitev poročila odbora dajem besedo podpredsednici gospe Kristini Valenčič.

KRISTINA VALENČIČ (PS DL): Hvala za besedo, spoštovani predsednik. Minister, državni sekretar, kolegice in kolegi!

Odbor za notranje zadeve, javno upravo in lokalno samoupravo je na 29. nujni seji v petek, 21. marca obravnaval zahtevo Državnega sveta za ponovno odločanje Državnega zbora o Zakonu o spremembah in

dopolnitvah Zakona o dostopu do informacij javnega značaja, ki ga je Državni zbor sprejel na 22. seji 6. marca 2014. Zahteva je objavljena na spletni strani Državnega zbora v Poročevalcu z dne 13. marca. Odbor je bil predhodno seznanjen z mnenjem Zakonodajno-pravne službe in mnenjem Vlade. Predstavnik Državnega sveta pisne zahteve ni predstavil, iz nje pa izhaja, da so se po njihovem mnenju skozi zakonodajni postopek v Državnem zboru v drugi in tretji obravnavi odprla številna vprašanja glede javne dostopnosti za osnovne podatke o slabih kreditih, ki se vodijo kot tvegane postavke ne glede na to, ali so bili preneseni na Družbo za upravljanje terjatev bank ali ne.

Državni svet predlaga, da Državni zbor ponovno odloča o Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o dostopu do informacij javnega značaja predvsem zato, da se zmanjšajo tveganja za možnosti zlorab, korupcije in klientelizma, čemur smo bili priča v preteklosti z odobritvijo slabih kreditov. Predstavnik Vlade, državni sekretar na Ministrstvu za notranje zadeve gospod Boštjan Šefic, je v predstavitvi pisnega mnenja Vlade povedal, da po njihovem mnenju razlogi, s katerimi je Državni svet utemeljeval zahtevo za ponovno odločanje o zakonu, niso utemeljeni. Poleg tega Državni svet besedilu zakona in njegovim rešitvam ne nasprotuje. Predlagajo le, da bi se dopolnile določbe, ki se nanašajo na kredite, ki niso bili preneseni na slabo banko. Predlaga, da se zakon ponovno potrdi.

Predstavnica Zakonodajno-pravne službe je v predstavitvi pisnega mnenja povedala, da se navedbe Državnega sveta nanašajo na vprašanja, povezana s presojo vsebinske primernosti ureditve, ki sicer v zakon ni vključena, vendar bi po oceni Državnega sveta morala biti. Tako opredeljena vprašanja pa presegajo okvir nalog Zakonodajno-pravne službe, ki jih določa 27. člen Poslovnika Državnega zbora, zato se Zakonodajno-pravna služba do navedenih utemeljitev ne opredeljuje. V razpravi je bila s strani članov odbora izražena podpora zakonu. S strani poslancev je bilo opozorjeno, da bo treba v kratkem pripraviti novelo zakona, ki bo vključevala spremembe, ki jih predlaga Državni svet v zahtevi za ponovno odločanje. Odbor je v nadaljevanju z večino glasov vseh članov sprejel mnenje, da je Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o dostopu do informacij javnega značaja ustrezen.

PREDSEDNIK JANKO VEBER: Hvala.

Dr. Gregor Virant, minister za notranje zadeve, bo predstavil mnenje Vlade kot predlagateljice zakona.

DR. GREGOR VIRANT: Hvala, gospod predsednik. Spoštovani kolegice in kolegi!

Vlada predlaga, da ta zakon po odločilnem vetu Državnega sveta podprete. Gre za izjemno pomemben zakon, ki prinaša v podjetja v večinski državni oziroma občinski lasti

tisto, kar za javni sektor velja že od leta 2003, to je transparentnost oziroma javnost poslovanja. Leta 2003 je bil sprejet osnovni ZDIJZ, ki je uvedel to javnost za državne organe, organe lokalnih skupnosti, za javne zavode, javne agencije, javne sklade in tako naprej, vsi pa vemo, da se v tem delu javnega sektorja pretaka precej manj denarja kot pa v tistem delu gospodarstva, ki je v državni lasti. Po nekaterih ocenah gre za premoženje, vredno več kot 10 milijard evrov. Milijonski zneski se v teh firmah obračajo, in čas je pravi, da uvedemo tudi transparentnost pri tem poslovanju. Kaj z zakonom dobivamo? Dobivamo absolutno javnost vseh donatorskih, sponzorskih in svetovalnih pogodb. Dobivamo absolutno javnost vseh podatkov o plačah, bonitetah, odpravninah in kadrovskih zadevah – recimo, podatki o izpolnjevanju pogojev za člane nadzornih svetov in člane uprav –, in dobivamo javnost vseh podatkov o izdatkih teh firm, pri čemer pa imajo te firme možnost, da v izjemnih primerih podatkov ne razkrijejo, če dokažejo, da bi to ogrozilo njihov konkurenčni položaj. Se pravi, da imajo tudi tako imenovani "way out" v takšnih situacijah.

Zakon po oceni tistih, ki so intenzivno sodelovali pri njegovem nastajanju, to je informacijske pooblaščenke in Komisije za preprečevanje korupcije, zmanjšuje korupcijska tveganja in zagotavlja bolj odgovorno ravnanje z državnim premoženjem. Vsi se zavzemamo za to, da bi se državno premoženje upravljalo bolj učinkovito, bolje. Vemo, da ta zakon ni čarobna paličica, vemo, da so tisto, kar še bolj potrebujemo, kvalitetni nadzorni sveti in kvalitetne uprave v teh podjetjih. Nekateri menimo, da bi bila končna rešitev, da se država iz lastništva v teh podjetjih umakne. V vsakem primeru pa je novela ZDIJZ pomemben korak k izboljšanju poslovanja teh podjetij. Novela ZDIJZ prinaša tudi javnost tako imenovanih slabih kreditov, ključnih podatkov o tistih kreditih, ki so v Sloveniji izvrtali nekaj milijardno bančno luknjo. Gre za podatke o tem, kdo so bili tisti, ki so na strani bank kredite odobraval, in kdo so bili tisti, ki so na drugi strani te kredite prejemale.

Tudi to je nekaj, kar imajo slovenski davkoplačevalci pravico izvedeti, saj vsi iz svojih žepov plačujemo za to, da pokrivamo to bančno luknjo skozi stalne dokapitalizacije slovenskih bank, zlasti tistih v državni lasti. Točka, ki je ostala odprta, je vprašanje, ali naj se javnost slabih kreditov nanaša tudi na tiste kredite pod oznako D in E, tiste slabe kredite, ki ostajajo na bankah in se ne prinašajo na DUTB. Tukaj imamo nekoliko različna stališča. Eni mislimo, da bi bilo to prav, drugi mislijo, da bi to ogrozilo konkurenčnost bank. Vendar je to en segment, en delček tega zakona. Ta zakon prinaša takšne spremembe in toliko dobrega, toliko pozitivnih premikov, da je mnogo bolje, da se potrdi in se potem o detajlih pogovarjamo v nadaljevanju. Za Vlado je ta zakon zelo pomemben in tudi zame osebno, kot ste zaznali iz tega, kakšen pomen

sem mu pripisal in kaj vse sem na ta zakon vezal. Na tem stojim še danes. Mislim, da sprejemamo enega pomembnejših zakonov v tem mandatu, in si želim in obetam podporo najmanj 46 poslank in poslancev. Hvala lepa.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam.

Prehajamo na predstavitev stališč poslanskih skupin. Gospa Jasmina Opec bo predstavila stališče Poslanske skupine Slovenske ljudske stranke.

JASMINA OPEC (PS SLS): Hvala lepa za besedo. Lepo pozdravljeni vsi skupaj!

Naj na začetku povem, da v Poslanski skupini Slovenske ljudske stranke obžalujemo, da obravnavana novela Zakona o dostopu do informacij javnega značaja še ni stopila v veljavo. Sicer razumemo in podpiramo argumente, ki jih je Državni svet navedel v svoji zahtevi za ponovno odločanje, saj smo popolnoma iste argumente navajali tudi sami. Pri tem imam v mislih problematiko slabih terjatev, ki niso bile prenesene na Družbo za upravljanje terjatev bank, okoli katere je tekom obravnave sprejetega zakona potekala najbolj burna razprava, in to popolnoma upravičeno. Vendar je pri obravnavi zahteve Državnega sveta za ponovno odločanje v ozir treba vzeti dejstvo, da se je uveljavitev in s tem začetek izvajanja zakona z vsemi pozitivnimi rešitvami, tudi z razkritjem terjatev, prenesenih na slabo banko, in odgovornih za ustvarjanje bančne luknje ter podatkov o svetovalnih pogodbah državnih podjetij, zamaknila za najmanj 14 dni. Ob dejstvu, da se zakon sprejema že od novembra lani, je nedopustno, da do uveljavitve tako pomembne materije po 4 mesecih zakonodajnega postopka še vedno ni prišlo.

Mimogrede, v naši poslanski skupini smo že konec letošnjega januarja zahtevali sklic nujne seje Odbora za finance in monetarno politiko. Nekateri smo predlagali sklep, da se tretja obravnava predlaganega zakona opravi čim prej ravno z namenom njegovega hitrejšega sprejetja in uveljavitve. Naj ponovim argumente Poslanske skupine Slovenske ljudske stranke, zaradi katerih bomo sprejeto novelo Zakona o dostopu do informacij javnega značaja ponovno podprli – z nekoliko grenkobe, pa vendar. Poslanci Slovenske ljudske stranke smo bili predlogu zakona pozitivno naklonjeni vse od prve obravnave dalje. Aktivno smo se vključili tudi v pripravo amandmajev, ki so šli v smeri povečanja transparentnosti na področju preteklega in trenutnega poslovanja bank, ki so bile deležne ukrepov iz naslova predpisov o zagotavljanju stabilnosti bančnega sistema. Pri tem imam najbolj v mislih transparentnost terjatev, ki so že bile in še bodo prenesene iz poslovnih bank na tako imenovano slabo banko.

V naši poslanski skupini smo zadovoljni, da nam je delno prišla na proti tudi koalicija, ki je s predlogi amandmajev, sprejetih v drugi obravnavi, jasno določila način in

sistematiko javnega obnavljanja prenesenih terjatev. Vendar kot vemo, se je v tretji obravnavi zataknilo. S kolegi iz NSi in SDS smo tako v drugi kot tudi v tretji obravnavi predloga zakona vložili amandma, ki bi omogočil tudi javno objavo informacij o kreditih, ki so po mednarodnih bančnih standardih razvrščeni v bonitetni skupini D in E in še niso bili preneseni na slabo banko. Zaradi milijardnih dokapitalizacij z javnimi sredstvi, ki so jih bile deležne banke, je po našem mnenju edino razumno, da postanejo javne tudi te informacije. Podobno stališče so zagovarjali tudi poslanci Državljske liste, ki so pripravili svoje amandmaje. Temu stališču sledi tudi Državni svet v zahtevi za ponovno odločanje. Obstajajo namreč številne špekulacije, zakaj določene terjatve niso bile prenesene na slabo banko, čeprav so dejansko vrednotene kot najslabše. Žal noben izmed navedenih amandmajev ni bil sprejet, za kar v Poslanski skupini Slovenske ljudske stranke ne najdemo razumljivega razloga.

Ne glede na naše veliko razočaranje nad ravnanjem koalicije v tretji obravnavi bomo v Poslanski skupini Slovenske ljudske stranke obravnavani zakon ponovno podprli. Zakon namreč prinaša preveč dobrih rešitev, da bi ga zgolj zaradi ene pomanjkljivosti zavrnili v celoti. Povečanje stopnje transparentnosti pri delovanju poslovnih subjektov pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava, predvsem gospodarskih družb, ki so v neposredni ali posredni lasti države, kar prinaša zakon, je namreč nujno. Tovrstno povečanje transparentnosti bo po našem mnenju pripomoglo k bolj učinkovitemu upravljanju s premoženjem in finančnimi sredstvi navedenih subjektov, vendar si ne delamo utvar, da pri izvajanju zakona ne bo nobenih težav. Izogibanj in sklicevanj na takšne ali drugačne poslovne in druge skrivnosti bo nedvomno veliko, a trenutno nam ne preostane drugega, kot da zakon čim prej sprejmemo, uveljavimo in ga začnemo izvajati. Postopki prenosa slabih terjatev s poslovnih bank na slabo banko namreč že potekajo in so vse prej kot transparentni, zato je razkritje informacij o slabih terjatvah ter jasnejša opredelitev postopkov razkrivanja izjemnega pomena za nadaljnjo sanacijo slovenskega bančnega sistema.

V Slovenski ljudski stranki napovedujemo podporo, napovedujemo pa tudi, da bomo takoj po uveljavitvi zakona vložili predlog zakona, ki bo sledil nesprejetim amandmajem iz druge ter tretje obravnave, in ki bo omogočil razkritje tudi tistih slabih kreditov, ki so ostali na bankah. Davkoplačevalci, ki prispevajo milijarde v bančni sistem, namreč imajo pravico do popolne transparentnosti, zato v tem primeru bančna tajnost ne sme in ne more prevladati nad javnim interesom. Hvala.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam.

Gospod Ivan Hršak bo predstavil stališče Poslanske skupine Demokratične stranke upokoencev Slovenije.

IVAN HRŠAK (PS DeSUS): Hvala za besedo, spoštovani predsednik. Spoštovani minister z državnim sekretarjem, spoštovani kolegice in kolegi!

V Poslanski skupini Demokratične stranke upokojencev Slovenije bomo tudi tokrat podprli novelo Zakona o dostopu do informacij javnega značaja, s katerim se obveznost posredovanja tovrstnih informacij širi z organov javnega sektorja tudi na podjetja v večinski lasti države ali občin ter tudi na banke. Naj samo na hitro ponovim glavne značilnosti vsebine zakona. Državljeni bodo imeli pravico vedeti, kaj se dogaja v državnih podjetjih, kako poslujejo, kakšne posle sklepajo. Javne bodo postale med drugim tudi vse donatorske in sponzorske pogodbe, odvetniške in svetovalne pogodbe, plače, odpravnine in druge bonitete članov uprav in članov nadzornih svetov. Družba za upravljanje terjatev bank oziroma DUTB bo morala javno objaviti tudi nekatere podatke o slabih posojilih, prenesenih nanjo. Javni bodo postali podatki o komitentu, o višini kredita, o tem, kdo ga je odobril, o zavarovanjih in o bruto stanju dolga.

Gre za posojila, razvrščena v razreda D in E, ki zamujajo več kot 90 dni in so to praktično tako imenovani mrtvi krediti. Te določbe še posebej pozdravljamo, sploh če se spomnimo, da bomo za sanacijo bank namenili kar 4 milijarde davkoplačevalskega denarja. Prav zaradi tega menimo, da imajo davkoplačevalci pravico vedeti tudi tisto, kar je bilo do danes zaprto za javnost. Trenutno pa javnost nima niti pravice niti možnosti pogledati v plače v državnih podjetjih, bonitete, odpravnine, pogodbe o sponzorstvih, donacijah, svetovanju, odvetniških storitvah in podobno. Ker predlog novele zasleduje načelo sorazmernosti, kar pomeni, da podjetja ne bodo zavezana objavljati vseh podatkov, ampak samo ključne informacije, je s tem močno zmanjšano tveganje, da bi preveliko razkritje podatkov škodovalo poslovanju podjetij in bank. Po 3 mesecih veljavnosti zakona se bodo začela uporabljati določila, ki opredeljujejo objavo podatkov kreditjemalcev in kreditodajalcev, o tem, kdo je odobril kredit in o zavarovanju. Takšna objava je predvidena le za podatek o prevzemu terjatev med banko in DUTB ter končni bruto vrednosti. Po 6 mesecih veljavnosti zakona pa se bodo začela uporabljati določila, ki opredeljujejo obvezno zbiranje in objavo podatkov na Supervizorju o plačilnih transakcijah javnih gospodarskih zavodov, javnih podjetij, ki izvajajo gospodarsko javno službo, ter drugih podjetij v stoddstotni državni oziroma javni lasti.

Kot rečeno, bomo v Poslanski skupini Demokratične stranke upokojencev Slovenije tudi tokrat podprli predlog zakona. Za ponovno podporo predlogu smo se odločili, ker menimo, da imamo pred seboj besedilo zakona, ki v primerjavi z ostalimi evropskimi državami našo postavlja na čelo tistih, v katerih so podatki najbolj transparentni in dostopni javnosti. Hvala.

PREDSEDNIK JANKO VEBER: Hvala.

Gospa Ljudmila Novak bo predstavila stališče Poslanske skupine Nove Slovenije.

LJUDMILA NOVAK (PS NSI): Spoštovani!

V Novi Sloveniji smo prepričani, da je opozorilo Državnega sveta upravičeno, saj ima zakonska novela pomembno pomanjkljivost, da bi zakon pomenil res bistven premik na področju transparentnosti delovanja bank v državni lasti. Gre za tako imenovane slabe kredite v državnih bankah, ki niso bili preneseni na tako imenovano slabo banko, in po sprejetem zakonu to še niso informacije javnega značaja. Na to pomanjkljivost zakona smo poslanci Nove Slovenije opozorili v času sprejemanja tega zakona. V tretji obravnavi smo skupaj z SLS in SDS vložili amandma k predlogu zakona, ki vsebinsko ureja to problematiko, na katero opozarja Državni svet v svojem odločilnem vetu. Predlagali smo, da so informacije javnega značaja tudi podatki o tistih slabih kreditih v bankah v večinski državni lasti, za katere se obveznosti plačujejo z zamudo nad 90 dni. Po informacijah medijev namreč nekatere banke na DUTB ne prenašajo vseh slabih kreditov največkrat zgolj zaradi tega, da ne bi bila javnost seznanjena z višino posameznega slabega kredita in s tem, kdo ga je dobil.

To pomeni izigravanje zakona, katerega osnovni namen je nadzor javnosti nad poslovanjem poslovnih subjektov s prevladujočim vplivom države, samoupravnih lokalnih skupnosti in drugih javnih subjektov. Med temi je posebej pomemben nadzor nad poslovanjem bank v večinski državni lasti, saj so bile sanirane z davkoplačevalskim denarjem. Očitno je, da se v bankah v večinski državni lasti še vedno skrivajo slabi krediti, in sicer tako, da se ne prenašajo na slabo banko izključno zaradi tega, da ne bi bili izpostavljeni nadzoru javnosti. Na ta način se spet vzpostavlja ugoden teren za naslednje nove dokapitalizacije teh bank, in tako zgodbi ni videti konca. Če k temu dodamo še zavlačevanje z začetkom postopkov prodaje bank v večinski državni lasti, je očitno, da sedanja politika vladajoče koalicije deluje v smeri, da bomo zgodbe z dokapitalizacijami v bodoče ponavljali, račune za dokapitalizacije pa bomo spet izstavljali davkoplačevalcem.

Ta gordijski vozec moramo presekat in davkoplačevalcem jasno povedati, kdo so tiste politične sile in sive eminence, ki se bojijo razkritja slabih kreditov v državnih bankah. Na ta način se prikrivajo številne nepravilnosti in nezakonitosti pri dodeljevanju kreditov, ki vrtajo novo bančno luknjo in želijo nove dokapitalizacije naložiti v breme proračuna, kar z drugimi besedami pomeni na ramena davkoplačevalcev. Krščanski demokrati smo prepričani, da je v tej smeri potrebna dopolnitev sprejetega Zakona o dostopu do informacij javnega značaja. Kolikor nam je znano, je predlog sprememb in dopolnitev tega zakona že v pripravi.

Poslanci Poslanske skupine Nove Slovenije – krščanski demokrati bomo Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o dostopu do informacij javnega značaja podprli tudi pri ponovnem glasovanju, saj menimo, da predstavlja pomemben korak naprej pri razkrivanju podatkov o poslovanju poslovnih subjektov s prevladujočim vplivom države, samoupravnih lokalnih skupnosti in drugih javnih subjektov. Napovedujemo pa tudi podporo novemu predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dostopu do informacij javnega značaja, ki bo kot informacijo javnega značaja opredelil tudi tiste kredite, kjer se z vračilom obveznosti zamuja več kot 90 dni, in ki bo v parlamentarno proceduro vložen v naslednjih dneh.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala.

Gospod Jerko Čehovin bo predstavil stališče Poslanske skupine Pozitivna Slovenija.

JERKO ČHOVIN (PS PS): Hvala, gospod predsednik. Spoštovani poslanke in poslanci ter ostali navzoči!

Državni zbor je na svoji 22. seji sprejel Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o dostopu do informacij javnega značaja. Državni svet pa je na 9. izredni seji dne 13. 3. sprejel zahtevo, da Državni zbor o zakonu ponovno odloča. Zahteva za ponovno odločanje se sicer ne nanaša na določbe, ki jih vsebuje sprejeti zakon, pač pa na tiste določbe, ki jih zakon ne vsebuje, pa bi jih po mnenju Državnega sveta moral vsebovati. Gre za amandma, ki se nanaša na razkritje podatkov iz tistih kreditnih map, ki niso in ne bodo prenesene na DUTB. Navedenega amandmaja tudi v Poslanski skupini Pozitivna Slovenija nismo podprli, saj menimo, da gre sicer za zelo všečno, vendar pa tudi zelo nepremišljeno določbo. Nesprejetje takšnega amandmaja nikakor ne pomeni, da ni možno skupaj s strokovno javnostjo, predvsem pa z Banko Slovenije poiskati ustrezne rešitve, ki bo na eni strani omogočila razkritje tistih informacij, glede katerih je izkazan javni interes za razkritje, na drugi strani pa bo sklop in način razkritja takšnih informacij določen tako, da bankam ne bo povzročil dodatne gospodarske škode ter ne bo imel posledic za stabilnost bančnega sistema.

Takšna rešitev ne more biti predmet današnjega glasovanja. Poslovnik je namreč jase: Državni zbor na podlagi zahteve Državnega sveta ponovno odloča o zakonu brez možnosti dopolnitev ali sprememb zakona. Tega se najverjetneje zaveda tudi Državni svet. To, da zaradi določbe, ki je zakon ne vsebuje, le-ta na koncu ne bi bil sprejet, bi bil ogromen, predvsem pa nepotreben korak nazaj oziroma v napačno smer. Zakon namreč prinaša veliko pomembnih novosti ter predstavlja ogromen korak v smeri krepitve transparentnosti ter v boju zoper korupcijo. Glavni namen je namreč v krepitvi transparentnosti poslovanja, zavezanosti

javnosti, odgovornosti in integriteti pri upravljanju z javnimi sredstvi. Glavni cilj predloga je, da se preko dviga stopnje transparentnosti pri sklepanju poslov pripomore k bolj učinkovitemu upravljanju s premoženjem in finančnimi sredstvi poslovnih subjektov pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava, predvsem gospodarskih družb v lasti države.

To bo po drugi strani pripomoglo tudi k vzpostavitvi konkurenčnih pogojev na trgu, predvsem za male in srednje velike gospodarske družbe, ki želijo poslovati oziroma konkurirati gospodarskim družbam pod prevladujočim vplivom države ali samoupravnih lokalnih skupnosti. Ker se dobro zavedamo, da je korupcija v Sloveniji resen in realen problem, je nujno potrebno, da zakon čim prej stopi v veljavo. V javnosti in medijih se je sicer celotna zgodba vrtela le okoli slabih kreditov, o vseh drugih novostih, ki jih zakon prinaša, pa praktično ni bilo govora, četudi so enako pomembne ali še celo bolj pomembne. Tako razširjen krog zavezancev za posredovanje informacij javnega značaja kot tudi obsežen sklop informacij, ki ga bodo morali zavezanci razkriti javnosti, sta pomembni novosti, ki ju prinaša zakon.

Gospodarske družbe in druge pravne osebe zasebnega prava, ki so pod neposrednim ali posrednim prevladujočim vplivom države, občin ali pa drugih oseb javnega prava, ki do sedaj niso bile dolžne v javnosti posredovati nobenih podatkov, bodo morale razkriti osnovne informacije, ki se nanašajo na njihovo poslovanje. Javni podatki bodo tako podatki o vrsti posla, pogodbenem partnerju, pogodbeni vrednosti in višini izplačil ter datumu in trajanju poslov. Razkrite bodo tudi donatorske, sponzorske, svetovalne, avtorske in vse druge pogodbe, ki imajo enak učinek. Zakon pa med zavezance uvršča tudi Družbo za upravljanje terjatev bank, ki bo javnosti omogočila vpogled v podatke iz prevzetih kreditnih map. Razumnega argumenta za zahtevo Državnega sveta po ponovnem odločanju o zakonu tako ni možno najti, saj je dejstvo, da gre za dober zakon, ki predstavlja bistven korak k večji transparentnosti in v boju zoper korupcijo.

V Pozitivni Sloveniji bomo zato ponovno glasovali za zakon, resno pa bomo problematizirali prakso, ki jo uvaja Državni svet glede sprejemanja veta na neobstoječa določila, saj s tem zelo jasno izkazuje ambicije zakonodajalca. Hvala.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam.

Gospa Sonja Ramšak bo predstavila stališče Poslanske skupine Slovenske demokratske stranke.

SONJA RAMŠAK (PS SDS): Spoštovani predsednik, spoštovani državni sekretar, poslanke in poslanci, spoštovani državni svetnik!

Državni svet Republike Slovenije je na svoji 9. redni seji 13. 3. 2014 ob obravnavi

Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dostopu do informacij javnega značaja, ki ga je Državni zbor sprejel dne 6. 3. 2014, sprejel zahtevo, da Državni zbor ponovno odloča o zakonu. Res je, kot je poudaril tudi Državni svet, da se s sprejeto spremembo in dopolnitvijo Zakona o dostopu do informacij javnega značaja širi krog zavezancev, žal pa se je v okviru zakonodajnega postopka v drugi in tretji obravnavi izkazalo, da posamezna določila zakona v delu zagotavljanja javnosti in odprtosti ne sledijo namenu in ciljem zakona v celoti. Gre za javno objavo podatkov oziroma informacij, ki so neposredno povezane s tako imenovanimi slabimi krediti, ki so bili preneseni na Družbo za upravljanje terjatev bank.

V Poslanski skupini SDS smo skupaj z ostalimi opzijskimi strankami opozarjali, da bi morali biti vključeni tudi tisti slabi krediti bonitetnih skupin D in E, ki niso bili preneseni na slabo banko, temveč ostajajo v bankah. Glede na to, da gre pri slabih kreditih za ogromno finančno in družbeno škodo in za dejanja, ki so resno ogrozila slovenski bančni sistem – ne nazadnje vlada Alenka Bratušek in koalicija ponovno načrtujeta zadolževanje –, bi bilo prav, da se omogočita javnost in odprtost podatkov oziroma informacij, ki so neposredno povezane s slabimi krediti. Nasprotno kot meni vladajoča koalicija, v Poslanski skupini Slovenske demokratske stranke menimo, da bi ravno transparentnost pripomogla k vzpostavitvi konkurenčnih pogojev na trgu, predvsem za mala in srednja podjetja, ki želijo konkurirati gospodarskim družbam pod prevladujočim vplivom države in samoupravnih lokalnih skupnosti, in z vidika preostalih gospodarskih družb, ki delujejo na trgu, saj bi se s tem ustvarilo in krepilo bolj celovito konkurenčno poslovno okolje.

V Poslanski skupini Slovenske demokratske stranke obžalujemo, da koalicija ni zmogla dovolj moči in tudi teh slabih kreditov uvrstiti v skupino tistih, ki so preneseni na Družbo za upravljanje terjatev bank. Ne nazadnje gre pri tem vprašanju za tehtanje med transparentnostjo in morebitno poslovno škodo, ki naj bi jo utrpeli gospodarski subjekti v lasti Republike Slovenije. Zato menimo, da bi moral v tem primeru prevladati javni interes. S tem bi se povečalo tudi zaupanje javnosti v ukrepe Vlade, Banke Slovenije in tudi v delovanje Družbe za upravljanje terjatev bank. Pri slabih kreditih gre za ogromno finančno škodo, zato smo državljanke in državljani oziroma davkoplačevalci še kako zainteresirani za javno objavo podatkov o slabih kreditih, ki so po mednarodnih bančnih standardih razvrščeni v bonitetni skupini D in E, kar pomeni plačevanje obveznosti z zamudo nad 90 dni, in niso bili preneseni na Družbo za upravljanje terjatev bank.

V Poslanski skupini Slovenske demokratske stranke zakona ne podpiramo.

PREDSEDNIK JANKO VEBER: Hvala.

Mag. Majda Potrata bo predstavila stališče Poslanske skupine Socialnih demokratov.

MAG. MAJDA POTRATA (PS SD): Hvala za besedo, gospod predsednik. Spoštovani državni sekretar, predstavnik Državnega sveta!

Naj uvodoma povem, da bomo Socialni demokrati ob ponovnem glasovanju zakon podprli. Zakaj ga bomo podprli, pa je zvezano z argumenti, ki smo jih sicer trikrat že pojasnjevali, pa se tudi v četrto ne morem izogniti nekaterim ponovitvam. Ob tretji obravnavi predlaganega zakona, ki dopolnjuje in spreminja osnovni zakon, smo Socialni demokrati ponovili svoje stališče, da je za obsežnejše noveliranje zakona ustrezen samo redni postopek. Ta sicer podaljšuje čas sprejemanja, je pa edini ustrezen. Predlog zakona je šel skozi predpisani postopek medresorskega usklajevanja javnih predstavitev, na katerih so lahko različni deležniki povedali svoja stališča in pripombe. Zainteresirana in strokovna javnost je torej imela možnost izreči svoje pripombe. To je v zakonu, ki govori o dostopnosti do informacij javnega značaja, pričakovano in nujno, kajti to je tudi priložnost za preverjanje javnega interesa.

Že zakon iz leta 2003 je pomenil pomemben korak naprej pri odpiranju podatkov za državljanke in državljane, s čimer se bližamo pomembnemu cilju, to je državi z državnimi inštitucijami, ki so v službi ljudi. Pomembno je zavedanje, da mora biti delovanje državnih inštitucij pregledno, da je pravica do dostopa do informacij javnega značaja temeljna človekova pravica, zapisana tudi v drugem odstavku 39. člena, in ta predstavlja osnovo za odprto, pregledno in odgovornejše delovanje, kar omogoča povrnitev zaupanja državljanek in državljanov v delovanje države in njenih inštitucij. Namen sprejete novele je določiti nove zavezanke za informacije javnega značaja, vzpostaviti uradni register zavezancev pri AJPES in določiti centralizirane in enotne proaktivne objave javnih podatkov določenih zavezancev, za kar bo zadolžena Uprava Republike Slovenije za javna plačila.

Socialni demokrati sprejemamo tudi cilj tega zakona, ki je definiran kot dvig stopnje transparentnosti pri sklepanju poslov za učinkovitejše upravljanje finančnih sredstev poslovnih subjektov pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava. Rešitve naj bi pripomogle k vzpostavitvi konkurenčnih pogojev na trgu, predvsem za male in srednje velike gospodarske družbe, zlasti tedaj, ko želijo poslovati z gospodarskimi družbami pod prevladujočim vplivom države ali lokalnih skupnosti. Gre torej za zagotavljanje konkurenčnejšega poslovnega okolja. Drugi namen oziroma cilj je zagotoviti transparentnost prejemkov vodstvenih oseb v družbah v lasti države in občin ter ustvariti pogoje, v katerih bo kadrovanje v teh družbah pregledno. To pa naj bi vodilo tudi k cilju, da bi

na posamezne vodstvene položaje prišli ljudje, ki imajo ustrezne izkušnje in zagotavljajo kakovostno vodenje. Vse to bo tudi zmanjšalo korupcijska tveganja.

Javnost zaznava, da je korupcija v Sloveniji resen problem, zato Socialni demokrati podpiramo sleherno zakonsko določbo, ki omogoča zmanjševanje korupcijskih tveganj in je na poti k zmanjševanju tudi obsega korupcije. Prav tako se nam zdi pomembno, da ima javnost dostop do podatkov, ki razkrivajo odgovornost za obseg kreditov in zadolženost države, zlasti pa za to, kaj z dokapitalizacijo bank pokrivamo. Zato nas preseneča, da se je Državni svet, ki je sprva podpiral predlagano novelo zakona, odločil za veto, saj bi morebitna zavrnitev zakona pomenila časovni odlog sprejetih sprememb. Argument, da je nevključitev kreditov, neprenesenih na Družbo za upravljanje terjatev bank, z bonitetno oceno D in E razlog za zavrnitev, ne zdrži, ker je to zvezano s 6.a členom sprejete novele in bi bilo po zavrnitvi treba v celoti izpeljati zakonodajni postopek za celotno novelo, vključno s predlaganim dopolnilom.

Če želimo čim hitrejšo dostopnost pričakovanih podatkov in s tem uresničitev načel in ciljev sprejetega zakona, je treba novelo podpreti, in Socialni demokrati bomo to ob ponovnem glasovanju tudi storili. Hvala.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam.

Gospa Kristina Valenčič bo predstavila stališče Poslanske skupine Državljske liste.

KRISTINA VALENČIČ (PS DL): Hvala za besedo. Še enkrat vsem lep pozdrav!

Danes je pred nami še zadnja ovira na poti do uveljavitve novele Zakona o dostopu do informacij javnega značaja, zadnja ovira, ki jo moramo skupaj odpraviti zato, da omogočimo pregledno in odgovorno upravljanje z javnim denarjem. Osnovni namen in cilj te novele je enostaven: zvišati stopnjo transparentnosti poslovanja gospodarskih družb in drugih poslovnih subjektov v lasti države in občin. Gre torej za rešitve, ukrepe, ki so po mnenju Državljske liste nujni, primerni in sorazmerni glede na težo posledic. V Sloveniji je korupcija realen in pereč problem, in prav transparentnost in javnost informacij sta pomembni orodji za preprečevanje korupcije. Prav je, da storimo vse, kar lahko, da onemogočimo politično in interesno kadrovanje, klientelizem ter izčrpavanje državnih in občinskih podjetij, in to ne zgolj na normativni ravni, temveč tudi v vsakodnevnem političnem oziroma strankarskem delovanju. V javnofinančno blagajno sredstva prispevajo davkoplačevalci, zato morajo imeti možnost in pravico nadzora nad porabo teh sredstev. Tudi sami gospodarstveniki pravijo, da sta konkurenčnost in transparentnost osnova zdravega poslovnega okolja, ki v Sloveniji ni na zadovoljivi ravni. Gre za pomembne zakonske rešitve, ki bodo na srednji in dolgi rok lahko

razkrile marsikaj, kar je danes skrito, pa bi morale biti že davno razkrito.

Začetek obravnave novele je bil obetaven. V prvi obravnavi je novela dobila soglasno podporo in nič ni kazalo na trnovo pot, ki je v nadaljevanju vse do današnjega ponovnega glasovanja spremljala sprejetje te novele. Še manj je bilo pričakovati izglasovan veto Državnega sveta glede na njihovo podporo v drugi obravnavi. Vsi ti manevri nas v Državljski listi še dodatno utrujejo v prepričanju, da so spremembe upravičene in pravilne. Sponzoriranje nekaterih privilegiranih elit, kar je bila praksa nekaterih državnih in tudi občinskih podjetij, mora postati preteklost. Res je, tudi v Državljski listi smo mnenja, da se morajo javnosti razkriti temeljni podatki o vseh slabih kreditih, in obžalujemo, da naš amandma ni dobil zadostne podpore. Vendar pa to ne more biti razlog, da novela ne bi dobila naše podpore, in s tem tudi vse rešitve, v katere verjamemo. Kot smo že javno napovedali, bomo pri razkritju slabih kreditov vztrajali, in upam, da bomo skupaj s koalicijskimi partnerji oziroma celo širše vložili ustrezno novelo. Spoštovani kolegice in kolegi, prepričana sem, da imamo skupen cilj, in to je delovati v dobro naših ljudi, naše domovine. Rešitve, ki jih ta novela prinaša, so rešitve za naše skupno dobro.

Poslanke in poslanci Državljske liste bomo novelo soglasno podpri. Za to imamo več kot milijardo dobrih razlogov.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala.

Končali smo s predstavitvijo stališč poslanskih skupin.

Prehajamo na ponovno odločanje o Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o dostopu do informacij javnega značaja. Poslanke in poslance prosim, da preverite delovanje glasovalnih naprav. Ob tem vas želim opozoriti, da mora pri ponovnem odločanju skladno z drugim odstavkom 91. člena Ustave Republike Slovenije za sprejetje navedenega zakona glasovati večina vseh poslancev zbora, to je 46 ali več.

Lahko odločimo?

Glasujemo. Navzočih je 83 poslank in poslancev, za je glasovalo 60, proti nihče.

(Za je glasovalo 60.) (Proti nihče.)

Ugotavljam, da je zakon sprejet.

S tem zaključujem to točko dnevnega reda.

Prehajamo na 1. TOČKO DNEVNEGA REDA, TO JE NA OBRAVNAVO PREDLOGA SKLEPA V ZVEZI S POSTOPKI IMENOVANJA NOVEGA VODSTVA KOMISIJE ZA PREPREČEVANJE KORUPCIJE TER ORGANIZIRANOSTJO IN NJENIM DELOM.

Predlog sklepa je v obravnavo zboru predložila skupina 26 poslank in poslancev, s prvopodpisanim Jožetom Tankom. V zvezi s tem predlogom sklepa je skupina 26 poslank in poslancev, s prvopodpisanim Jožetom Tankom,

zahtevala, da Državni zbor opravi splošno razpravo.

Za dopolnilno obrazložitev predloga sklepa dajem besedo predstavniku predlagateljev dr. Vinku Gorenaku.

DR. VINKO GORENAK (PS SDS): Hvala lepa.

V preteklih dneh po imenovanju vodstva Komisije za preprečevanje korupcije je v vseh porah družbenega življenja završalo, kaj se dogaja okoli imenovanja vodstva Komisije za preprečevanje korupcije. Praktično ni bilo niti ene politične stranke v Državnem zboru, ki ne bi kritizirala tega imenovanja, razen seveda Pozitivne Slovenije. Nastalo je temeljno vprašanje, kaj sedaj. Na vprašanje, kaj sedaj, skušamo dati odgovor tudi predlagatelji. Skušamo najti rešitve, kako iz zagate, v kateri smo se znašli po imenovanju vodstva Komisije za preprečevanje korupcije. Je pa treba takoj v uvodu povedati eno stvar. V preteklem tednu, preteklih dneh je bil temeljni problem Boris Štefanec, neznana oseba iz okolice Murske Sobote, ki je prišla na čelo Komisije za preprečevanje korupcije, in glavni očitek tej osebi je bil, da je bil član Pozitivne Slovenije. Več ali manj lahko verjamemo kolegom iz Pozitivne Slovenije, da je bil nek neviden ali neopazen član te stranke. To je bil torej daleč največji problem te države. Toda, gospe in gospodje, zakaj leta 2004 ni bilo nobenega problema? Zakaj leta 2011 ni bilo nobenega problema?

Leta 2010 ali 2011 je prišel na čelo Komisije za preprečevanje korupcije gospod Goran Klemenčič. Formalno res ni imel članske izkaznice katerekoli politične stranke, vendar njegovo 10-letno delovanje ob ministrici Kresal, ki je bila takrat predsednica ene od političnih strank – on je bil njen državni sekretar, pa vse za nazaj bi lahko naštevali do leta 1999, ko smo zaznali njegove prve politične aktivnosti. On je bil prvovrstni politik leve politične opcije. Takrat nihče v tej državi ni delal nobenega problema. Temu bi lahko čisto preprosto rekli sprenevedanje slovenske politike. On je bil, vsaj kar se tiče naše ocene, bistveno večji politični problem, kot je gospod Štefanec. To ne pomeni, da gospoda Štefaneca zagovarjamo, daleč od tega. Menimo, da je bilo veliko več bolj primernih kandidatov, pa vendarle. Nekaj podobnega velja za gospoda Kosa. Tudi on formalno ni bil član nobene politične stranke, pa njegov podpis najdete pod mnogimi dopisi, sklepi, priporočili Liberalne akademije. Vemo pa, kam je ta inštitucija sodila.

Kakšne rešitve ponujamo? Treba je zelo jasno povedati, da so zadnji dogodki zelo nazorno pokazali tudi širši javnosti, ki teh stvari ne spremlja, da gre za izjemno politično prepletanost in spolitiziranost vodstva protikorupcijske komisije. Naj skušam v zvezi s tem povedati naše tri predloge ali pa nekaj osnovnih dejstev. Prvo dejstvo je to, da so politične stranke tranzicijske levice vseskozi od

imenovanja prvega vodstva Komisije za preprečevanje korupcije do sedanjega dosledno skrbele, da na to mesto pridejo njej lojalni ljudje. Tokrat se je obrnilo nekoliko drugače. Drugo dejstvo je to, da so vse komisije za preprečevanje korupcije do sedaj vračale usluge eni politični opciji, torej levi politični opciji, z obravnavanjem ljudi na skrajno selektiven način, o čemer bom govoril kasneje.

Obstaja pa še eno dejstvo, ki je pa mogoče najpomembnejše. Slovenska javnost tega ne ve. Slovenska javnost večinsko meni, da je Komisija za preprečevanje korupcije še edini organ v tej državi, ki resno obravnava korupcijo. Vendar je treba slovenski javnosti zelo jasno povedati, da Evropa komisij za preprečevanje korupcije ne pozna. Ponovno ponavljam, nobena država Evropske unije, razen Hrvaška, Slovenija in Latvija, komisije v takšni sestavi ne pozna. Bom kasneje obrazložil, kaj poznajo države Evropske unije. Predlagali smo vrsto sklepov. Predvsem smo predlagali tri sklepe. Kolikor vem, na odboru niso bili sprejeti, vendar bom o njih lahko govoril še kasneje oziroma bo iz konteksta zadeva precej razvidna. Naj v nadaljevanju skušam razložiti tisto prvo dejstvo, kot sem rekel, da Komisija za preprečevanje korupcije svoje izvolitve vseskozi politično plačuje tistim, ki so jo postavili na to mesto. Bom kar zadnjo komisijo omenil, ker je bolj aktualna, lahko pa bi posegel tudi dlje nazaj.

Mag. Goran Klemenčič kot predsednik dosedanje komisije za preprečevanje korupcije je bil udeležen pri najemu stavbe NPU, zaradi katere danes poteka predkazenski postopek zoper takratnega generalnega sekretarja gospoda Laha. Gospod Goran Klemenčič pa je bil nadzornik, poudarjam, nadzornik tistih, ki so najemali NPU. Ko je videl, da je začelo goreti pod nogami, je odšel. Vnaprej je bilo jasno, v časopisih ste lahko prebrali mesec in pol ali dva prej, kam bo šel in da bo postal predsednik Komisije za preprečevanje korupcije. To se je tudi zgodilo. Preden je odšel z mesta državnega sekretarja, je bilo po poročanju medijev jasno, kaj bo postal – predsednik Komisije za preprečevanje korupcije. Kaj je počel leto dni? Nič. Leto dni je tiste številke, ki jih je na pamet poznal, premetaval in ni mogel ugotoviti nobene korupcije, ni šlo. Čakal je na Računsko sodišče, šele potem je izustil, da je v tem primeru šlo za korupcijo. Govorim o stavbi NPU.

Najraje bi spustil famozno poročilo z 8. januarja lanskega leta, ki se tiče predvsem predsednikov strank, naj pa vendarle zgolj na načelni ravni omenim nekaj dejstev. Vsi predsedniki strank, razen gospoda Janše in Jankoviča, so zadovoljivo pojasnili premoženje. Kaj je to zadovoljivo, ve samo gospod Klemenčič. Tega pojma v zakonu ni. Eden od predsednikov strank, to je sedanji predsednik države, ni bil povabljen niti na pogovor, da bi pojasnjeval svoje premoženje. Pri vseh ostalih je bilo zadovoljivo pojasnjeno, tako kot kaže tudi pri kakšnem drugem primeru. Kaj pa je bilo pri

teh dveh predsednikih strank? Tudi tukaj je naredil selektivno uslugo, kot se temu reče. Preveril je premoženje v višini 10 tisoč evrov, kar je tudi zakonska norma. To je veljalo predvsem za gospoda Jankovića, pri Janši smo šli pa do 8 evrov za telefonske račune ali do plačila tehničnega pregleda vozila leta 2004, ki je takrat stal ne vem koliko tolarjev. Popolnoma selektivni kriteriji.

Tudi zadeva v zvezi z letalskimi kartami – verjamem, da bo o tem danes še govora. Ko smo pisali zahtevo, te stvari niso bile znane, ki so v javnosti danes poznane. Takrat še niso bile, zato v zahtevi tudi zelo jasno piše, da ni odločil. Če grem tudi na svoj primer, na referendumске podpise, pogledajte, kakšna selektivnost tega gospoda. 48 ur potovanja podpisov od Državnega zbora do mene ni bilo problematično. 24 ur potovanja odgovora nazaj je bilo pa koruptivno ravnanje in potrebno bo opravičilo javnosti. Absolutna pristranskost predsednika. Če grem naprej. Javnosti je več ali manj znano, kakšen problem je bil okoli zaposlitev sina gospoda Tanka in hčere gospoda Janše v nekem podjetju, ki sploh ni v državni lasti oziroma ki večinsko ni v državni lasti. To je bila korupcija. Pojdimo naprej. Selektivnost. Kaj pa zaposlitev sina gospoda Masleše na sodišču? To ni bila korupcija. Zaposlitev sina gospoda Masleše na Mestni občini Ljubljana ni bila korupcija, ker tega ni preverjal.

Zadeve so preprosto takšne, če jih plastično povemo in nekoliko banaliziramo, kot da imamo opravka z neko gostilno, v katero gostilničar vabi goste po svojem preudarku, jim postreže po svojem preudarku, kaj bo kdo jedel, in na koncu odloči, kdo bo plačal. Tako približno deluje ta komisija sedaj. Enako velja pri zaposlitvah hčera gospoda Türka, gospoda Kučana, in poslovanje njegove hčere z Mestno občino Ljubljana. To se pač ne preverja in zato to ni korupcija. Kar pa se tiče ostalih zadev, je pa treba reči še naslednje. Značilen primer je tudi gospod Stepišnik s 348 tisoč evri svojemu lastnemu podjetju. To ni korupcija po mnenju gospoda Klemenčiča. Menim, da je s tem utemeljitev dosti dobro podana, da ta komisija dela selektivno in da plačuje usluge tistim, ki so jo tja postavili.

Če nadaljujem. Treba je reči, da nobena država v Evropski uniji, niti Hrvaška kot članica ali Latvija, če želite, ne pozna v svoji zakonodaji terminov, kot so: "obstaja tveganje korupcije", "možnost sistemske korupcije", "korupcijsko tveganje", "dejanje ima znake koruptivnega ravnanja", "ni zadovoljivo pojasnil". To so v bistvu absolutne floskule, ki so svetlobna leta daleč od korupcije, tiste prave, ki jo preganja policija oziroma tožilstvo, v končni fazi pa sodstvo. Zelo jasno je treba povedati, da je percepcija slovenske javnosti relativno jasna, ampak to je zaradi poročanja medijev, da je Komisija za preprečevanje korupcije še edina na tem svetu oziroma edina v tej državi, malodane božanstvo, ki kaj počne proti korupciji, vsi ostali

ne delajo pa nič. Treba je pa nekaj reči. To sem rekel že par let nazaj. Verjetno je gospod Klemenčič kakšno tožbo vložil, za kar še ne vem. Komisija za preprečevanje korupcije je poštni nabiralnik, kamor se mečejo anonimke ali pa podpisana pisma, in iz tega nabiralnika ti gospodje nesejo pošto na policijo. Na policiji pa 95 % vržejo v koš za smeti, ker ni sumov kaznivih dejanj, v sodelovanju s tožilci, da ne bo kdo kaj mislil, 5 % stvari pa predajajo naprej pravosodni veji oblasti.

To je fiktivno, da je Komisija za preprečevanje korupcije ne vem kako uspešna. Ni. Ker pregon korupcije tudi ni njena naloga. Pregon korupcije je naloga policije, tožilstva in sodstva. Kar se tiče Evrope, povejmo še naslednje. Evropa pozna eno skupino držav, kjer so posvetovalna telesa neprofesionalnega značaja. Takšne države so Andora, Armenija, Ciper, Gruzija, Nemčija, Slovaška. Nadalje poznajo v državah Evropske unije relativno samostojne službe, ki so profesionalne, vendar delujejo v okviru pravosodnega ali notranjega ministrstva in se ukvarjajo s preventivo na področju korupcije. Takšne države so Avstrija, Belgija, Estonija, Islandija, Italija, Norveška, Romunija, Švica in Združeno kraljestvo. Tretja skupina držav je pa tista, kjer nimajo nič, nobenih služb za preprečevanje korupcije, imajo pa dobro policijo, tožilstvo in sodstvo. In glej si ga zlomka, mednje sodita Danska in Švedska, kjer je najmanj korupcije, kot veste. Slovenija je bila daleč najboljše, je imela daleč najboljše stanje na področju koruptivnosti takrat, ko te komisije ni imela.

Z obstojem te komisije je pa vsako leto stanje slabše. Kaj predlagamo? Če skušam to na kratko povzeti. Predlagamo, prvič, da se vse represivne naloge, ki jih ima Komisija za preprečevanje korupcije – to zahtevajo tudi nekateri profesorji, ki se s tem ukvarjajo, recimo dr. Dobovšek –, skoncentrirajo v okviru policije in tožilstva, in da komisija tovrstnih pooblastil nima. Drugič, da se nadzor premoženja funkcionarjev prenese na Računsko sodišče, kar smo že predlagali. In tretjič, da iz Komisije za preprečevanje korupcije nastane neka organizacijska enota, ki je lahko samostojna, lahko pa je sestavni del notranjega ministrstva in se ukvarja s preventivo na tem področju, tako kot je bil Supervisor, ki je bil odličen. Več v nadaljevanju. Hvala.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam.

Predlog sklepa je na 29. nujni seji 21. 3. 2014 obravnaval Odbor za notranje zadeve, javno upravo in lokalno samoupravo kot matično delovno telo. Ker po končani razpravi odbor ni sprejel delov predloga sklepa, je bila obravnava predloga sklepa na seji delovnega telesa končana.

Za predstavitev poročila odbora dajem besedo podpredsednici Kristini Valenčič.

KRISTINA VALENČIČ (PS DL): Hvala za besedo. Danes še zadnjič lep pozdrav s tega mesta!

Odbor za notranje zadeve, javno upravo in lokalno samoupravo je na svoji 29. nujni seji v petek, 21. marca, kot matično delovno telo obravnaval Predlog sklepa v zvezi s postopki imenovanja novega vodstva Komisije za preprečevanje korupcije ter organiziranostjo in njenim delom, ki ga je Državnemu zboru v obravnavo predložila skupina poslank in poslancev, s prvopodpisanim Jožetom Tankom, in je objavljen na spletni strani Državnega zbora. Odbor je bil predhodno seznanjen z mnenjem Zakonodajno-pravne službe in mnenjem Vlade. V poslovnem letu amandmaji niso bili vloženi, na seji pa je Poslanska skupina SDS podala predloge za amandmaje odbora k naslovu za novo preambulo k 1., 2. in 3. točki predloga. Dopolnilno obrazložitev je v imenu predlagatelja podala poslanka Sonja Ramšak in pojasnila razloge za sklic izredne seje s predlogom sklepa. Razlogi so povezani z zadnjimi dogodki v zvezi z imenovanjem vodstva Komisije za preprečevanje korupcije, spolitiziranostjo imenovanja članov in delovanjem komisije.

Predlagatelji menijo, da predstavlja organizacijski položaj KPK znotraj državne uprave, zlasti pa njena zakonska pooblastila, unikum v državah Evropske unije, primerljiv le z nekaterimi državami Zahodnega Balkana, ki so večinoma še na poti v EU in so glede učinkovitosti boja proti korupciji precej nizko na evropski lestvici uspešnosti. Predstavnica Zakonodajno-pravne službe je v predstavitvi njihovega pisnega pravnega mnenja izpostavila načelne pripombe ter konkretne pripombe k 1., 2. in 3. točki. Opozorila je, da glede na predlagano vsebino ni izbrana ustreznost formalna oblika akta. Prav tako je opozorila, da se obrazložitev nanaša predvsem na zahtevo za sklic izredne seje Državnega zbora, pri čemer obrazložitev predloga sklepa in razlogi za sklic izredne seje niso ločeni, zato je bila njihova presoja otežena.

K posameznim točkam je v nadaljevanju opozorila na pomanjkljivosti v izrazoslovju in nejasnosti, ki so v veliki meri odraz ne dovolj obširne obrazložitve. Glede na to, da so bistvo teh sklepov zakonske usmeritve na področju preprečevanja korupcije, je izpostavila tudi ustavnopravne pomisleke. Predstavnica Vlade, državni sekretar na Ministrstvu za notranje zadeve gospod Boštjan Šefic, je predstavil pisno mnenje Vlade, v katerem Vlada opozarja, da KPK nima in ne sme imeti pooblastil policije in državnega tožilstva, saj je sui generis upravni organ, ki deluje samostojno in neodvisno z namenom krepitev učinkovitega delovanja pravne države in preprečevanja njenega ogrožanja s koruptivnimi dejanji. Vlada zato ne podpira prenosa pristojnosti nadzora nad premoženjem funkcionarjev s KPK na Računsko sodišče. Prav

tako ne podpira predloga za samostojno organizacijsko enoto znotraj ministrstva, ki bo opravljala preventivne naloge s področja korupcije. Predstavnica Urada predsednika Republike Slovenije, generalna sekretarka Nataša Kovač, je pojasnila, da je bilo delovanje predsednika države v postopkih izbire ves čas transparentno. Vsi obravnavani dokumenti so objavljeni tudi na spletni strani. Predsednik države je vodstvo KPK imenoval v skladu z zakonskimi pooblastili, za kar je prevzel tudi odgovornost.

Preklic ukaza proti volji imenovanega predsednika KPK bi utegnil biti pravno problematičen, lahko pa bi dal tudi vtis, da je bil preklic dan zaradi članstva v politični stranki. Predsednik države je v sodelovanju z ustavnimi pravniki že pristopil k oblikovanju predloga za spremembo Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije, ki ga bo v naslednjem tednu posredoval pristojnemu ministrstvu. V okviru razprave je predstavnica predlagatelja izrazila razočaranje nad tem, da se vabljeni predstavniki KPK in izbirne komisije današnje seje odbora niso udeležili, saj bi lahko pripomogli k razjasnitvi. Poslanci, ki so predlogu sklepa nasprotovali, so predlagano gradivo in razpravo ocenili kot poskus diskreditacije KPK in predlog za njeno ukinitve. Menili so, da je KPK potrebna, učinkovitost njenega dela pa poslanci ocenjujejo ob obravnavi njenih poročil na pristojnem delovnem telesu. Strinjali so se z mnenjem uglednih ustavnih pravnikov in Vlade, da bi kazalo Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije nadgraditi in KPK omogočiti učinkovitejše delo, izboljšati pa tudi sam izbirni postopek.

Odbor je v nadaljevanju glasoval o predlogih Poslanske skupine SDS za amandmaje odbora in predlogu za amandmaje odbora k 1., 2. in 3. točki predloga sklepa, ki jih ni podprl. Sprejel pa je amandmaje k naslovu in k sami preambuli. Odbor je v skladu s prvim odstavkom 128. člena v povezavi s četrtem odstavkom 125. člena Poslovnika Državnega zbora glasoval o vseh delih in naslovu predloga akta skupaj in jih ni sprejel. S tem se je tudi zaključila obravnavna ... / izklop mikrofona/

PREDSEDNIK JANKO VEBER: Hvala.

V nadaljevanju za uvodno obrazložitev mnenja Vlade dajem besedo gospodu Boštjanu Šeficu, državnemu sekretarju Ministrstva za notranje zadeve.

BOŠTJAN ŠEFIC: Hvala lepa, gospod predsednik. Spoštovani poslanke in poslanci!

Vlada Republike Slovenije je oblikovala pisno mnenje, in velik del tega pisnega mnenja je podpredsednica odbora za notranje zadeve že zelo dobro povzela, zato mi dovolite samo še dva poudarka v tem uvodu. Vlada Republike Slovenije podpira sprejetje sprememb in dopolnitev Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije z rešitvami, s katerimi bi se odpravile

pomanjkljivosti sedanjega sistema, nadgradili postopki in zagotovila enaka in pravno utemeljena obravnava zavezancev ter okrepila transparentnost pri nadzoru nad premoženjem in premoženjskim stanjem zavezancev v smislu preprečevanja in ustreznega sankcioniranja v primerih ugotovljenih dejanj korupcije pri ravnanju z javnimi sredstvi. Vlada podpira tudi sprejetje dopolnitev zakona v smislu podrobnejše določitve izbirnega postopka članov senata komisije. Po oceni Vlade veljavni postopek omogoča transparentnost samega postopka izbire. Tudi mednarodne inštitucije, kot so GRECO, OECD in Transparency International, ocenjujejo zakonodajni okvir ureditve integritete in preprečevanja korupcije v Sloveniji kot ustrezen.

Vlada ne podpira usmeritve oziroma razmišljanj glede morebitnega prenosa pristojnosti nadzora nad premoženjem funkcionarjev s KPK na Računsko sodišče. Veljavna ureditev se je po dosedanjih izkušnjah izkazala kot učinkovita in primerna, kot takšno pa jo ocenjujejo tudi že omenjene evropske in mednarodne inštitucije. Dodane pristojnosti Računskemu sodišču, eventualne, bi, upoštevajoč sedanje obsežne in pomembne pristojnosti Računskega sodišča, verjetno zahtevale tudi bistveno kadrovske okrepitve tega organa, posledično pa povečanje finančnih sredstev za njegovo delovanje. Dodatna pristojnost, nadzor nad premoženjskim stanjem zavezancev po predlogu zakona, kar pomeni nadzor nad zasebnimi, nejavnimi sredstvi, bi spremenila namen in poslanstvo tako pomembnega neodvisnega organa, kot je Računsko sodišče.

Na koncu mi dovolite, da podam še zaključno oceno Vlade, da je omenjena komisija nedvomno potrebna, in sicer kot vrhovni nadzornik na področju boja proti korupciji in neke vrste garant zagotavljanju integritete oziroma preprečevanju izkoriščanja in zlorabe javnih funkcij ter iz tega vidika, kot je odločilo tudi Ustavno sodišče Republike Slovenije leta 2007, potrebna zaradi izvajanja načela pravne države iz 2. člena Ustave Republike Slovenije. Tudi iz ustave izhaja zahteva po preprečevanju korupcije, saj korupcija ogroža vladavino prava in zaupanje ljudi v najpomembnejše državne institucije ter zmanjšuje politično stabilnost in socialni mir. Vlada meni, da korupcija, klientelizem in pomanjkanje integritete v javnem sektorju v Republiki Sloveniji predstavljajo pomemben izziv, zato je v institucionalnem okviru organ, kot je Komisija za preprečevanje korupcije, nedvomno potreben. Hvala lepa.

PREDSEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam.

Sledi predstavitev stališč poslanskih skupin. Gospod Ivan Hršak bo predstavil stališče Poslanske skupine Demokratične stranke upokojencev Slovenije.

IVAN HRŠAK (PS DeSUS): Hvala za besedo, predsednik. Spoštovani državni sekretar, spoštovani kolegice in kolegi!

Stanje na področju korupcije v Sloveniji je izjemno zaskrbljujoče. Gre za splošno znano dejstvo. Če bi na situacijo pogledali zelo površno, predvsem pa pristransko, bi zlahka podvomili v smiselnost obstoja in samo učinkovitost Komisije za preprečevanje korupcije. V Poslanski skupini DeSUS menimo, da je prav po zaslugi KPK prišlo do spoznanja, kako zelo je korupcija razpredena in zasidrana v celi vrsti dejavnosti in na vseh ravneh naše države. Iz tega razloga smo prepričani, da bi bilo ukiniti organ, katerega poglobitni namen je preprečevanje korupcije, kar posledično vodi v višjo raven pravne države, v tem trenutku skrajno nevarno in neodgovorno. Po 23 letih pomanjkanja transparentnosti in integritete, nezakonitega okoriščanja in prevračanja odgovornosti, in po 5 letih gospodarske krize, katere breme je padlo predvsem na ramena slovenskih državljanov, je skrajni, ampak resnično skrajni čas, da se nastavi ogledalo vsem vodilnim v tej državi, ki so Slovenijo pripeljali do skrajnega roba zloma.

Prav zato potrebujemo KPK, da klientelistična in koruptivna dejanja ne bodo ostala skrita očem javnosti. Pri tem bi v Poslanski skupini DeSUS želeli poudariti, da morajo naloge in pristojnosti KPK tudi v prihodnje ostati predvsem preventivne narave. Naloge odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj po veljavni zakonodaji namreč v celoti pripadajo policiji in državnemu tožilstvu. V naši poslanski skupini se prav tako ne moremo strinjati s predlagano rešitvijo, po kateri naj bi se nadzor nad premoženjem funkcionarjev prenesel na Računsko sodišče. To je namreč ustavno in pravno sistemsko sporno. Kot navaja Zakonodajno-pravna služba Državnega zbora, bi razširitev pristojnosti Računskega sodišča na nadzor nad premoženjem funkcionarjev presegala okvire, ki jih določa ustava, saj bi tak nadzor pomenil nadzor nad zasebnimi sredstvi in ne javnimi, kar bi lahko spremenilo namen Računskega sodišča kot neodvisnega organa, zaradi katerega je opredelitev njegovega položaja in pristojnosti tudi ustavna kategorija.

Kot protiargument ukinitvi KPK bi veljalo izpostaviti še sledeče. Evropska komisija je v poročilu o stanju na področju korupcije, ki je bilo objavljeno 3. februarja letos, ocenila KPK skupaj še s štirimi tovrstnimi institucijami v drugih državah kot primer dobre prakse delovanja protikorupcijske institucije, posebej pa je izpostavljen tudi projekt Supervizor. Je pa res, da je praksa pokazala, da so potrebne spremembe in dopolnitve Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije, s katerimi bi se odpravile pomanjkljivosti sedanjega sistema, nadgradili postopki in zagotovila enaka in pravno utemeljena obravnava zavezancev ter okrepila transparentnost pri nadzoru nad premoženjskim stanjem zavezancev v smislu preprečevanja in

ustreznega sankcioniranja v primerih ugotovljenih dejanj korupcije pri ravnanju z javnimi sredstvi. V Poslanski skupini Demokratične stranke upokojencev Slovenije se z Vlado Republike Slovenije strinjamo tudi v tem, da je potrebna dopolnitev omenjenega zakona v smislu podrobnejše določitve izbirnega postopka članov senata KPK.

Prav nedavni dogodki v zvezi z imenovanjem nove KPK so pokazali, da obstoječa zakonska ureditev pogojev za imenovanje protikorupcijske komisije ne prispeva h krepitvi integritete članov komisije, zaradi česar je okrnjena tudi integriteta KPK kot samostojnega in neodvisnega organa. Kot že rečeno, v Poslanski skupini Demokratične stranke upokojencev Slovenije smo mnenja, da v tem trenutku nikakor ni pravi čas, da bi sploh razmišljali o ukinitvi protikorupcijske komisije. Res je, da na Danskem in Švedskem takšnega organa nimajo in da je tam dokazano najmanj korupcije, a dejstvo je, da protikorupcijske institucije, glede na to, da nimajo težav s koruptivnostjo, sploh ne potrebujejo. Na žalost pa v Sloveniji še kako potrebujemo protikorupcijsko komisijo, saj smo v času navduševanja nad tako imenovano slovensko zgodbo o uspehu pozabili na temeljne vrednote vsake demokratične in pravne države – na poštenost, nepodkupljivost, nepristranskost in integriteto. Zato se je slovenska zgodba o uspehu tudi izjalovila. Hvala.

PREDSEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam. Mag. Matej Tonin bo predstavil stališče Poslanske skupine Nove Slovenije.

MAG. MATEJ TONIN (PS NSi): Spoštovane kolegice, spoštovani kolegi, lepo pozdravljeni!

Boj proti korupciji naj bi bila stična točka tako opozicije kot tudi koalicije. Koalicija je boj proti korupciji izpostavila kot eno izmed svojih prioritarnih nalog tudi v vaši novi koalicijski pogodbi. Opozicija je sklicala sejo Državnega zbora, na kateri bi radi postavili smernice za boljše ureditev in s tem tudi boljše delovanje Komisije za preprečevanje korupcije. Da Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije potrebuje izboljšave in dodelave, smo se na zadnjem odboru za notranjo politiko strinjali prav vsi, tako koalicijski kot tudi opozicijski poslanci. Vendar koalicija na odboru ni bila pripravljena sprejeti nobenega sklepa. Povejte mi, kako je mogoče, da kljub jasnemu skupnemu imenovalcu nismo sposobni sprejeti vsaj enega sklepa, vsaj sklepa, da se vsi zavzemamo za popravek Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije.

Dragi kolegi v koaliciji, razumem vas, da imate precej drugačne predstave o delovanju KPK, da si ne želite, da bi nadzor nad premoženjem funkcionarjev opravljalo Računsko sodišče, vendar je prav vaša vlada v svojem mnenju zapisala, da Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije potrebuje spremembe. To je bil naš skupni imenovalac, in takšen sklep

bi lahko sprejeli opozicija in koalicija skupaj. Tega niste želeli storiti, zato imamo danes še eno izmed tistih sej, ko bomo razpravljali v prazno, saj na koncu razprave ne bomo sprejemali nikakršnih sklepov. Dragi kolegi, ali se vam ne zdi to podcenjujoče do Državnega zbora in tudi do poslancev? Ali ni to nesmiseln boj za prestiž, kdo je kaj predlagal, kot da ne bi vedeli, da prav takšna ravnanja najbolj znižujejo ugled Državnega zbora in tudi nam poslancem? Imate večino. Sklepe bi lahko preoblikovali po svojih željah, a jih rajši zavrnete samo zato, da ne bi bilo sprejeto nič od tega, kar je predlagala opozicija.

Vse skupaj postaja že prav tragikomično, saj sklepov ne moremo sprejeti niti takrat, ko mislimo podobno oziroma skoraj enako. Na primer, z oprostitvijo gasilcev za plačevanje davkov na nepremičnine smo se strinjali vsi, a ker je popravek zakona o nepremičninah predlagala Nova Slovenija, tega niste bili pripravljene zapisati v zakon nedvoumno. Danes se očitno zgodba ponavlja. Vsi vemo, da KPK potrebuje spremembe in dodelave, a se spet greste prestižne boje, kdo je kaj predlagal in kdo se za kaj bolj zavzema. Na nujnost preoblikovanja KPK opozarjajo vsi. Odhajajoči senat KPK z gospodom Klemenčičem na čelu naj bi odstopil prav zaradi tega, ker naj bi imela KPK premajhne pristojnosti in ker se na podlagi njihovega dela ni nič bistveno spremenilo. Vsaj tako so dejali. Vaša vlada je zapisala, da Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije potrebuje spremembe. In prav takšne spremembe tega zakona in podobne si želimo tudi v opoziciji. Ne nazadnje je na nujnost sprememb institucije KPK pokazalo in hkrati tudi dokazalo zadnje imenovanje predsednika in obeh namestnikov KPK.

Izkazalo se je, da je sedanji postopek izbiranja senata KPK neustrezen. Zakaj, na primer, v izbirni komisiji ni bilo nobenega predstavnika opozicije? Zakaj je izbirna komisija kot edinega primerne kandidata predlagala zgolj gospoda Borisa Štefaneca, in to izmed 13 kandidatov, od katerih jih je kar 10 izpolnjevalo formalne pogoje? Zakaj bistvena razlika oziroma odstopanja od narave dela uradniškega sveta? Uradniški svet predstojnikom in tistim, ki izbirajo, vedno da na razpolago vse kandidate, ki izpolnjujejo pogoje. Tukaj predsedniku republike niso bili predloženi vsi kandidati, ki so izpolnjevali pogoje, ampak zgolj in samo eden. Zakaj se je, na primer, izbirna komisija v prvem in drugem krogu izbirnega postopka odločila uničiti vse tonske zapise in magnetograme pogovorov s kandidati? Edini dokument, ki o delu komisije še obstaja, je poročilo o njenem delu ter posamezni zapisniki štirih sej, na katerih se je izbirna komisija sestala, če tem skopim zabeležkam sploh lahko rečemo zapisnik.

Dejstvo je, da v njem izbirna komisija zgolj ugotavlja, da je kot edini kandidat za funkcijo predsednika KPK primeren gospod

Štefanec, in niti z besedo svoje odločitve ne argumentira. Krščanski demokrati se sprašujemo, zakaj je potem komisija določila tri merila, po katerih je presojala primernost kandidatov. Morda zgolj zaradi formalnega odločanja? Na podlagi teh meril naj bi posamezni kandidati dobili ocene: odlično, primerno in neprimerno. Ob tem poudarjamo, da zakon sam v tem postopku ne določa uničenja listin oziroma tonskih zapisov. Torej je o tem izbirna komisija samovoljno odločila. Naj omenimo tudi dejstvo, da je izbirna komisija kot edinega primerne kandidata soglasno s 5 glasovi ocenila gospoda Štefaneca, vendar je v svojem lastnem zapisniku zapisala, da je kandidat dobil 5 glasov za primernost, od tega 5 za ustrezno. Če smo bolj natančni, ocene ustrezno komisija pri svojem delu niti ni predvidela.

Še nečesa ne smemo spregledati. Pri odločilnem glasovanju je na seji manjkala ena članica komisije, ki je glasovanje opravila kar po domače, in sicer po telefonu. Glede na to, da gre za odločanje za eno izmed ključnih institucij v državi, Komisijo za preprečevanje korupcije, smo v Novi Sloveniji prepričani, da bi moral takšen kandidat na podlagi vseh meril dobiti oceno odlično in ne le primerno. Kako naj verjamemo, da je izbrani kandidat res oseba, za katero lahko utemeljeno sklepamo, da bo na podlagi dosedanjega dela, ravnanja, vedenja svoje delo opravljala zakonito in v skladu s pravili stroke, tako kot to zahteva določba 7. člena Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije. O teh stvareh izbirna komisija žal ni rekla nobene besede. Ni potrebno, da nadaljujem s poseganjem pogleda v drobovje, ker je izbirni postopek jasno pokazal na vrsto težav. Ena izmed teh je tudi strankarska opredeljenost gospoda Štefaneca, česar zakon sicer izrecno ne prepoveduje, ampak ker gre za izjemno pomembno funkcijo, ki obravnava predvsem politike – predvsem politiki so klienti te institucije, če smem tako reči –, je ključno, da je vodstvo te institucije strankarsko nevtralnno. Ker če je strankarsko opredeljeno, potem se lahko zgodi, da bo, četudi bo ta komisija delala zakonito, po pravilih, pošteno in tako kot mora, ko bo obtožila nekega pripadnika druge politične opcije, ta vedno lahko to komisijo diskreditiral že in samo s tem, da bo vodstvu te komisije očital politično opredeljenost in da bo dejal: korupcije so me obtožili samo zaradi tega, ker sem pripadnik druge politične opcije.

Če bo gospod Štefanec vztrajal na svoji poziciji, bo uničil Komisijo za preprečevanje korupcije, in krščanski demokrati močno upamo, da bo gospod Štefanec uvidel in prepoznal, kaj se lahko z institucijo zgodi, če bo vztrajal na poziciji, in da se bo v dobro delovanja te institucije, katere, vsaj tako pravi koalicija, ne želi ukiniti, umaknil. Samo s tem, da se bo s tega mesta umaknil, bo omogočil, da bo ta komisija sploh lahko še naprej normalno delovala in obstajala. Krščanski demokrati poudarjamo, da

je naloga države, da v svojih institucijah in represivnih organih zagotovi dosledno izvajanje pravnega reda. Komisija za preprečevanje korupcije je zgolj ena izmed institucij, ki potrebuje spremembe, zato v Novi Sloveniji pričakujemo čim prejšnjo spremembo Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije, kar je napovedala tudi Vlada, in upamo, da bo to tudi uresničila. Kljub morebitnim izboljšavam KPK se zavedamo, da sama institucija ne more rešiti vseh problemov, ki jih ima Slovenija s korupcijo, in da le pravično in neodvisno pravosodje lahko zagotovi vladavino prava, s tem pa tudi dejansko učinkovitost na področju preprečevanja korupcije in krepitve integritete.

Draga koalicija, spoštovani kolegice in kolegi, bodite aktivni, prevzemite iniciativo, predlagajte sklepe, predvsem pa vas prosim, da ne delate več sej brez sklepov, ker so razprave same sebi namen.

PODPRESEDNICA POLONCA KOMAR:
Hvala lepa.

V imenu Poslanske skupine Pozitivna Slovenija bo stališče predstavil gospod Jerko Čehovin.

JERKO ČEHOVIN (PS PS): Hvala za besedo. Z mojim predgovornikom se kar strinjam. Spoštovani poslanke in poslanci, ostali navzoči!

Pred slabimi tremi tedni, ko smo na tem mestu obravnavali Predlog zakona o javnosti premoženja funkcionarjev, s katerim je SDS želel Komisijo za preprečevanje korupcije odvzeti del njenih pristojnosti ter jih prenesti na Računsko sodišče, smo v Pozitivni Sloveniji predvideli, da je le vprašanje časa, kdaj bo SDS predlagal tudi njeno ukinitve. Nismo si pa mislili, da bo ta trenutek nastopil tako hitro. Če bi ves čas, ki ga SDS nameni za pripravo zahteve za izredne seje Državnega zbora in nujne seje odborov, in ves čas, ki ga vsi skupaj namenimo obravnavi gradiv na sejah delovnih teles, ob tem, da večinoma sploh o ničemer ne glasujemo, namenili iskanju in sprejemanju konkretnih rešitev, bi najverjetneje rešili že marsikatero težavo, s katero se naša država v tem trenutku sooča. Tako pa bomo ponovno cel dan poslušali, najverjetneje, očitke, ki bodo leteli vsepovprek, na koncu pa bomo sejo zaključili brez enega samega sklepa, ene same rešitve oziroma brez enega samega glasovanja.

Vse zahteve SDS imajo eno skupno točko. V vsaki od njih se namreč pojavi neke vrste mini interpelacija zoper posameznike. Enkrat je na vrsti bivši predsednik države, drugič generalni državni tožilec. Danes je očitno na vrsti bivše vodstvo Komisije za preprečevanje korupcije. Kaj pravzaprav predlaga predlagatelj? Predlagatelji so mnenja, da je v času, ko nam je že vsem jasno, da imamo s korupcijo v Sloveniji velike težave ter da je posledično treba usmeriti ves trud v iskanje rešitev, ki bodo pripomogle k izkoreninjenju tega pojava, edina rešitev v tem, da Komisijo za preprečevanje korupcije

preprosto ukinemo. Kako argumentirajo takšen predlog? Utemeljujejo ga s tezo, da gre v primeru KPK za unikum, ki ga druge države nimajo. Pri tem sicer pozabijo, da takšnega organa nimajo predvsem tiste države, ki s korupcijo nimajo takšnih težav. Ampak predlagatelji v tem, da organa za pregon korupcije ne potrebuješ, če v državi korupcije ni, očitno ne vidijo logike. Poleg tega pa tudi ne drži trditev, da gre za unikum, saj imajo poseben organ za boj proti korupciji tudi Avstrija, Francija in Latvija.

V Pozitivni Sloveniji smo prepričani, da Komisijo za preprečevanje korupcije potrebujemo, je pa res, da je treba v zvezi z organizacijo, postopki in pooblastili, ki jih komisija ima, marsikaj popraviti, dopolniti in spremeniti. In te spremembe so že v pripravi. Dostopna je že tudi ustavnopravna analiza predlaganih sprememb, ki so jo pripravili trije ugledni pravniki in na podlagi katere bo treba pripravljene spremembe zakonodaje še malo popraviti in spremeniti. Ker gre za pomemben zakon, je razumljivo, da ga ni možno pripraviti na hitro, pač pa je k temu treba pristopiti premišljeno ter v tesnem sodelovanju s strokovno javnostjo. Vlada Alenke Bratušek se je zavezala k pripravi sprememb. K pripravi sprememb smo se koalicijski partnerji zavezali tudi v koalicijski pogodbi, in verjamemo, da bo predlog sprememb zakona v to hišo prispel takoj, ko bo pripravljen do te mere, da bo užival široko strokovno podporo ter vseboval vse bistvene rešitve in spremembe, ki so nujno potrebne.

Nikakor pa ne moremo s predlagatelji deliti stališča, da je najboljša oziroma edina rešitev ukinitve Komisije za preprečevanje korupcije, in zato predlaganega sklepa na matičnem delovnem telesu nismo podprli. Še enkrat pa naj glede vseh očitkov, ki izhajajo iz zahteve SDS, poudarim eno: predsednika in oba namestnika predsednika Komisije za preprečevanje korupcije imenuje predsednik države na predlog izbirne komisije. Verjamemo, da je bil predsednik države seznanjen z vsemi relevantnimi dejstvi in da jih je tudi upošteval pri svoji odločitvi, s tem pa prevzel tudi odgovornost za izbor. Če je predsednik Republike Slovenije na podlagi vsega tega ocenil, da je imenovani kandidat primeren za predsednika komisije, je edino pravilno, da njegovi izbiri zaupamo in damo novemu predsedniku priložnost, da dokaže svojo strokovnost in tudi neodvisnost v vlogi predsednika Komisije za preprečevanje korupcije. Hvala.

PODPREDSIEDNICA POLONCA KOMAR:
Hvala lepa tudi vam.

V imenu Poslanske skupine Slovenske demokratske stranke bo stališče predstavil mag. Branko Grims.

MAG. BRANKO GRIMS (PS SDS): Dober dan!
Vsem zbranim prav lep pozdrav!

Hvala tudi za izredno lep uvod, kajti to, o čemer danes govorimo, je zgodba o tako imenovani Komisiji za preprečevanje korupcije oziroma KPK, kar je že samo po sebi glede na njeno dosedanje ravnanje precej sprenevedavo ime, ampak sprenevedavo je pa še bolj tisto, kar je bilo ravnokar rečeno – da gre za sejo brez sklepov in da je škoda, da je to tako. In to reče točno tisti, ki je s svojim glasovanjem zavrnil vse sklepe in povzročil, da je ta seja brez sklepov. Razumem pa, da ste tako ravnali v koaliciji, ker imate slabo vest, in stara slovenska modrost pravi, da je slaba vest huda reč. Z ničemer se v Sloveniji bolj ne spreneveda kot z apolitičnostjo. Na sončni strani Alp žal tranzicija ni uspela, in zaradi tega je danes tu vse politika in politika je vse. Če se je v minulih letih za katerokoli institucijo reklo, da je apolitična, da je zgolj strokovna, se je potem prej ali slej izkazalo, da je bolj politična od politike same. Najbolj tragikomičen primer, žal pa za Slovenijo tragičen, takšne institucije je prav Komisija za preprečevanje korupcije oziroma KPK, saj je to tista institucija, ki je stala Slovenijo vsega razvoja, ki je najbolj uspešno vlado – ne sama, ampak zaradi politikov, do česar še pridemo – uspela zamenjati z najslabšo v vsej zgodovini in s tem odvzela Slovincem kvaliteto življenja in možnost za razvoj.

Gre za institucijo, ki ima neverjetno moč. Ampak tragikomičnost tega je, da gre za institucijo, ki naj bi bila strokovna, pa je v resnici politična in zato zlorabljena. Prav zanimivo je, kakšen orkan zgražanja je zavel po Sloveniji, ker je na novo imenovani predsednik KPK gospod Boris Štefanec izstopil iz stranke Pozitivna Slovenija tik pred zdajci – očitno takrat, ko mu je bilo že jasno, da bo imenovan na to mesto, češ da gre potem za politika. Kaj pa je pravzaprav politika? Kaj pa je bila KPK do sedaj? In kdo je tisti, ki imenuje? Če predsednik imenuje – ali on ni politik? Tudi predsednik države je politik, gospe in gospodje, in tudi če imenovanje opravi predsednik države, je imenovanje politično. Tako da boste pravilno uporabljali pojme, skladno s politologijo oziroma da bo ta uporaba znanstvena. Državljeni bi po mojem mnenju morali biti izredno hvaležni vsem, ki ste sodelovali pri imenovanju novega vodstva protikorupcijske komisije. Zakaj? Zaradi tega, ker se sedaj jasno vidi, zakaj v resnici gre. Za eno odlagališče propadlih političnih kadrov, in tudi v preteklosti ni bilo popolnoma nič drugače. Kaj pa je bila KPK v minuli sestavi? Tam je en propadel politik drugega propadlega politika postavil na mesto, na katerem je on potem sodil o koruptivnosti vseh ostalih politikov, in temu se je reklo, da o tem ni nobenega priziva. Nekje smo prebrali, da je nad njim samo še modro nebo. Namreč, bivši predsednik KPK je bil nekdo, ki je bil pred tem državni sekretar, torej je bil politično nastavljen, in ki je moral s tistega mesta, da je paradoks še večji, oditi zaradi največje korupcijske afeze v zgodovini tistega ministrstva, na katerem je bil, in ki ga je potem

na mesto vodje KPK postavil nek drug politik, ki v tistem času že ni bil več izvoljen, bivši predsednik države, tudi propadel politik. Tako imamo točno tisto podobo tega, kaj danes KPK v resnici je – odlagališče propadlih političnih kadrov. Tudi v tem primeru ni šlo za nič drugega. Nekdo, ki ni uspel nikjer drugje, je kandidiral in bil s politično podporo svojih strankarskih oziroma političnih zaveznikov izbran, edini, in se je potem to dalo predsedniku države v potrditev. In ta ga je imenoval, ker je bil edini predlagan. Danes se vsi zgražajo nad tem, zakaj ga je predsednik imenoval, pri tem pa mirno prezrejo, kako smo nekoč opozarjali v SDS, da je zakon slab, da je konfuzen, da je slabo napisan in da bo imel slabe posledice, da se ga bo dalo zlorabljati, in da se bo dalo zlorabljati to institucijo, ki se ji reče Komisija za preprečevanje korupcije. To smo vnaprej napovedali. Greste lahko pogledati magnetograme, tudi mojega, če želite. Tudi sestava komisije ni ustrezna. Opozarjali smo tudi na neustreznost imenovanja gospe Melite Župevc v sestavo izbirne komisije, ampak takrat so vsi tisti iz tistega orwellovskega Orkestra 571 – saj veste, to je tisti, ki je Evropo opozarjal, da bo zanjo slabo, če bo Slovenija predsedovala Evropski uniji, potem je bilo pa to izjemno uspešno – molčali. Danes napadajo predsednika države mnogi med njimi. Zanimivo, kajne?

Zaradi tega, da se ne bi videlo tisto, kar jih v resnici boli, kajti sedaj so končno maske na KPK padle. Sedaj se točno vidi, kaj je ta institucija. Ta institucija ni apolitična. Ta institucija je še kako politično zlorabljena institucija, ki so jo na tranzicijski levici uporabili za odlagališče svojih kadrov, ki jih potem uporabijo ali pa zlorabijo, če želite, za diskreditacijo vseh drugih. Tragedija za Slovenijo je bila v tem, da se je to institucijo razglasilo za brezprizivno in da se je sprožil nek plaz, ki ga je, mimogrede, vodil dr. Virant, in je pod to krinko, češ da se o tem, kar reče KPK, ne sme niti več razpravljati in je temu treba slepo verjeti, sprožil menjavo oblasti in zadnjo vlado, ki jo je kot izjemno uspešno ocenila Evropska unija – o tem obstajajo članki, če želite jih lahko tudi prinesem sem –, to je bila vlada Janeza Janše v tistem letu dni, zamenjal z najslabšo vlado v zgodovini samostojne Slovenije, ki nas dobesedno vsak dan zadolžuje za nove in nove milijarde evrov in se s tem celo javno postavlja.

Mimogrede, ali veste, da je slovenski dolg pod vlado gospe Alenke Bratušek oziroma tranzicijske levice presegel tistega skupnega v nekdanji Jugoslaviji, od vseh republik skupaj, da ne bo pomote? Potem bo jasno, na kakšni poti smo pod to vlado. Zato je razumljiv bes vseh teh inženirjev, človeških duš, ko se ne bo več moglo neke komisije, kar v tem primeru KPK je, prodajati kot strokovne, apolitične, tiste, ki ima izjemno visoko etično avtoriteto, če pa gre samo za odlagališče političnih kadrov, kar je ta primer sedaj zelo jasno pokazal in postavil to institucijo v pravo luč. Osebnostno mislim, da je vladi Alenke Bratušek uspelo zelo malo stvari. V bistvu je

edini uspeh, ki ga v SDS nedvomno vidimo pri vladi Alenke Bratušek, ta, da ji je uspelo dokazati, da niso imeli prav vsi tisti, ki so tudi na tranzicijski levici nekoč govorili, da slabše vlade od vlade Boruta Pahorja res ne more biti. Pa vam je uspelo. Vlada Alenke Bratušek je po vseh kriterijih nesporno še slabša, in to priznavate danes tudi sami.

V zadnjih mesecih pa je vladi Alenke Bratušek uspelo dokazati predvsem dvoje. Da je treba Zakon o davku na nepremičnine in KPK v sedanji obliki takoj ukiniti, in v SDS bomo to, če nam bodo volivci za to dali ustrezno zaupanje, z veseljem tudi storili. Davek na nepremičnine je treba nadomestiti z nečem, kar bo evropsko primerljivo in bo v pomoč razvoju lokalnih skupnosti in zaščiti njihove integritete. Pristojnosti KPK pa je treba prenesti na druge za to dejansko usposobljene institucije, pri katerih obstaja tudi hierarhija, možnost pritožbe, možnost pravnega varstva, možnost vsega tistega, kar je v demokraciji edino normalno. In normalno bo v Sloveniji takrat, ko se bomo pogovarjali o tem, da nobena institucija ne more dati dokončnega mnenja, ki je brezprizivno – vse take institucije je treba takoj ukiniti –, da je treba o vsaki veji oblasti ustrezno razpravljati, jo imeti pod nadzorom in biti pri tem ves čas pod jasnim okvirom ustave, tako da so med seboj različne veje oblasti uravnotežene, kar velja čisto za vse, vključno z Ustavnim sodiščem. O vsakomur je treba razpravljati, o vsaki odločitvi. O vsakomur je treba tudi ustrezno tehtati, ali je organizacija zakon, ki je podlaga za njegovo delovanje ali pa katerakoli druga ustrezna stvar, in sprejemati ustrezne rešitve. Dokler pa o čemerkoli rečemo, da se o tem ne razpravlja in da je to treba upoštevati, toliko časa bo z demokracijo v Sloveniji žal nekaj hudo narobe.

PODPREDSEDNICA POLONCA KOMAR:
Hvala lepa.

Stališče Poslanske skupine Socialnih demokratov bo predstavila mag. Majda Potrata.

MAG. MAJDA POTRATA (PS SD): Hvala za besedo, gospa podpredsednica. Spoštovani gospod državni sekretar, poslanke in poslanci!

Uvodoma je treba povedati, kako Socialni demokrati vidimo zahtevo SDS za splošno razpravo o Predlogu sklepa v zvezi s postopki imenovanja novega vodstva KPK ter organiziranostjo in njenim delom. Vidimo jo kot variacijo na temo odstranitve Komisije za preprečevanje korupcije in spodbujanje zaupanja v inštitucije pravne države. Kajti zahteva za razpravo, gradivo in razprava na odboru kažejo na to, da se pojavljajo oziroma ponavljajo teze in izjave ali kvalifikacije, ki jih je bilo mogoče slišati tudi na seji Državnega zbora, ko smo obravnavali predlog zakona o nadzoru nad premoženjem političnih funkcionarjev, ki ga je prav tako pripravila SDS. Zakonodajno-pravna služba Državnega zbora je pripravila obsežno mnenje k predlogu sklepa na splošni ravni in k

posameznim točkam sklepa. Strniti ga je mogoče v vprašanje, kaj je namen predlagane točke dnevnega reda, priloženega gradiva in predlaganih točk sklepa. Da obstaja neko notranje nesorazmerje oziroma nepovezanost med temi tremi deli, je dejstvo. Zahteva je oprta na oceno neučinkovitosti Komisije za preprečevanje korupcije, in iz tega je izpeljan predlog sklepa, ki v jedrnem delu spreminja pristojnosti in organiziranost Komisije za preprečevanje korupcije.

Prav to pa je bilo jedro zavrženega predloga zakona o nadzoru nad premoženjem funkcionarjev. To je v nesoglasju s krovnim zakonom, Zakonom o integriteti in preprečevanju korupcije. Predlagatelji bi namreč represivne naloge prenesli na organe preiskave in pregona, torej policije in tožilstva, nadzor nad premoženjem funkcionarjev bi prenesli na Računsko sodišče, Komisijo za preprečevanje korupcije pa bi kot samostojno enoto videli v okviru Ministrstva za notranje zadeve ali Ministrstva za pravosodje, opravljala pa bi le preventivne naloge. Dvom o tem, ali je spopadanje s korupcijo prednostna naloga te vlade in političnih strank koalicije, se razblini, če upoštevamo, da je bil Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije sprejet 15. julija 2011, v času, ko je vlado vodil Borut Pahor, in iz sprejete zaveze o nujnosti nadgradnje Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije. V koalicijski pogodbi je boj proti korupciji prav tako označen kot prioriteta. In tretjič, na spletnih straneh Ministrstva za notranje zadeve je objavljen program ukrepov Vlade Republike Slovenije za preprečevanje korupcije.

Naj spomnim, da je bil Predlog zakona o integriteti v javnem sektorju, s prvopodpisanim Miranom Potrčem, 1. oktobra 2007 ocenjen kot neprimeren. Tedaj je bila neka druga koalicija. Če gledamo program ukrepov Vlade Republike Slovenije za preprečevanje korupcije, potem je treba povedati, da je v tem programu ukrepov upoštevanih 15 ključnih predlogov za izboljšanje položaja oziroma omejitev tveganja za korupcijo, ki jih je predlagala KPK. Prav tako je Vlada upoštevala priporočila GRECO. Sprejeta je in malo prej znova potrjena novela Zakona o dostopu do informacij javnega značaja. Tretji del predlaganih ukrepov pa se nanaša na okrepitev mehanizmov za preventivno omejevanje korupcijskih tveganj ter tveganj za nastanek nasprotja interesov v javni upravi. Od 7. marca je na spletnih straneh urada predsednika države dostopno tudi mnenje treh eminentnih pravnikov, ki so preučevali ureditev področja korupcije oziroma Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije, ki ga je slovenska javnost zaznala kot izredno pereč problem.

Sklepna ugotovitev je, da je Komisija za preprečevanje korupcije potrebna. Vsi trije pravniki pa ne zanikajo tega, da je Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije treba nadgraditi. Za sejo odbora so predlagatelji pripravili tudi amandmaje, vendar predlagani

amandmaji temeljnih pripomb Zakonodajno-pravne službe niso upoštevali in zato niso dobili podpore na seji odbora, prav tako ne predlagani sklep. Razprava o imenovanju vodstva KPK je v resnici izzvenela v namero omejiti pristojnosti KPK oziroma izničiti dosedanje delo, s tem pa v Poslanski skupini Socialnih demokratov ne moremo soglašati, zato tudi nismo podprli ne amandmajev ne predloga sklepa. Razprava pa bo znova pokazala, da se ne moremo izogniti prerekanju o tem, kdo je in kdo ni za spopadanje s korupcijo. Hvala.

PODPREDSEDNICA POLONCA KOMAR:
Hvala lepa tudi vam.

Stališče Poslanske skupine Državljske liste bo predstavila mag. Katarina Hočevar.

MAG. KATARINA HOČEVAR (PS DL):
Spoštovani državni sekretar, kolegice in kolegi, prav lepo pozdravljeni!

Ko je odstopilo dosedanje vodstvo Komisije za preprečevanje korupcije, so zaposleni na tej instituciji opozorili, da bi to dejanje moralo pomeniti rdeči alarm celotni družbi. V Državljski listi smo to dejanje obžalovali takrat in ga obžalujemo tudi danes. Komisijo za preprečevanje korupcije vidimo kot pomemben steber boja proti korupciji, ki je v Sloveniji velik problem. To ugotavljajo mednarodna poročila in tega se zavedamo tudi doma. Menimo, da je komisija predvsem po spremembi Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije v letu 2010 naredila na tem področju v Sloveniji velike korake in si zato zaslužno pridobila zaupanje državljanov. Pa vendar pri sistemskem preprečevanju korupcije potrebujemo še velike premike. Predpogoj za te premike pa je med drugim tudi učinkovito operativno, verodostojno vodstvo komisije, ki bo uživalo velik ugled in spoštovanje celotne slovenske javnosti. Integriteta vodstva mora biti na visoki ravni zato, ker komisija nadzira integriteto nosilcev javnih funkcij.

Dogodki v zvezi z imenovanjem novega vodstva mečejo senco dvoma na sam postopek, ki je povzročil precejšen vihar tudi v javnosti. Iz gradiva zahteve za sklic izredne seje lahko razberemo, da bi predlagatelji Komisijo za preprečevanje korupcije kot samostojni organ ukinili oziroma njene pristojnosti in naloge umestili v druge organizacijske enote državne uprave. Takšnega pristopa v Državljski listi ne podpiramo, strinjamo pa se, da so dopolnitve zakonodaje s tega področja smiselne in potrebne. Spomnimo, da je senat ob odstopu v novembru 2013 poudaril, da so trčili ob nepremostljiv zid in da z lopatko, ki jim jo v roke dajeta zakonodaja in proračun, ne morejo skopati predora, skozi katerega bi posijala luč. Pred zidom sedaj lahko zakurimo taborni ogenj in čakamo, vmes pa pustimo, da našo institucijo in druge institucije pravne države, vključno z organi odkrivanja in pregona, razkrajajo ter

šibijo. To so bile takrat njihove besede. Zdi se, da smo v zadnjih dneh priča ravno temu.

V Državlanski listi menimo, da je dobra osnova za dopolnitev zakonodaje analiza predlogov za spremembo zakonodaje s področja preprečevanja korupcije Inštituta za ustavno pravo. Trije ugledni ustavni pravniki ugotavljajo, da če kdaj, potem v tem trenutku potrebujemo organ, kot je KPK, ki bo epicenter protikorupcijskega delovanja. Ustavni pravniki ugotavljajo, da trenutno v veljavnem zakonu niso nejasno opredeljeni pogoji ne za predsednika ne za namestnika. Izrazili so dvom v to, da fakultetna izobrazba in 10 let delovnih izkušenj na področju te izobrazbe ni zadostna garancija, da je izbrani kandidat funkcijo usposobljen opravljati. Ne glede na vsa poročila in analize, boj najbrž ne bo tako preprost. Sprememba zakonodaje ne bo dovolj, in do nje bo najbrž še trnova pot, tako trnova, kot je bila do novele Zakona o dostopu do informacij javnega značaja. Če so polena pod nogo v politiki občasno stalnica, potem tisti, ki se v tej državi najbolj izpostavljeno borijo proti korupciji, doživljajo žledolom, le da tokrat ni na delu narava, temveč lobiji in interesne skupine, ki so našo državo in bančni sistem izropale v gnojnici državnega lastništva in nacionalnega interesa. Bolj kot se bližamo požiralnikom davkoplačevalskega denarja, ki so skriti v korupcijskem trikotniku bank, državnih podjetij in politike, težja je pot. Vse bolj poka okoli tistih, ki to korupcijo razkrivajo, in vse več je polen, ki so vse večja in ne padejo več sama od sebe, temveč jih nekdo zelo spretno meče in meri v kolena tistih, da bi te, ki to razkrivajo, prisilil k temu, da pokleknejo.

Kdor se ukvarja s korupcijo v tej državi, mora očitno izginiti, je moto tistih, ki delujejo iz ozadja, pa naj bo to KPK ali kakšen minister. V zadnjem času je očitno napredek policije pri pregonu kaznivih dejanj, tudi gospodarske kriminalitete. Seme te uspešnosti je bilo postavljeno z ustanovitvijo Nacionalnega preiskovalnega urada. Aktualni minister pa očitno dobro skrbi, da imajo policisti ustrezne pogoje za delo, ki ga opravljajo vse bolje in je pričelo kazati rezultate. Ravno zato je bilo treba zamajati zaupanje v KPK, ki korupcijska tveganja raziskuje, in policijo, ki jih vse bolje preganja. Dva pomembna stebra boja proti korupciji sta očitno za nekatere vse bolj moteča. V Državlanski listi bomo tako, kot smo do konca vztrajali pri noveli ZDIJZ, do konca vztrajali tudi v boju proti korupciji, pa tudi če to pomeni aktivno rušenje naše stranke s strani privilegiranih lobijev, ki so prisiesani na javni denar preko državnih podjetij, svetovalnih pogodb in drugih mehanizmov, ki omogočajo, da denar odteka v žepe skorumpiranih lokalnih in državnih veljakov na račun gospodarstva, zdravstva in šolstva. Gospod Štefanec je, se bojim, na žalost le figura v tej igri diskreditacije KPK in ostalih, ki se borijo s korupcijo. Ni kriv za to, kar se dogaja, in krivično je, da mora za to nositi posledice. A če

resnično želi pomagati pri nadaljnjem pregonu korupcije v tej državi, naj razmisli o nastali situaciji, a naj to ne stori kot predsednik protikorupcijske komisije ali pravnik, temveč naj se postavi v kožo povprečnega državljana in kmalu bo spoznal, katera poteza z njegove strani bi bila za protikorupcijsko komisijo najboljša.

V Državlanski listi si bomo tako še naprej prizadevali, da se čim prej sprejme in začne izvajati vseh 15 predlogov Komisije za preprečevanje korupcije, ki so jih podali za soočenje s sistemsko korupcijo. Prvi korak k temu je bil že narejen s sprejetjem načrta, ki ga je potrdila Vlada v tem mesecu. Prav tako predlagamo, da se čim prej pripravi novela oziroma nov zakon o integriteti in preprečevanju korupcije v smeri, kot so jo nakazali na inštitutu za javno upravo. Če gospod Štefanec ne bo spoznal, kaj naj bi bilo prav, postane prva prioriteta iskanje novih podpredsednikov, ki bosta, upamo, pomagala povrniti zaupanje v KPK. In za konec: od vseh, ki bodo udeleženi v tem postopku, se pričakuje boljše delo kot pri zadnjem imenovanju. Hvala.

PODPREDSEDNICA POLONCA KOMAR:

Hvala lepa tudi vam.

Stališče Poslanske skupine Slovenske ljudske stranke bo predstavila gospa Jasmina Opec.

JASMINA OPEC (PS SLS): Hvala lepa za besedo.

Dejstvo je, da korupcija v naši državi obstaja. Dejstvo je, da vedno bolj razžira naš družbeni sistem in vodi do njegovega propadanja. In dejstvo je, da kljub temu, da smo sprejeli Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije, vsako leto po različnih strokovnih raziskavah padamo na lestvicah boja proti korupciji. Vsa ta dejstva očitno vodijo do spoznanja, da obstoječi sistem delovanja boja proti korupciji ni optimalen in da potrebujemo določene spremembe, ki bodo prinašale konkretne rezultate. Boj proti korupciji mora dejansko, ne zgolj navidezno, postati ena izmed prioritetenih nalog naše države. Vendar če želimo, da je ta boj uspešen, se ga moram lotiti premišljeno, tehtno in strokovno, ne populistično in v soju žarometov. Zagotovo si je treba na začetku odgovoriti na vprašanje, kaj je merodajno merilo uspešnega boja proti korupciji, ali je to število obremenilnih poročil KPK ali število obsojenih storilcev koruptivnih kaznivih dejanj.

Če si ne odgovorimo najprej na to vprašanje, lahko veliko delamo in malo naredimo oziroma pridemo do rezultata, ki je ravno obraten – da neučinkovit sistem boja proti korupciji korupcijo zgolj krepí. Korupcija je namreč ob organiziranem kriminalu eden najmočnejših sistemov na področju kriminalitete s številnimi takimi ali drugačnimi lovskami, z vplivi na vsa družbena področja, pogosto z močnim finančnim zaledjem in pogosto medsebojno

prepletenostjo. Preiskovanje, odkrivanje in dokazovanje teh kaznivih dejanj na teh dveh področjih je izrazilo zahtevno in pogosto vključuje zahtevne policijske operacije, metode, za katere ve le peščica ljudi, če želimo, da z njihovo uporabo dobimo dovolj trdnih dokazov, ki jih kasneje lahko uporabimo za obsodbo. Prehitro informiranje osumljencev oziroma tistih, ki se nahajajo v teh sistemih, lahko privede do uničenja dokazov, vplivanja na priče, s čimer končnega cilja obsodbe ne bomo dosegli. Občutljivost tega področja bi morala biti tudi del politike delovanja KPK. Praksa KPK, kjer so bremenilna poročila javno objavljena z vsemi podrobnostmi, še preden je uveden kakršenkoli postopek in še preden so zbrani dokazi, ki bi bili dovolj trdna podlaga za obsodbo, lahko pomeni korak v napačno smer oziroma nevarnost, da bodo uničeni dokazi, ki bi lahko bili ključni tekom postopka, s čimer bi se lahko resno ogrozila obsodba teh storilcev.

Korupcije v naši državi ne bodo prvotno zajezila taka ali drugačna poročila KPK. Dokončno jo bo zajezila le obsodba vseh storilcev in dokončno razgaljenje vseh povezav znotraj sistema korupcije, tudi tistih oseb in tistih povezav, na katere KPK ne more vplivati, lahko pa vplivajo represivni organi. Tukaj mislim predvsem na povezavo z organiziranim kriminalom. KPK lahko močno pomaga represivnim organom, ne more pa KPK biti organ, ki bo odkrival, preganjal, dokazoval in obsojal storilce koruptivnih kaznivih dejanj. Zato imamo policijo, tožilstvo in sodstvo, ki morajo svojo nalogo na tem področju opraviti z odliko. Drugo področje, na katerem so zagotovo potrebne zakonske spremembe, je področje imenovanja senata KPK. Zadnji dogodki od imenovanja novega senata do javnih vprašanj in spraševanja o pristranskosti oziroma nepristranskosti KPK pri obravnavi določenih političnih funkcionarjev zagotovo niso dogodki, ki bi bili v prid boju proti korupciji in potrjujejo stališče Slovenske ljudske stranke, ki smo ga imeli ob sprejemanju Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije, ko smo opozarjali na določena odprta vprašanja glede določb o imenovanju in delovanju protikorupcijske komisije.

Naj spomnimo, da je določene pomisleke ob takratnem sprejemanju Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije prav zaradi številnih nedodelanih rešitev imel takrat tudi sodni svet, ki mu je takrat predsedoval Branko Masleša. Imenovanje in delovanje senata KPK ne bi smelo zbujati nobenih dvomov o pristranskosti, zato bi bilo treba razmisliti o spremembi imenovanja senata KPK, mogoče tudi v smeri, da senat KPK na predlog predsednika imenuje Državni zbor z dvotretjinsko večino glasov vseh poslancev. Mogoče bi ravno s tem dosegli širše soglasje in se ne bi vedno znova ponavljali dvomi o političnosti oziroma apolitičnosti senatov protikorupcijske komisije. Zagotovo je področje

preventive tisto, ki je potrebno posebne skrbnosti, kajti rezultati dokazujejo, da so države, ki spodbujajo transparentnost in odgovornost, uspešnejše pri preprečevanju korupcije. Represivne institucije, kot sta policija in tožilstvo, namreč vsega ne bodo opravile. Večina korupcije se odpravi s preventivo, s transparentnostjo, s sledenjem finančnim tokovom.

Organizacije, ki se ukvarjajo s proučevanjem korupcije v Sloveniji, tako že vrsto let opozarjajo na neprimerno ureditev področja javnega naročanja in javno-zasebnih partnerstev, netransparentno poslovanje podjetij v državni in lokalni lasti, ki so prepletena z nasprotji interesov, na neprimerno razpolaganje z javnim premoženjem, na zlorabo moči v lokalni samoupravi, na neprimerno ureditev zdravstvenega in bančnega sistema, neustrezno implementacijo zakonodaje v praksi ter na netransparentno zakonodajno sled in nameščanje vsebine zakonov. V Sloveniji smo si očitno končno priznali, da imamo problem s sistemsko korupcijo, s korupcijo na najvišji ravni. Ta korupcija vsako leto požre ogromno državnega denarja ter spodkopava zaupanje ljudi v politiko in celoten družbeni sistem. Osrednja točka boja proti tej korupciji morajo postati zakoni, ki te korupcije ne bodo omogočali, temveč bodo vzpostavili sistem, ki bo transparenten in ki ne bo gojišče uresničevanja interesov posameznikov ter določenih družbenih skupin. To je naše kisló jabolko, v katerega moramo čim prej ugrizniti, če ne želimo, da nam ga bodo taki ali drugačni črvi slej ko prej razjedli. Hvala.

PODPREDSEDNICA POLONCA KOMAR: Hvala lepa tudi vam.

Tako smo končali s predstavitvijo stališč poslanskih skupin. Prehajamo na splošno razpravo poslank in poslancev o predlogu sklepa. Kot prvi se je k besedi prijavil v imenu predlagatelja dr. Vinko Gorenak.

DR. VINKO GORENAK (PS SDS): Hvala lepa.

Naj podam nekaj odgovorov, za katere se mi zdi, da sem jih dolžan. Pa naj kar začnem pri zadnji govornici, predstavnici Slovenske ljudske stranke. Kaj je merilo uspeha KPK? Čestitam vam za to vprašanje. Namreč, to vprašanje je izjemno pomembno vprašanje, na katerega leva politična opcija ne želi dati odgovora. Kaj je merilo dela KPK? Ali je merilo dela Državnega zbora število zakonov, sej, nastopov, ali kaj? Imamo neka merila. Kaj pa je merilo uspeha dela KPK? Pa mi povejte vsi tisti, ki ste tako hvalili delo KPK, kaj je naredila od leta 2011 do danes. Kaj je ta komisija naredila dobrega? Koliko ljudi, ki se ukvarjajo s korupcijo, je kot posledica dela komisije na Dobu? Odgovor je: niti eden. Ali je posledica dela Komisije za preprečevanje korupcije ena ovađena oseba? Ni. Kaj je torej merilo? Osebo bi se podpisal samo pod eno stvar, ki je bila v

tem času dobro narejena, to je Supervizor. To je definitivno dobra stvar, ki je ne moremo tej komisiji očitati, in za katero moramo reči, da jo je res v redu naredila.

Kaj pa je vse ostalo? To, da nas je seznanila, da je v bankah veliko korupcije, so rekli. To je bilo eno od njihovih poročil. Saj to vsi vemo, saj manjka 5 milijard. To vsi vemo. Ali so razkrili kakšno ime? Niso razkrili nobenega imena. Spisali so neko poročilo o korupciji v bankah, ki je brezpredmetno. Saj to vsi vemo. Kaj so oni naredili za to? Nič. Gremo naprej. Da je veliko korupcije v zdravstvu, so rekli. To tudi vemo. Kaj so pa naredili? So razkrili kakšno ime? So prijavili kakšen sum kaznivega dejanja? Ne vem, mogoče so. Ne govoriti o ne vem kako uspešnem delu KPK, ker to ni res. To preprosto ni res. V nadaljevanju naj razložim še par pojmov. Verjamem, da slovenska javnost nekaterih pojmov ne more ločiti, zato jih pa politiki moramo ločiti, predvsem tisti, ki ste sedaj nastopali kot gospa Hočevar. Treba je biti zelo jasen pri teh zadevah. Koruptivna ravnanja niso kazniva dejanja korupcije. Ali smo si na jasnem? Kazniva dejanja korupcije so zapisana v Kazenskem zakoniku. Tam zelo jasno piše: dajanje daril, sprejemanje daril in tako dalje. Še nekaj jih je, 5, 6, 7 kaznivih dejanj s področja korupcije. To so kazniva dejanja, ki jih lahko policija odkriva, ki jih lahko tožilci preganjajo in ki jim lahko na sodiščih sodijo. Kaj pa je izraz "neustrezno pojasnil"? To je nič od nič. Nek izraz, na katerega se ne moreš pritožiti. Kaj pomeni izraz "možnost sistemske korupcije"? Kaj bo s tem izrazom policija? Nič. Kaj bo s tem izrazom tožilstvo? Nič. In kaj bo sodišče? Nič.

Gre za nek navidezni uspeh in čisto nič drugega. Če grem po vrsti, tako kot so poslanci nastopali. KPK preganja korupcijo. Gospod Hršak, dajte že enkrat prebrati ta zakon. KPK ne preganja korupcije. Korupcijska kazniva dejanja preganjajo policija, tožilstvo in sodstvo, in ne KPK. KPK piše načelna mnenja in govori in pleteniči s tistimi izrazi, ki sem jih že prej omenil – "možnost korupcije", "sistemska korupcija", "sum korupcije" in tako dalje, kar niso kazniva dejanja s področja korupcije po Kazenskem zakoniku. KPK ne preganja nobene korupcije. Lahko pa bi KPK, če bi bila takšna, kakršno mi predlagamo, naredila še 10 ali 20 Supervizorjev na različnih področjih. Potem bi KPK veliko naredila v preventivnem smislu proti korupciji. Gospod Čehovin, seveda, poslanci SDS obremenjujemo seje Državnega zbora z nekimi razpravami brez sklepov. Ne biti nesramni in žaljivi v stilu, ne bom več rekel naprej, vašega obdobja izpred leta 1990, katerega ste zadnjič zanikali. Da ne bom še kaj več povedal. Jasno smo predstavili tri sklepe. Tako kot za vse dosedanje seje, smo predložili tudi sklepe, vendar ste jih anulirali na odboru, in zato potem ni možno glasovanje v Državnem zboru. Treba je biti korekten in treba je biti pošten pri teh zadevah.

Avstrija ima komisijo. Seveda jo ima, saj sodelavci Udbe tudi nismo bili. Kajne, gospod Čehovin? Kakšno komisijo pa ima Avstrija? Je nima. Samo dva klika je treba narediti in boste videli, kaj ima Avstrija. Avstrija ima službo, ki je v okviru ministrstva in se ukvarja s preventivo, in nič drugega – to, kar predlagamo mi. Nima pa nobene komisije. Ponovno poudarjam, da imajo komisije Slovenija, Hrvaška, Latvija, Makedonija, Srbija in Albanija. Tukaj najdemo komisije in nikjer druge v Evropi. Nobena od naštetih držav pa nima v zakonu takih pooblastil, kot jih ima naša komisija, v smislu suma korupcije, sistemske korupcije, možnosti korupcije, koruptivnih ravnanj in tako dalje. Tega nima pa nihče. Treba je biti korekten pri teh zadevah. Gospa Katarina, greva po vrsti. Steber boja proti korupciji. Ta steber je gnil. Ta steber ni niti za to, da bi vi gor sedeli, pa ste "šlank", kot se temu reče. To je gnilo. Tega ni, to ne obstaja. Kakšen steber boja proti korupciji? Veste, kaj je dober steber boja proti korupciji? Os med policijo, tožilstvom in sodstvom. Danes narediš kaznivo dejanje, jutri te primejo, če karikiram, pojutrišnjem te obtožijo, naslednji dan obsodijo, četrti dan si pa na Dobu. To je učinkovito. Malo sem karikiral, seveda je tudi nekaj rokov. To je učinkovito. KPK torej ni steber. KPK je poštni nabiralnik, kamor lahko mečete anonimke, lahko se pa podpišete. To je to. To ni steber.

Epicenter protikorupcijskega delovanja. Sem se moral prav zasmejati. Saj je epicenter – z vidika potresa, kakšnega političnega, ki ga najprej naredi vaš predsednik, drugi mu pa sledijo. To pa je lahko. Epicenter političnega izrabljanja poročil KPK. To bi šlo. Ne pa da bi bila komisija epicenter protikorupcijskega delovanja. Ni res. Povejte mi, kdo je šel v zapor zaradi poročila KPK? Manejo na Dobu enega samega, v eni sami celici, ki je rezultat dela KPK? Ga ni. Na delu so lobiji in tako dalje, pravite. Se strinjam, da so lobiji na delu, kar se tiče imenovanja sedanjega vodstva KPK. Oba namestnika predsednika, ki sta bila izvoljena, osebno poznam skoraj 35 let. Bila sta srednješolca včasih, ko sem na tej šoli delal kot vzgojitelj. Nekdo je prišel čez vse stopnje uniformirane policije in vse stopnje kriminalistične policije – pa te osebe ne zagovarjam, daleč od tega – in na koncu postane šef kriminalistične policije Slovenije, potem pa mu pa famozna komisija, gospa Župevc reče, da ni primeren za predsednika. Govorim o dr. Juretu Fermetu. Še znanstveni naziv ima. Ni primeren, pa je bil šef kriminalistične policije Slovenije. Je pa primeren nekdo, ki ni mogel postati sodnik, mu je spodletelo, ni mogel postati tožilec in ni mogel postati notar. Ta pa je primeren. Bravo komisiji! In ta komisija za seboj uniči vse sledi, magnetograme in zvočne posnetke.

Povejte mi, kaj boste predložili sodišču, ko bo obravnavalo tole pritožbo. Namreč, ena od kandidat, odvetnica Marta Petkovič, se je

pritožila. Na osnovi česa bo torej sodišče odločilo? Na osnovi pričanja komisije ali na osnovi česa? Verjetno bo treba predložiti dokumente. Teh dokumentov ne bo mogoče predložiti, ker ste jih uničili, predsednika države pa postavili v vlogo nekega kljukca, ki mu je dovoljeno to podpisati. Seveda se pa potem sprožijo še vsi ostali – kajne, gospa Katarina – lobiji iz ozadja in je že drugi na lestvici, imamo že novega na lestvicah, novega najboljšega politika v tej državi. To je tako kot v gostilni, kjer naročiš kar ti paše, potem pa na FDV to izdelajo, in imamo novega na čelu najbolj priljubljenih politikov, ker je nekdo kandidiral proti volji lastne stranke in proti volji slovenske politične levice in celo volitve dobil. Kaj si je dovolil! Zato ga je treba sedaj spraviti na kolena in uničiti še dokaze o teh razgovorih. Na delu so lobiji – se podpišem. Ampak na delu so tisti lobiji tistih stricev, ki odločajo o tej državi. Tisti so pa na delu, to pa je res.

Napadi na policijo. Kje ste vi videli kakšen napad na policijo? Kdo napada policijo? Tu vas res prosim, če pojasnite. Policije ne napadajo. Nisem zasledil nobenega napada na policijo. Rekel sem že, da je Nacionalni preiskovalni urad kljub temu, da je projekt gospe Kresal, dobra ideja. Približno 12 ali 15 ljudi, tu nekje, se jih je na novo prerazporedilo v ta urad v času mojega vodenja ministrstva. Mislim, da sedaj kar precej izkrivljeno poročajo v medijih, kako se bodo spet okrepili, ampak pustimo to. Okrepil se bo gospodarski kriminal v Sloveniji, kriminalisti s tega področja. Osebnostno to čisto pozdravljam in nisem do sedaj videl tega. Če pa kdo napada policijo, pa povejte, ker bi res tudi sam rad reagiral v korist policije. Nov zakon o KPK – bravo! Gospa Kociper ga je že napovedala v oddaji na TV3 ali kje smo že sedeli. Kaj bo prinesel nov zakon o Komisiji za preprečevanje korupcije? Ta zakon bi morali preimenovali in mu dati ime "Zakon o preprečitvi dela Borisu Štefanecu". To bi bil pravi izraz. Ker boste pripravili zakon, v katerem boste nekaj spremenili, nekaj členov dodali, tisti člen, ki govori o imenovanju predsednika, spremenili, in dali še kakšna dva člana zraven ali pa dva člana stran, pa prehodna določba: v času do 31. 12. ali pa 30. 10. ali kakorkoli se imenuje novo vodstvo Komisije za preprečevanje korupcije.

Slovenska javnost mora to vedeti. Tako boste gospoda Štefaneca nagnali. Ga ne zagovarjam, še enkrat poudarjam. Mislim, da je bilo veliko kandidatov za predsednika, ki so bili bistveno boljši, pa niso prišli skozi. Saj bo mogoče gospa Melita kaj rekla na to temo. Ali je bil postopek tajen – ne vem, kaj ste imeli, ampak bi pa rad kaj vedel na to temo. In na ta način – vi ste rekli, gospa Katarina, da bi moral on spoznati, da mora odstopiti. Bravo! Saj to tudi drugi govorijo. Predsednik države ga sprašuje, ali misli, da bo še uspel delati in tako dalje. Ta del dvorane bo pa sprejel zakon, ki bo rekel, da bomo dobili novo vodstvo. Torej ga bomo po zakonu obglavili, kajne? Ja, z zakonom boste

obglavili tega gospoda, ker vam ni všeč. Kaj pa če bi slučajno spisal kot prvi izdelek – priporočam mu, da kot prvi izdelek okoli 1. aprila pregleda letalske karte, mogoče. To bi bilo zelo interesantno in zelo zanimivo. Ker če je tako, kot on pravi, da nima nič stricev zadaj, ne vem, kako to izgleda pri njemu.

Toliko o novem zakonu. Ne leporečiti, slovenski javnosti povejte direktno: sprejeli bomo zakon, s katerim bomo Štefaneca nagnali. To povejte. Direktno je treba povedati, ne pa da boste spremenili. Pa če bi kakšna kamera pokazala poslanke, ki so o tem govorile, bi bilo tudi dobro, kajne. Še enkrat, kar se tiče Komisije za preprečevanje korupcije, ponovno poudarjam pred celo javnostjo, v raziskovalnem oddelku Državnega zbora imate raziskovalno nalogo, ki je na to temo zelo jasna: komisij za preprečevanje korupcije v evropskih državah ni. Jih ni, takih, kot je naša. Slovenska politična levica vztraja na tem, ker ji to ustreza. Prej sem naštel vrsto stvari, ki jih je ta komisija naredila v zadnjih letih – saj prej jih je tudi, tudi pred tem –, in večini teh izdelkov Komisije za preprečevanje korupcije bi lahko nadelo ime "zaščitni izdelki slovenske politične levice". To bi bil pravi izraz na to temo. Več kasneje. Hvala.

PODPRESEDNICA POLONCA KOMAR:
Hvala lepa tudi vam.

Besedo ima mag. Melita Župevc.

MAG. MELITA ŽUPEVC (PS PS): Hvala lepa, gospa predsedujoča.

Gospod Gorenak mi je dal res odlično iztočnico. Zakaj pa gospod Jurij Ferme, nekdanji šef Uprave kriminalistične policije, ni bil primeren za novega predsednika Komisije za preprečevanje korupcije? Takšno vprašanje mi je zastavil. Verjamem, da ve, da mu ne bom odgovorila. Ga pa sprašujem oziroma mu vračam z vprašanjem: kako pa veste, kako sem glasovala o gospodu Juriju Fermetu? Kako veste, da nisem menila, da bi on bil primeren za novega predsednika Komisije za preprečevanje korupcije? Gospod Gorenak, mislim, da so celo ti zapisniki o glasovanju javno objavljeni, in iz njih boste videli, kakšno je bilo glasovanje tudi o gospodu Juriju Fermetu. Tako da vas prosim, da me javno ne pozivate k odgovoru. Vam pa res vračam z vprašanjem, kako veste, da sem glasovala proti gospodu Juriju Fermetu. Seveda vam ne bom odgovorila, kako sem, ampak dajem vam v razmislek, kako veste, da je predstavnik Državnega zbora, torej Melita Župevc glasovala tako, kot vi menite, da sem. Lahko pa, da sem glasovala drugače.

Na temo imenovanja gospoda Borisa Štefaneca za novega predsednika Komisije za preprečevanje korupcije sem se doslej oglasila enkrat. Takrat sem povedala tri stvari: da gospoda ne poznam, da sem ga prvič videla pred izbirno komisijo na zaslišanju in da sem, ko sem izvedela, da je najverjetneje član moje stranke, o tem še isti dan obvestila člane izbirne

komisije. Za potrebe teh ali onih teorij zarote, polresnic in tudi neresnic so me številni hiteli obtoževati, da sem čakala vse do trenutka, preden smo odločitev sporočili predsedniku republike. Nekateri mediji so celo vehementno zapisali, da sem to sporočila članom, ko smo predlog za gospoda Štefaneca že posredovali predsedniku republike in tako dalje. Teh teorij, polresnic, neresnic je bilo v teh dneh res veliko, ampak nič od tega ne drži. To povem danes drugič. Zakaj nisem vsak dan pojasnjevala, se branila v medijih, v javnosti? Zato, ker se nisem imela za kaj braniti. Članom komisije sem povedala to, kar sem vedela, in povedala sem jim takoj, isti dan. To me spominja na en primer, ko so me kolegi iz poslanske skupine, ki sedi na moji levi strani, še nedolgo tega obtožili, da sem dala ponarediti svoj podpis za neko izredno sejo Državnega zbora. Tudi takrat sem se oglasila enkrat samkrat zato, ker sem vedela, da sem podpis za izredno sejo parlamenta dala jaz in nihče drug, in nisem imela potrebe, da se javno vsak dan pred mediji, v javnosti branim. To so ne nazadnje preverjali in celo potrdili prvič v zgodovini slovenskega parlamentarizma celo forenziki, torej kriminalisti. Ampak dobro, gremo naprej.

Ključni argument predlagateljev današnje izredne seje je, da je šlo pri imenovanju novega predsednika KPK za politični projekt. Ta argument oziroma ta trditev preprosto ne drži. Če bi šlo, mene pri tem projektu ne bi bilo, pa če to verjamete ali pa ne. To je vaša pravica. Poglejmo še enkrat sestavo izbirne komisije, kot jo določa zakon. Po enega člana v izbirno komisijo, ki predsedniku republike predlaga novega predsednika KPK in njegovega namestnika, imenujejo: vlada imenuje enega člana, Državni zbor enega, neprofitne organizacije zasebnega sektorja s področja preprečevanja korupcije izmed svojih članov, Sodni svet izmed svojih članov in še Uradniški svet. Skupno sedi v izbirni komisiji pet članov. Zakaj to poudarjam? Ker če bi držala logika političnega projekta, bi morala imeti aktualna, dnevna politika v sestavi takšne komisije prevladujočo večino, pa je nima. Zakon je bil namreč pisan tako, da je vpliv aktualne, dnevne politike omejen. V vsaki odločitvi lahko trije člani izbirne komisije, ki ne prihajajo iz političnih vrst, torej ne iz vlade ne iz parlamenta, preglasujejo druga dva predstavnika izbirne komisije, od katerih en prihaja iz Državnega zbora, drugega pa imenuje vlada. Razmerje je 3 : 2. Seveda, gospod Gorenak, razmerje je 3 : 2.

Na kakšen način lahko ta dva predstavnika – generalna sekretarka Vlade sploh ni članica Pozitivne Slovenije, tako da ne vem, če jo štejete v to kvoto. Po mojem ji delate krivico. Ampak intenca pri pripravi tega zakona je bila točno ta, da se omeji vpliv dnevne politike. Razen, če si kdo predstavlja, da predstavnika Državnega zbora in vlade prepričata vse ostale člane v tej izbirni komisiji, da glasujejo tako, kot ona dva menita, da je

prav, in tako, kot jima je domnevno naročila dnevna politika. Vi se boste verjetno celo spomnili, gospod Gorenak, da ko se je pisal ta zakon, so bile celo ideje, da bi v imenu Državnega zbora v tej komisiji sedel predstavnik Komisije Državnega zbora za nadzor javnih financ in tudi predstavnik Računskega sodišča. Na koncu je bil zakon spisan tako, kot je. Postopek, ki se je izvedel v tem konkretnem primeru, je potekal po zakonu, ki velja. V eni stvari se strinjam z gospodom Gorenakom – v tem, zakaj ni bilo takšnega vika in krika že leta 2010, ker je bil postopek isti, zakon je bil isti, leta 2004 je bil pa zakon drug, ni bil isti. Tako da teh stvari ne gre preprosto metati v isti koš.

Ne nazadnje je takrat, leta 2010, ta izbirna komisija delala po enakem postopku, kot dela danes. Celo takrat sta v tisti izbirni komisiji sedeli dve isti članici, kot sedita danes. In takrat postopku, kolikor je meni znano, ni nihče oporekal. Polonca Kovač, ki je bila takrat in danes imenovana s strani Uradniškega sveta, je na novinarski konferenci povedala, da so bila danes upoštevana enaka merila kot leta 2010. Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije pa je jasen: "Predsednik države ..." – in to moram poudariti – "... ima politično diskrecijsko pravico, da izbere ali ne izbere nobenega kandidata." Torej, postopek bi se lahko ponovil še tretjič, četrtič, petič, če želite. Obe predsednici izbirne komisije – postopka, kot veste, sta bila dva, in najprej je bila predsednica gospa Polonca Kovač, drugič pa je bila gospa Simona Habič – sta javno zelo podrobno pojasnili cel postopek, tudi to, da je po koncu prvega izbirnega postopka predsednik republike opravil pogovor z izbirno komisijo, po drugem postopku pa do tega pogovora – vam ne znam odgovoriti, zakaj –ni prišlo. V Državnem zboru ne morem govoriti v imenu celotne izbirne komisije, saj nisem za to pooblaščen. Postopek je bil tudi zaupne narave. V tem parlamentu ne morem povedati vsega, kar bi si morda tudi želela povedati, da bi kakšno stvar razjasnila, ampak sem podpisala izjavo, da bom po koncu postopka varovala podatke, in to bom tudi počela.

Kar se tiče novega predsednika KPK, bi rada povedala samo še dve stvari. Predlagatelji današnje izredne seje med drugim pišejo, da se je gospod Štefanec neuspešno potegoval za mesto sodnika in notarja. Rada bi slišala odgovor oziroma da mi kdo v Državnem zboru pojasni, kje naj bi izbirna komisija dobila ta podatek. Moram reči, da ko odtipkam v Google, mislim, da tega podatka ne bomo našli. Danes ga bomo, ker so to objavili mediji, sicer pa izbirna komisija ni imela nikakršnih mehanizmov, pooblastil, da bi dostopala do takšnih podatkov. Tega podatka nisem imela. Prebrala sem ga v medijih po tem, ko je bilo to že objavljeno. Toliko v pojasnilo. In še glede politične pripadnosti. Iz koalicijskih vrst sem v teh dneh slišala nekaj kritik, celo zgroženosti, začudenosti zaradi strankarske pripadnosti novega predsednika KPK. Želim si samo nekaj, to je, da bi uporabili

ista merila tudi pri drugih pomembnih imenovanjih, ko bodo sledila, s strani SD, Državlanske liste – govorim, da bomo govorili o političnih pripadnostih in strankarskih izkaznicah vseh vrst in da bomo imeli pri tem iste vatle, predvsem pa v mislih zakon in ustavo. Želim si, da na to dvojce ne bi pozabili.

Predsednik republike Pahor je zadnjič izpostavil eno stvar, ki se mi zdi precej pomembna. Govoril je o liku oziroma podobi novega predsednika KPK, kakšen naj bi ta človek bil. Že takrat sem opozorila, da gremo lahko zelo hitro na polje nekih subjektivnih ocen, kaj za nekoga pomeni biti neobremenjen, kaj za nekoga pomeni biti pogumen, kaj za nekoga pomeni biti nikomur ničesar dolžan. Ravno zaradi izogibanja tem subjektivnim ocenam bi bilo po mojem dobro, da so stvari čim bolj definirane v zakonu, podzakonskih aktih. Vprašanja, ali si želimo, da je novi predsednik KPK bivši policist, da je bivši kriminalist, ali si želimo, da je pravnik – to so vprašanja, o katerih je diskusija, če vprašate mene, zelo na mestu, legitimna. Nekateri vam bodo odgovorili: ne, na vrhu KPK si ne želimo nekoga, ki je celo življenje preživel v represivnem organu. Nekdo drug bo morda to videl kot prednost. Ali si želimo pravnika? Menim, da je pravno znanje za predsednika KPK zelo dobrodošlo. Če je nujno, ne vem. Vsak izmed nas ima lahko drugačno oceno, ampak kot rečeno, lahko bi se pogovarjali o tem, ali si želimo bivšega policista, bivšega tožilca, bivšega sodnika, aktualnega odvetnika. Vse to so legitimna vprašanja, in morda je sedaj pravi trenutek, da se o njih pogovorimo.

Rada bi opozorila še na en paradoks glede dela izbirne komisije. Izbirna komisija je bila deležna očitkov, ko je bil predlagan gospod Štefanec, češ kakšna nizka merila je uporabila, da je predlagala tega gospoda za predsednika KPK. Mislim, da je v tem neka ironija. Če v prvem postopku od 55 ni predlagala nikogar, potem je ta izbirna komisija verjetno uporabila visoka merila. Seveda pa ne pristajam na to, ko se reče, da so čakali izključno politični kriterij. Ja res, izbirna komisija je čakala, da se bo gospod Štefanec iz Murske Sobotne, iz Hodoša odločil: aha, jaz bom pa sedaj počakal in bom v drugem postopku kandidiral, ker bom takrat izbran. Te teorije zarote – morda se dobro slišijo, morda se dobro prodajajo, ampak so naravnost smešne. Političnega kriterija izbire ni bilo. Potem bi lahko zavoljo, ne vem, miru v koaliciji, izbrali tudi kakšnega člana iz vrst SD. Nekateri so tudi javno potem nastopali. Tega ni bilo. Kar se tiče potrebnih zakonskih sprememb, sem že dejala, da mislim, da bi bilo dobro, da se stvari bolje definirajo. Na to so opozorili ne nazadnje tudi ugledni pravni strokovnjaki v mnenju, ki so ga napisali za predsednika republike. Opozorili so tudi na potrebo po pravnem varstvu udeleženih v postopkih pred KPK. To je tisto, o čemer v tem parlamentu govorimo že nekaj časa. Kot rečeno, vrata za novo zakonodajo so odprta.

Verjamem, da bo danes v razpravi povedanega tudi kaj o nadzoru nad premoženjskim stanjem aktualnega predsednika Komisije za preprečevanje korupcije gospoda Klemenčiča. Glede na to, da so tudi te seje zaprte za javnost, ne bom zlorabljala postopka, bom pa povedala dve stvari. Strinjam se z eno stvarjo, ki jo SDS ves čas polaga v usta Pozitivni Sloveniji – da postopek traja predolgo. S tem se strinjam. Deloma tudi po naši krivdi, ampak samo zaradi enega razloga – zato, ker smo želeli storiti vse za zakonitost tega postopka. Zakonitost smo dali pred hitrostjo. Ampak žal smo bili v vseh naših predlogih preslišani, od tistega, da natančno definiramo postopek nadzora nad premoženjskim stanjem predsednika KPK, kateregakoli, ne samo gospoda Klemenčiča, do tega, da določimo poslovnik, po katerem bomo delali, če je to potrebno – tudi ni bilo upoštevano –, do tega, da oblikujemo delovno komisijo oziroma delovno skupino, ki bo natančno izvedla postopek nadzora in tako dalje. Kot rečeno, ni nam uspelo. Se strinjam, postopek traja predolgo, ampak bom zagovarjala zakonitost pred vsem ostalim. Mislim, da sem bistvo strnila. Glede na to, da me SDS nikoli ne razočara, verjamem, da se bom danes na temo gospoda Štefaneca oglasila še tretjič. Hvala.

PODPREDSEDNICA POLONCA KOMAR:
Hvala lepa tudi vam.

Dr. Vinko Gorenak.

DR. VINKO GORENAK (PS SDS): Hvala lepa.

Mislim, da ste dokazali, da se da kar strpno razpravljati, in je prav tako. Nisem vas osebno spraševal, kako ste glasovali, ali ste podpri tistega ali onega. Iz zapisnikov točno vidimo – vemo, da ni razvidno, kako je kdo glasoval, ampak je bilo v danem primeru 2 : 3, kar sem spraševal. Seveda obstaja možnost, da ste vi drugače glasovali. Nisem rekel, da ne. Ampak komisija pa je tako odločila. Članica ste pa bili. Kako ste glasovali, ne vem. Kar se tiče te komisije in imenovanja, smo v prejšnjem mandatu, 2004–2008, v Državnem zboru zapeljali najmanj tri stvari v smer, ki je napačna. Eno je bil Državnotožilski svet, ki je bil prej nek strokovni organ, 3 : 2, nekako tako, v korist stroke oziroma celo 4 : 1 v korist stroke. Sedaj imamo pa političnega, ker imamo 6 : 3. Šest jih imenujejo politiki, tri pa stroka. Ista zgodba je pri tej komisiji. Zakaj pa je bilo prej, v obdobju 2004–2008, v redu, ko smo predsednika imenovali v Državnem zboru, mislim, da z navadno večino? Mislim, da je bilo tako. To ni tako pomembno. Prenesli smo na neko komisijo, in vedno potem trdimo, da so komisije neodvisne, kar pa sploh ni res. Sploh ni res, da so komisije neodvisne.

Tudi to komisijo – tu se pa ne strinjam z vami, ko ste rekli, da bi 3 : 2 lahko oni preglašovali. Dobro, vlada in Državni zbor – reciva, da ste tudi vi v Državnem zboru bila

politično določena, ker je pač postopek tak, kot je. Ne oporekam temu. Vlada verjetno tudi ni dala kakšnega člana SDS, ampak je dala generalno sekretarko, ki je definitivno blizu premierki, kar je tudi logično. Torej je politično opredeljena. Sodni svet – najdite mi tam notri enega, ki je nevtralen. Saj to je vse skupaj temnordeče. Potem pogledjmo v Uradniški svet. Polonca Kovač – ne me farbati, da bi kaj v desno vleklo. Ni možnosti, preveč dobro poznam. Nevladne organizacije, gospa Habič. Saj to je otrok Draga Kosa, ta institucija, ki jo ona vodi oziroma ki ji pripada. Drago Kos je ustanovil tisto institucijo, jo "pomagal roditi", in danes dela tako, kot tudi on taktirko pelje. Ni možno, da bi bila ta komisija neodvisna. Daleč od tega. Se pa strinjam z vami v tem, da predsednik republike lahko reče ne. Eden od novinarjev, mislim, da je bil Bojan Traven, je, ko smo bili na tisti oddaji, rekel: "Je pač Pahor, ki slepo verjame temu, da nekaj mora." On bi lahko rekel ne. Tudi to vemo. Pravniki, policisti in tako dalje – to so lahko vprašanja, vendar ima za moje pojme nekdo, ki je vodil kriminalistično policijo, prednost pred tem, ki je bil izbran.

Fino bi bilo in dobro bi bilo, če bi tako osebo, če bo ta komisija ostala še naprej, enostavno imenovali tukaj v Državnem zboru z dvotretjinsko večino. To bi bil nek večji garant tega, da ne moremo priti do situacije, do kakršne smo sedaj prišli. Po mojem bi bilo to bolje. Vi ste kot komisija to držali v tajnosti. Ni se vedelo, kdo je prijavljen, kdo ni prijavljen. Menda je po poslovniku tako – v redu, tudi prav. Saj nisem rekel, da je kaj narobe, ampak javnost ni vedela nič. Če pa gremo, recimo, na varuha človekovih pravic, pa javnost vse ve o njem. Novinarji ga lahko raztrgajo 14 dni prej, in ne more priti do takšne situacije, do kakršne je prišlo. Potem pa še, recimo, dvotretjinska večina, in je zavarovanje pred tovrstnimi situacijami, kot jo imamo sedaj, lahko veliko večje, če bi šli v tej smeri. Hvala.

PODPREDSEDNICA POLONCA KOMAR:
Hvala lepa tudi vam.

Imate repliko, gospa Melita Župevc.

MAG. MELITA ŽUPEVC (PS PS): Res na kratko. Kar se tiče držanja stvari v tajnosti, ste sami pravilno ugotovili, in bom še enkrat pojasnila kot pojasnilo. Vsi člani izbirne komisije smo podpisali izjavo o varovanju podatkov. Tega sem se držala ves čas postopka in se držim tudi danes. In še ena stvar. Glede Sodnega sveta pravite – vaših ocen se bom vzdržala, ampak bi vas rada opozorila, da sta bila predstavnika Sodnega sveta v ločenih postopkih različna, in ni bil en sam. Na začetku je bil to predsednik Sodnega sveta, po ponovljenem postopku pa ni bil. In še ena stvar. Glasovanje o gospodu Fermetu, ste pravilno ugotovili, je bilo 2 : 3, lahko pa še poveste, da je bilo glasovanje o gospodu Štefanecu 5 : 0. Hvala.

PODPREDSEDNICA POLONCA KOMAR:
Hvala lepa tudi vam.

Naslednji je k besedi prijavljen gospod Franc Bogovič.

FRANC BOGOVIČ (PS SLS): Lep dober dan, spoštovana podpredsednica, kolegice in kolegi!

Mislim, da se lahko vsi enotno strinjamo, da je korupcija v Sloveniji iz dneva v dan večji problem in da je korupcija, ki se pojavlja na eni strani znotraj naveze gospodarstvo–politika–bančni sistem in znotraj posameznih sektorjev, kot se iz dneva v dan bolj odkriva na področju zdravstva in v preteklosti cestogradnje, in na splošno tudi korupcija, ki se je pojavila med politiki, med uradničtvom resen problem, s katerim se je treba v tej državi soočiti in tudi najti primerne odgovore na izzive, probleme, ki jih nam povzroča korupcija, ki nam dobesedno, pa če hočemo ali nočemo priznati, najeda ustroj pravne države. Druga teza, s katero se zagotovo tudi vsi strinjamo, je ta, da je protikorupcijska komisija v zadnjem mandatu še posebej, pa tudi že v prejšnjem, prvem sestavu, prej pri gospodu Dragu Kosu in kasneje pri gospodu Klemenčiču, pripravila kar nekaj zelo odmevnih primerov. Nekateri so imeli zelo velike vplive, posledice tudi na ustroj političnega življenja v Sloveniji, žal pa se iz dneva v dan bolj kaže, da postaja ta protikorupcijska komisija brezzobi tiger – komisija, ki na eni strani verjetno nima dovolj pristojnosti, orodij v svojih rokah, da bi lahko same procese pripeljala do konca in jih tudi sprocesirala, in da bi bili tudi učinki od tega ukrepa. Hkrati pa se tudi hočeš nočeš ves čas v javnosti ustvarja ta vtis, da mogoče pa le niso metri za vse enaki tudi pri protikorupcijski komisiji ali pa da se vsaj z lahkoto da takšne zadeve tako tudi interpretirati.

Tretja stvar, ki se je zelo jasno pokazala pri zadnji izbiri, je pa ta, da je postopek izbire predsednika protikorupcijske komisije in tudi samega senata več kot problematičen. Res je, da se s prejšnjima dvema postopkoma ni polemiziralo, v tem postopku pa je tudi v teh očitno naelektrenih političnih, gospodarskih in drugačnih situacijah postalo več kot očitno, da je postopek, takšen kot je, problematičen. Na nek način je vse, kar se je dogajalo okoli tega zadnjega postopka, v veliko škodo sami protikorupcijski komisiji, ljudem, ki so v teh postopkih sodelovali, ne nazadnje pa mislim, da škoduje tudi funkciji predsednika države, kajti vloga, kakršno ima predsednik države v tem postopku, je na nek način zelo podcenjujoča do samega inštituta predsednika države, hkrati pa je na nek način mogoče pokazala tudi premalo odločnosti predsednika v zadnjem trenutku, ko je v javnosti, ko je predstavljal senat komisije, polemiziral o tem, ali se mu zdi takšen senat primeren in dovolj kompetenten za opravljanje teh težkih nalog, ki jih ima pred sabo, ali ne, istočasno pa je to delo oddal iz rok in enostavno predlagal takšen senat in predsednika.

Vse, kar se dogaja naprej, je na nek način po mojem globokem prepričanju samo razkranjanje te inštitucije, in na nek način lahko upravičeno ugotavljamo, kako ljudje, ki prej niti mogoče niso toliko poznali ustroja in pristojnosti, nalog, dela te komisije, enostavno zgroženi opazujejo, kaj se na tem področju dogaja. Na nek način se je razgalilo to, kar se mogoče pri prejšnjih postopkih ni odkrilo, in mislim, da bi se morale določene stvari spremeniti. Kar se tiče te polemike, ki se bo danes očitno vrtela v tej smeri, ali je šlo za politično kadrovanje ali ne, ali so bile odločitve tudi v preteklosti na nek način podrejene politični presoji gospodov iz komisije, lahko mirno trdimo, da so bila imenovanja v preteklosti zagotovo takšna, da so to komisijo vodili ljudje iz leve politične prominente, in sedanjí predsednik komisije, ki je na to mesto prišel z mesta državnega sekretarja na Ministrstvu za notranje zadeve, zagotovo ne more prikriti nobenih korenin politične pripadnosti. V tem delu mislim, da imamo na tej točki tudi nek določen problem, ki sedaj skozi predloge, kjer se kaže, vsaj tako v javnosti izgleda, poleg te politične pripadnosti tudi problem kompetenc ljudi, postaja iz dneva v dan večji problem, in bi bilo treba nekaj storiti.

Glede komisije mislim, da je potreben temeljit premislek in da bi bilo treba res ugotoviti najprej to prvo dilemo, ki jo imamo – ali je komisija samostojna, dovolj učinkovita, ali je to inštitucija, ki jo je v državi evropskega formata, kakršna želimo Slovenci biti, treba imeti, ali je treba razmisliti, tako kot kolegi predlagajo, o tem, da bi bil učinkovitejši kakšen drug oddelek, znotraj katerega od določenih represivnih organov, ki delujejo v državi. Kar se tiče samih postopkov, je zelo čudno, da se je gradivo, ki je bilo narejeno okoli tega izbora, izgubilo, da je bilo baje uničeno. V tem delu mislim, da gre zopet za nek velik presedan, ki si ga ta komisija ne bi smela dovoliti, in ne bi smeli dopustiti takšnega početja v državi. Kar se tiče samih pogojev za delo. Zelo pomenljiv je, na primer, podatek, da ima takšna komisija na razpolago eno tretjino sredstev, kolikor jih potrebujemo za izpeljavo kateregakoli referenduma v državi. Mislim, da se moramo na tej točki zamisliti, ali je resnično možno po teh podatkih, tisti milijon, milijon in pol evrov, kvalitetno opravljati to delo in na koncu tudi dobiti efekte, kot smo se povprašali kolegi v Slovenski ljudski stranki, ko merimo to, kar je s strani komisije narejeno.

Drugo, kar mislim, da je prav, je tudi podatek, ki je bil zadnje dni javno objavljen. Za človeka, ki bi naj preganjal milijarde, ki se izgublajo tudi v korupciji, imamo, če sem prav zasledil podatek v našem pravnem redu, v plačnem sistemu namenjenih nekih 2 tisoč 500 evrov na mesec. Ko iščemo med odvetniki in med temi ljudmi, najuspešnejšimi, koga, ki bi se tega problema lotil, je vprašanje, če smo mu odmerili dosti stimulativen prejemek, da se nam ne bi zgodilo to, kar se nam dogaja, na primer, v policiji, ko policisti ugotavljajo, da z zelo nizkimi

prejemki lovijo kriminalce, ki upravljajo z veliko denarja, in se nam potem zgodijo primeri, ko imamo tudi na strani policije kakšna dejanja, ki niso v čast policiji in so v neskladju z zakonodajo. Tako da v teh pogojih, ki jih vzpostavljamo, mislim, da bo potreben en temeljit pogovor. Žal se bo današnja seja zopet odvila po klasičnem scenariju, ki se dogaja zadnja leta, da se izredne seje izkoristijo predvsem za medsebojna obračunavanja. Prav tako noben od sklepov, ker je prišlo gradivo s strani opozicije oziroma ene od opozicijskih strank, ni potrjen na seji odbora, kar pomeni, da danes ne moremo o ničemer odločati. Predlagam, da v teh razpravah resnično usmerimo svoje napore v to smer, da ugotavljamo, ali imamo pravičen organ v Sloveniji. Glede na rezultate, ki jih vidimo oziroma na problem rasti koruptivnih dejanj se moramo zagotovo vprašati, ali je to vse v redu ali ne, in kaj narediti za to, da bo v Sloveniji boj proti korupciji v prihodnje učinkovitejši, kot je današnji. V Slovenski ljudski stranki smo tudi že v stališču poslanske skupine določeno problematiko oziroma vprašanja s tega področja odprli, in če imamo to sejo, jo izkoristimo v ta namen, čim manj pa za tisto medsebojno obdelovanje, ki boju proti korupciji v Sloveniji res ne bo v ničemer pripomoglo.

PODPREDSEDNICA POLONCA KOMAR:
Hvala lepa.

Naslednja ima besedo gospa Iva Dimic. Za njo se pripravi gospod Jožef Kunič, potem gospa Sonja Ramšak in gospod Mirko Brulc.

IVA DIMIC (PS NSi): Hvala za besedo, predsedujoča. Spoštovani kolegi in kolegice!

Vse naštetu in povedano danes v Državnem zboru kaže na to, da je Komisija za preprečevanje korupcije ob zadnjih zapletih popolnoma izgubila svojo kredibilnost. Okrepila je celo prepričanje, da Vladi Republike Slovenije ustreza trenutno stanje, kakršno je, z vsem omrežjem elit, in ki je bilo danes že omenjeno – korupcija v zdravstvu, korupcija v državnih bankah in še bi lahko naštevale. V nasprotnem primeru, če bi želeli narediti temu konec, bi lahko Vlada Republike Slovenije ukrepala drugače in že na samem začetku. Odločanje o najboljšem kandidatu, merila za izbor in presojo najboljših kandidatov pa, kot smo že danes slišali, vzbujajo dvom že skorajda pri vseh. V Novi Sloveniji na vseh odborih opozarjamo, da koruptivnost v naši državi kljub delovanju organa za preprečevanje korupcije strmo narašča in da delovanje takšnega organa samega po sebi ne zagotavlja uspešnega boja proti korupciji, ki preko lobijev obvladuje kapitalske interese in celotno slovensko družbo.

Dejstvo je, da v Sloveniji potrebujemo učinkovito in pravično delo sodstva ter organov odkrivanja in pregona. Sedanja pooblastila in odgovornost Komisije za preprečevanje korupcije ter njeno delo v primerjavi z državami,

ki imajo razvito demokracijo in o katerih ste danes že vsi govorili, kako imajo to v sosednjih državah urejeno – te takšnih oblik institucij ne poznajo, imajo pa nekaj: učinkovit in pravičen sodni sistem ter dobro delujoče organe odkrivanja in pregona, in zelo pomembno je, da bi se tega poslužili tudi v Sloveniji. Ampak, kot pri ostalih zakonih, nekako znamo potegniti samo en del sosednjih držav v drugi del, ki pa verjetno vladajoči koaliciji tisti trenutek ne paše, in to se ne zgodi. Žal, tako kot sem že rekla, je naša slovenska realnost povsem drugačna, in kaže, da političnim lobijem ni v interesu komisija oziroma organ za preprečevanje korupcije, ki bi imel neko sistemsko moč, tako kot je to urejeno v sosednjih državah, zato smo v Sloveniji tam, kjer smo, in stopicamo na istem mestu že kar nekaj let. Čeprav je naloga države, da v okviru svojih represivnih organov zagotovi dosledno izvajanje pravnega reda – to ima že sedaj v rokah, pa se tega očitno ne poslužuje.

Glede na vse zaplete, ki se dogajajo pri izboru tega senata, izbris posnetkov zaslišanj kandidatov za senat protikorupcijske komisije, ne nazadnje tudi mlačnost predsednika države, zanikanje poznanstev in političnih pripadnosti, se pri državljanih na podlagi tega upravičeno poraja dvom v smiselnost obstoja takega samostojnega organa, ki, mimogrede, deluje brez ustreznega nadzora in brez nekih meril. Zato v Novi Sloveniji podpiramo korenite spremembe na področju organiziranosti boja proti korupciji. Kot je bilo danes že nekajkrat rečeno, tudi s strani mojega poslanskega kolega mag. Tonina, kako se bo to rešilo, je vse v rokah koalicijskih poslancev. Kakšni sklepi se bodo sprejeli, kam se bo zadeva odvijala – vse je v njihovih rokah, in pričakujem, da bomo na podlagi današnje seje korak bližje k tistemu, kar je dobro za državo, kar je dobro za državljanke in državljane ter tudi za prihodnost. Hvala.

PODPRESEDNICA POLONCA KOMAR:
Hvala lepa.

Dr. Jožef Kunič, imate besedo.

DR. JOŽEF KUNIČ (PS PS): Hvala lepa, spoštovana predsedujoča. Dragi kolegice in kolegi!

Pred vse nas se postavlja vprašanje, ali Komisijo za preprečevanje korupcije še potrebujemo ali ne. Zdi se mi, da je dr. Gorenak to vprašanje na nek način pred nas postavil. Če se vprašamo, kakšni so bili učinki komisije, potem bomo res morda ugotovili, da nihče zaradi tega ne sedi na Dobu, da nihče ni bil za to še kaznovan, ampak je ta komisija dala naši državi neke druge zelo pomembne učinke. Namreč, senzibilizirala je javnost glede korupcije. Pred tem so imeli policija in tudi drugi represivni organi ustrezne zadalžitve, pa tega niso storili. Ta komisija je povzročila to, da o korupciji na široko razpravljamo. Prepričan sem, da tudi današnje razprave brez te komisije ne bi bilo. Zakaj je ni bilo nekoč, ko je bila zgolj

policija zadolžena za to? Je ni bilo. In to je velik učinek te komisije. Res se pojavlja vprašanje, zakaj ne bi tega delala, recimo, policija, zakaj ne bi delalo Računsko sodišče, kot so to bili predlogi. Na prvi pogled zgledajo te predlogi logični, ampak žal obstaja dejstvo, da te institucije pred tem tega preprosto niso storile. Niso senzibilizirale tega, da je začela cela Slovenija o korupciji na široko govoriti, korupcijo zaznavati, o njej razpravljati in iskati rešitve.

Vemo, da je policija delovala proti korupciji, zagotovo, ampak ne pozabimo, da je en pomemben dokument, ki je prišel v zvezi s korupcijo iz tujine, ostal na policiji v predalu skoraj leto dni ali več. Nikogar ne obtožujem. Ni pomembno, ali je bilo ali ne, ampak ni bilo tega senzibiliziranega delovanja proti korupciji. Računsko sodišče – ja, ampak vemo, da je Računsko sodišče prejšnji in predprejšnji vladi naročilo, da je treba sankcionirati kakega ministra, pa se to ni zgodilo. Torej tudi to ni tako učinkovit organ, ki bi po mojem res pripomogel k temu, da bi se korupcijo tako obravnavalo in tako razumelo, kot se jo sedaj razume. S tega stališča podpiram obstoj takšne komisije, preprosto povedano iz dveh razlogov: zato, ker se je izkazalo, da tako policija kot druge institucije niso bile tako učinkovite, in drugič, zato, ker je korupcija tako velik problem v tej državi.

Slišali smo, da se je korupcija z nastankom komisije na nek način povečala. Tako nekako je bilo s strani enega od mojih predhodnikov rečeno. To me spominja na to, ko so začeli odkrivati aids, in je bila država z največ aidsa v samem začetku Švica, preprosto zato, ker so ga tam odkrili, drugje pa ne. Zato je tudi tak učinek po moji oceni doživela Slovenija. Ko je začela ta komisija govoriti o korupciji, delati poročila in tako dalje – res je, da nihče ne sedi na Dobu, ampak takrat smo ugotovili, da smo sorazmerno zelo koruptivna država. To so zaznale tudi ustrezne institucije, ki stopnjo koruptivnosti preiskujejo, mednarodne institucije, in zato je bila ta ocena za Slovenijo brez dvoma slabša. Ampak dejstvo je, da je pa zelo pozitivno, da smo to bolezen pri sebi ugotovili, da jo skušamo zdraviti. Ali smo uspešni ali ne, je pa sedaj še vedno zelo odprto vprašanje. Najprej o političnem delovanju komisije in o kvaliteti ljudi. Lahko naredimo kakršenkoli sistem izbire in napišemo, da ne sme biti političen ali pa da mora biti političen ali pa dve tretjini v Državnem zboru in tako dalje – vse to drži. Ampak strokovnost in politična orientacija komisije je odvisna od ljudi, ki jo vodijo. In ljudje, ki jo vodijo, so izbrani s polno odgovornostjo s strani predsednika države.

Res so komisije, res so tu predlogi, koga naj izbere, na kakšen način, tako kot ima vsak predsednik več ali manj neko komisijo, neke strokovnjake, ki mu te ljudi predlagajo, ampak odgovornost je stoo odstotno njegova. Prepričan sem, da vsaka kritika izbora leti predvsem na predsednika države. On je ta izbor naredil. O

tem, ali je dober ali ne, ne bi razpravljaj, ker premalo poznam kvaliteto izbranega kandidata in tudi drugih kandidatov, ki so bili izbrani, pa so potem odstopili. Upam, da bo predsednik z vsem svojim štabom, ki ga ima, našel moč in modrost in da bo ta problem razrešil v prid Slovenije. Ne podpiram pa nekih večjih zakonskih omejitev pri izbiri kadrov. Mislim, da mora glavna opredelitev pri izbiri kadrov poleg nekih splošnih pogojev biti preprosta pamet in modrost, koga se izbere, da je primeren. O tem, kdo je primeren, lahko pišemo cele študije, ki nikoli ne bodo povedale v celoti, kdo je za kakšno delovno mesto primeren, zato je treba imeti izkušnje in neko modrost ter zavzetost, da se res temu problemu posveti in se izbere najboljše kadre. Sem pa prepričan, da bi bilo treba način delovanja komisije, zakon, ki to opredeljuje, nadgraditi. Osebnostno mislim, da se lahko na sklepe pritoži ali pa ostanejo taki sklepi tajni in gredo potem na policijo in ostale represivne organe, in se potem šele v sodnem postopku lahko nekdo pritoži. Ampak o tem sedaj ne bi razpravljaj. Mislim, da bi bila ta razprava primerna, ko bi se, in upam, da se bo, zakon, ki to opredeljuje, ustrezno nadgradil. Hvala lepa.

PODPRESEDNICA POLONCA KOMAR:
Hvala lepa tudi vam.

Gospa Sonja Ramšak, imate besedo.

SONJA RAMŠAK (PS SDS): Hvala lepa, spoštovana podpredsednica. Državni sekretar, poslanke in poslanci!

Mislim, da se nekako oddaljujemo od glavnega namena sklica današnje seje. Namreč, točka dnevnega reda je Predlog sklepa v zvezi s postopki imenovanja novega vodstva Komisije za preprečevanje korupcije ter organiziranostjo in njenim delom. Zakaj menim, da smo se oddaljili? Ravno zaradi tega, ker so v uvodu stališč poslanski kolegi in kolegice predstavili kar nekaj stališč, predvsem pa moram reči, da je bistveno to, da je treba poudariti, da ste na seji matičnega odbora, to je Odbora za notranje zadeve, javno upravo in lokalno samoupravo, koalicijski poslanke in poslanci onemogočili, da bi danes lahko glasovali o predlaganih sklepih ali pa, če vam ti sklepi niso bili povšeči, predlagali nove. V Poslanski skupini Slovenske demokratske stranke smo pripravili dva splošna sklepa. Kaj ste zavrnili oziroma zavračate? Prvi sklep, ki smo ga predlagali, se glasi takole: "Državni zbor Republike Slovenije je opravil razpravo v zvezi s postopki imenovanja novega senata Komisije za preprečevanje korupcije, njeno organiziranostjo in njenim delom ter ugotavlja, da Komisija za preprečevanje korupcije v sedanji organizacijski obliki in s sedanjimi pooblastili ne zagotavlja izvajanja njenega osnovnega z zakonom določenega poslanstva." Na ta sklep smo vložili amandma in smo besedi "novega senata" zamenjali z "novih funkcionarjev".

In kaj smo predlagali v drugem splošnem sklepu? "Državni zbor Republike Slovenije predlaga Vladi Republike Slovenije, da preuči veljavno zakonodajo s področja preprečevanja korupcije in integritete in da predlaga ustrezne rešitve," – da ne ponavljam vsega tega, kar je že bilo povedano. In če kaj, potem smo se sigurno na tej točki nekako poenotili, da zakonodaja, ki je sedaj veljavna, torej Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije, ni ustrezna in da jo je treba dopolniti. Vendar ker je to zopet predlagala Slovenska demokratska stranka oziroma največja opozicijska stranka, je treba glasovati proti. Drugače si človek ne more ustvariti več drugačnega mnenja. Nekaj dni nazaj se je Poslanska skupina Slovenske demokratske stranke nahajala na območju Podravja, in ob priliki smo se srečali tudi z osebo, ki ima v tej državi izredno moralno avtoriteto. Ta oseba je dejala – ne bom je izpostavljala –, da smo v letih 1990 in 1991 imeli Slovenke in Slovenci skupni cilj, to je osamosvojitve Slovenije. Potem smo imeli skupni cilj, da vstopimo v Evropsko unijo, in naslednji cilj je bil, da postanemo enakopravna članica v zvezi Nato. To so bili naši skupni cilji. In da nam danes Slovenkam in Slovincem manjkajo skupni cilji.

Ko poslušam te razprave v tej dvorani, bi skorajda lahko rekla, da imamo nekatere skupne cilje, za katere bi se bilo vredno boriti in delovati tudi v tej smeri. Kot prvi cilj bi poudarila, da se prav gotovo vsi, ki smo danes tukaj, zavzemamo za spoštovanje človekovih pravic in temeljnih svoboščin. To je lahko prvi cilj. Drugi cilj je pravična in pravna država. In tretji cilj je absolutno boj proti korupciji in organiziranemu kriminalu. In če bi se poenotili na teh ciljeh, potem sem prepričana, da tudi naša dejanja v nadaljevanju ne bi ostala samo na deklarativni ravni, ampak bi se lahko strinjali tudi z marsikatero rešitvijo. Ker je bil namen danes opozoriti predvsem na neustrezen izbor predsednika in obeh članov senata Komisije za preprečevanje korupcije, je treba povedati in poudariti to, kar je bilo tudi že na samem odboru večkrat povedano – da je šlo pri tem postopku za nekaj bistvenih kršitev, predvsem v tistem delu, ko predsednik države enostavno ni imel možnosti, da bi se lahko med več kandidati, ki so izpolnjevali pogoje, odločil, kateri je tisti, ki po njegovem osebnem prepričanju in na podlagi zakonskih določil izpolnjuje ustrezne pogoje. Te možnosti predsednik republike ni imel.

In tukaj je vse tisto, da naj bi komisija delovala strokovno, apolitično in tako naprej, padlo na izpitu. Ravno zaradi tega se je pojavilo toliko dilem tako v strokovni kot tudi v splošni javnosti, da so bili kršeni postopki in da so nekaterim kandidatom, ki so se prijavili na razpis, kršene človekove pravice. S tem, ko je komisija uničila gradiva, magnetograme, tonske posnetke in še marsikaj, predsednik na podlagi tega, kar je dobil predse, po mojem osebnem prepričanju enostavno ni imel možnosti, da se

odloči za tistega kandidata, ki bi bil po njegovih merilih najprimernejši za predsednika Komisije za preprečevanje korupcije in oba člana senata. Kaj govori Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije? V petem odstavku 9. člena pravi: "Izbirna komisija preveri izpolnjevanje pogojev iz drugega odstavka 7. člena tega zakona ter oceni primernost kandidatov skladno s tretjim odstavkom 7. člena tega zakona. Izbirna komisija v 30 dneh po izteku roka iz prejšnjega odstavka posreduje predsedniku republike seznam kandidatov ..." – poudarjam, seznam kandidatov – "... ki izpolnjujejo pogoje in so primerni za imenovanje." Na žalost komisija, niti prva niti druga, te možnosti predsedniku države ni dala.

In kaj govori 7. člen v drugem odstavku? "Predsednik komisije in njegova namestnika morajo biti državljani Republike Slovenije, imeti morajo najmanj izobrazbo, pridobljeno po študijskih programih druge stopnje, ali raven izobrazbe, ki v skladu z zakonom, ki ureja visoko šolstvo, ustreza izobrazbi druge stopnje, in najmanj 10 let delovnih izkušenj pri opravljanju nalog, za katere je zahtevana ta izobrazba, ter ne smejo biti pravnomočno obsojeni na kazen zapor." In v tretjem odstavku: "Predsednik komisije in njegov namestnik mora biti oseba, za katero je na podlagi dosedanjega dela, ravnanja ali vedenja možno utemeljeno sklepati, da bo funkcijo v komisiji opravljala zakonito in v skladu s pravili stroke." Moram reči, da poslovnika komisije ne poznam, ampak najmanj, kar bi komisija morala narediti, je to, da bi predsedniku dala listo kandidatov, na podlagi katere bi se lahko sam odločil. Tako pa je pred predsednika prišel samo en kandidat, ki je ustrezal nekim pogojem, za katere vedo samo članice in člani komisije.

Če zaključim. Vedno so nas v tej dvorani polna usta, kako se borimo proti korupciji, kako korupcijo obsojamo in tako naprej. Pa bom izpostavila, ker je marsikateri od vas danes izpostavil že več primerov. Danes lahko v časopisu beremo, kako je nek poslanec posredoval že pri prejšnjem ministru za zdravje za zaposlitev oziroma za primernost kandidatke za direktorico ptujske bolnišnice. Vsi vemo, da govorim o sedanjih ministrici za zdravje in da se v medijih zopet pojavljajo navedbe, da bi naj ministrica odstopila. In zakaj zopet? Kdo je priporočil ministrico? Priporočil naj bi jo isti poslanec. Ali ste v Poslanski skupini Pozitivne Slovenije takšna ravnanja obsodili? Zame je to znak koruptivnega dejanja. Meni na kraj pameti ne bi padlo, da bi kateregakoli kandidata, ki se je prijavil na neko najvišje delovno mesto v kakšnem javnem zavodu ali pa za ministrico, pripeljala v kabinet ministrice in nekako vršila na ta način pritisk na njo ali nanj. Tega z vaše strani nisem slišala, in to je tisti prvi korak k temu, ali govorite eno, delate pa drugo, in ali se za to, kar govorite v tej dvorani, dejansko tudi zavzemate. Hvala.

PODPREDESNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Besedo ima gospod Mirko Brulc. Za njim se pripravita gospod Rihard Braniselj in gospod Mihael Prevc.

MIRKO BRULC (PS SD): Hvala lepa za besedo. Lep pozdrav!

Naj v uvodu poudarim, da upoštevam mnenje Vlade in tudi Zakonodajno-pravne službe. Res je, da v Evropi ne poznajo v vseh državah protikorupcijske komisije. Mi jo pa na srečo poznamo in smo jo tudi imeli in jo bomo imeli. Mi jo potrebujemo. Potrebovali jo bomo, dokler ne bomo imeli že prirojenih pravih vrednot, to so poštenost, nepodkupljivost in še kaj, da ne naštevam vsega. Ampak tega časa dolgo ne bo. Sedaj potrebujemo odločno boj proti korupciji, in današnja razprava je še enkrat poskus razvrednotenja in poskus onemogočiti delo te komisije. To je evidentno, tudi zato, ker je že v uvodu predlagatelj obravnaval poročila, ki jih je komisija pripravila za dva pomembna strankarska veljaka. Da opereš sebe, omeniš še soseda, za katerega bi tako ali tako najraje videl, da ga ne bi bilo. To marsikoga boli, ampak tu se je ta komisija izkazala, da ni strankarsko obremenjena in da vsi pridejo na vrsto. Upam, da bo tako.

Vendar je protikorupcijska komisija, taka ali drugačna, stalno diskreditirana. Vsakega posameznika, ki ga imamo v tej komisiji, takoj označimo, ga ožigosamo: je primeren, ni primeren. Celi traktati so, ali je bil policist, ali je bil kriminalist, ali je bil sodnik in tako dalje, in kaj je boljše. Zelo težko bomo dobili prave strokovne kadre, posebej take, ki bi bili, recimo, srednjih let, ustrezno izobraženi, vendar brez kakršnekoli zgodovine svojega življenja, kot da so padli z neba in so popolnoma brezmadežni. Takih ljudi ni in jih tudi ne bo. Vsak ima neko preteklost za sabo, ki ni nujno slaba, ki ni vedno stoođstotno uspešna in podobno, ampak mi ga takoj zatremo do potankosti. Danes je bilo že rečeno tudi uradno tukaj, da je taka komisija odlagališče propadlih strankarskih veljakov. Pa dajmo, no! To ne bo držalo. Ne bom imenoval imen tistih, ki so bili strankarski, zelo izpostavljeni, pa so imeli pomembne funkcije. Nekateri so to dobro vpeljali, drugi malo slabše. Veliko je bilo govora tudi o neuspeli tranziciji. To je znanstvena razprava po Grimisu, to je dobesedno delanje norca iz znanstvenosti in iz zgodovine. Inštitut za ustavno pravo pravi, da je nujno pristopiti k dograditvi Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije. S tem se strinjam. Potem bomo morali vložiti nekaj energije še v to, da zakonsko omogočimo, da bo ta komisija delovala tako, kot si želimo. Vemo, da je bilo velikokrat omenjeno, da je brezzobi tiger in podobno. Ni jim treba dajati kakšnih posebnih zob, zakonsko pa določiti točno, kaj lahko dosežejo.

Mislím, da z veliko lahkoto govorimo o korupciji. Velikokrat, neštetokrat je bila

omenjena anketa direktorjev. Sedaj pa naj ti direktorji povejo, ali so oni koga podkupovali ali so bili podkupljeni za to, da je nekdo drug dobil delo. Naj povejo, če imajo takšne 90 in nekaj odstotne rezultate, da brez korupcije ne gre nič nikamor. Nekoč je, če se spomnite, Pezdir govoril, kakšne pritiske ima, kakšna lobiranja, da bo vse to objavil in tako dalje. Iz tega ni bilo nič. Je bil pa 2 meseca na televiziji. Vsak večer smo ga gledali, kako je duhovičil o korupciji. Pa slavni predsednik Luke Koper je rekel: "V 10 dneh bom odkril, kdo in kaj vse bo padlo iz omar, koliko je bilo koruptivnih dejanj in tako dalje." Blestel je po medijih in mi smo mu verjeli. Kaj je od tega ostalo? Nič. Ampak ta mlin se vrti, vsi krađejo, vsi so koruptivni, vsi politiki in tako dalje. Pa naj pove ime. Naj gre na tožilstvo, naj gre na policijo, naj prijavi. Tudi on. Kaj nam blefirajo tukaj in se nam delajo norca. Obenem pa reče, da nekaterih verjetno ni treba prijaviti na pravosodje ali pa kriminalistom in podobno ter spraviti v ta proces zato, ker jim tako ali tako nimamo kaj vzeti. Lepo vas prosim! Saj ne gre za to, da jim kaj vzamemo, čeprav je odvzem premoženja, za katerega ne veš, od kod je padlo, pa naj bo to 200 tisoč ali pa 3 milijone, ali pa registracija avta ali pa polovico avta – mene ne zanima vsota. Take je treba spraviti nekam, in za to imamo vse mehanizme. Ampak ne, nekateri pleteničijo, žarijo v medijih, potem pa od tega ni nič. Mislim, da je nujno treba to protikorupcijsko komisijo spraviti k življenju. Predsednik države je ponovil razpis za dva člana senata. To je treba spraviti v akcijo, treba je zakonsko pomagati, da bo taka komisija učinkovita. Mogoče pa je čez 10, 15 let res ne bomo potrebovali, ker bodo šli lahko postopki drugače. Ampak danes žal to ni mogoče. Hvala lepa.

PODPREDSEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Kot predlagatelj imate, dr. Vinko Gorenak, besedo.

DR. VINKO GORENAK (PS SDS): Hvala lepa.

Redki so trenutki, ko se lahko strinjam, sploh če je predgovornik gospod Brulc. Tokrat se z vami strinjam. Če poveževa še to, kar je govoril gospod Kunič, je stvar relativno jasna – da je percepcija korupcije povsem drugačna danes kot pred 10 leti. To drži. To moramo v pomembnem delu pripisati tudi Komisiji za preprečevanje korupcije. To je dejstvo. Če pa pogledava tisto, kar ste rekli o tem, kaj pravijo direktorji in tako dalje, je pa res tudi nekaj drugega. Sam sem bil pred, ne vem, 5, 6 leti mentor nekomu na magisteriju, takrat še znanstvenem, in je bila situacija taka, da smo anketirali inšpektorje v Sloveniji, in to pomemben del. Mislim, da je šlo za 600, 700 anketirancev, in smo jih spraševali, kaj menijo o korupciji na splošno. In rezultat je bil – kaj? Korupcije je obupno veliko. Na lestvici od 1 do 5 je to bilo kar tam pri 4. Potem smo pa te iste ljudi vprašali:

kolikokrat si dobil ponudbo, kolikokrat si dobil kuverto, kolikokrat si dobil neko uslugo. Tu smo pa ostali na oceni 2, kar pomeni, da je med realnostjo in med percepcijo ena velika luknja, če bi temu tako rekli. Ni rečeno, da je ta luknja slaba stvar. Ta luknja je lahko dobra stvar, ker smo bolj pozorni na korupcijo. To absolutno drži.

Ampak ni pa prav, in to je de facto dejstvo, da Komisija za preprečevanje korupcije počne to, kar počne. Če bi se ukvarjala s preventivo, tudi s Supervizorji in sličnimi zadevami, tudi s temi percepcijami korupcije, opozarjanji in tako dalje, je zame O. K. Ko pa razglasi za korupcijo dejanje župana, ki kupi tri nageljne za 8. marec, pa je to kupil pri svojem občinskem svetniku, ker 50 kilometrov okoli ni nobene cvetličarne, potem pa to ni boj proti korupciji, ampak je to zloraba zakona, in je to bedarija. In kadar komisija deluje selektivno in reče: tukaj bom, tam pa ne bom – na primer, vidi sina gospoda Tanka, ne vidi pa sina gospoda Masleše –, do takrat je jasno, da je ta komisija politična in da deluje politično. Tu so bistveni problemi te komisije. Tako da se strinjam z vami, da naj tisti, ki tako "lapajo", reciva po domače, o korupciji, gredo na policijo in naj prijavi. Naj predložijo kakšne dokaze in konec, ne pa da imamo komisijo, kamor mečemo anonimke. Ta jih pa potem zapoka, pošlje na policijo in reče, da je odkrila korupcijo. Nič ni odkrila. To je res.

Je pa res, da je gospod Kunič govoril o predsedniku države. To je pa spet res. Leta 2011 ni bilo nobenega problema z imenovanjem gospoda Klemenčiča, ki je bil velestrankarsko opredeljen. Res pa je, da ni imel tiste plastične izkaznice, na kateri bi pisalo LDS ali kaj je že takrat bilo. Tega ni imel, ampak strankarsko je bil bistveno bolj izpostavljen, in to polnih 10 let. Noben problem ni bil. Ampak sedaj se mi pa zdi – oprostite, to pa moram reči in tudi vam bom rekel, ki ste nasproti mene, ste vsi po vrsti, in sedaj je izpadlo, kot da smo mi zagovorniki predsednika države. Sedaj vsa slovenska politika pravi: tule ga imaš. Sedaj je on vsega kriv. On je tako odločil, on prevzema odgovornost, on naj popravi stanje. Pa ne bo držalo čisto tako. Bila je neka komisija, ki je to pripravila. Bila je neka komisija, ki je 50 ljudem rekla, da niso primerni. Ne verjamem, da jih je bilo res 50 neprimernih. Bila je neka komisija, ki je samo enega določila, in bil je nek predsednik, ki je pač naiven. To je pa tudi res. Je pa to tudi nek predsednik, ki nima podpore svoje lastne stranke in ki nima podpore slovenske politične levice, ker si je dovolil mimo volje vladajočih v tej državi – to so oni tam zadaj – kandidirati na volitvah. Ne vem pa, če je prav, da gremo sedaj z vsemi topovi nanj, pa to ni zagovarjanje njega, saj konec koncev on ne pripada moji politični opciji. Je pa to odraz stanja duha v tej državi, tudi v politiki, ker potem naredimo nekoga krivega na tak ali drugačen način. Hvala lepa.

PODPREDSEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Gospod Rihard Braniselj ima besedo.

RIHARD BRANISELJ (PS DL): Hvala lepa.

Težko bom poskušal biti izviren glede na to, da so moji predhodniki povedali marsikaj, kar bi tudi sicer sam povedal. V tej državi se vsi spoznamo vsaj na tri pomembne stvari: na "fuzbal", turizem in na korupcijo. Korupcija je problem. Kjerkoli že je, korupcija je velik problem, vendar pa se bojim, da s to korupcijo pri nas že malo pretiravamo. Smo edina država na svetu, ki je razglasila, da ima sistemsko korupcijo. Smo baje drugi v Evropi ali celo na svetu po stopnji koruptivnosti, in smo vsi nesrečni, ker nismo prvi. Ampak pogledjte, kakšno škodo delamo lastni državi, ko tujcem kažemo, kakšna država smo, kje živimo in kako poslujemo, in kakšno škodo delamo našemu gospodarstvu, ker naše gospodarstvo in našo državo v tujini obravnavajo tako, kot jo zaznavajo, kot jim mi govorimo, da poslujemo. Ali nočejo z nami poslovati ali pa poslujejo tako, kot v nas vidijo, da je treba s takimi poslovati. Tukaj bi bil izredno previden. Nezaupanje v institucije v tej državi je še preveliko. Moramo zaupati v KPK, v NPU, v Specializirano državno tožilstvo, v sodišča, v policijo in v vse ostale inštitucije, ki imajo v tej državi tudi na tem področju določeno nalogo – ključno nalogo. Namreč, pri korupciji gre za najmanj dva človeka z imenom in priimkom.

Ko bomo manj govorili in več delali v to smer, tudi na ta način, da bomo kakšno korupcijo preprečili, jo odkrili, jo ovadili, onemogočili in tako naprej, takrat bomo naredili vse, kar je potrebno, in pa da ne bomo diskreditirali lastnih organov te države. Imamo razna zborovanja proti korupciji. Ena od strank je rekla, da je treba pleti korupcijo in tako naprej. Vse to je res, ampak premalo. Treba bo narediti bistveno več na osebni ravni. Glede imenovanja senata KPK. Seveda je priokus slab in popotnica je nesrečna za začetek, vendar pa je treba ugotoviti tudi naslednje. V tej državi, ko imenujemo nekoga na neko funkcijo, naredimo znanstveni doktorat o imenovanju. Ko pa nekoga nekam imenujemo, potem ga pustimo na miru, da dela, kar hoče. Potem pa ni junaka, da bo tega človeka razrešil, če se pojavi sum, da je zlorabil naše zaupanje, če je naredil karkoli narobe ali pa če so podane kakršnekoli kršitve.

V tem delu pogrešamo več odločnosti. Ne na področju imenovanja. Pa najsi bodo to državne inštitucije ali državna podjetja, kjerkoli – več odločnosti pri tem, da zahtevamo odgovornost in temu primerno tudi razrešitev in temu primerno tudi kazensko in odškodninsko odgovornost, če je to potrebno. KPK – seveda ima senat, ampak pozabljam, da ima ta KPK tudi 40 vrhunsko usposobljenih preiskovalcev, katerih ugotovitve so podlaga za kakršnokoli mnenje senata v posameznih zadevah. In ne smemo diskreditirati teh 40 profesionalcev, ki delajo korektno, kajti na podlagi njihovega dela bomo dobili prave rezultate, in tudi mnenje ne

more biti drugačno kot na podlagi tega, kar so oni pripravili, ugotovili in tako dalje. Mislim, da moramo izkazati popolno podporo KPK, in če je treba, popraviti tudi zakonodajo. Ta trenutek mislim, da to ni potrebno. Zaupajmo v to inštitucijo in tudi v vse ostale inštitucije, ki se v tej državi ukvarjajo s korupcijo.

PODPREDSEDNICA RENATA BRUNSKOLE: Hvala lepa.

Besedo ima gospod Mihael Prevc. Za njim se pripravita gospod Ljubo Žnidar in gospod Branko Smodiš.

MIHAEL PREVC (PS SLS): Hvala lepa za besedo, spoštovana podpredsednica. Spoštovani kolegice in kolegi!

Zame je imenovanje predsednika Komisije za preprečevanje korupcije škandal. Mislim, da ta škandal ali pa, lahko bi rekli, za predsednika države celo blamaža – da mora za to nekdo nositi odgovornost. Ali bo to odgovornost prevzel imenovani predsednik gospod Štefanec in bo tudi odstopil, ali pa bo to odgovornost prevzel predsednik Republike Slovenije, ki je po mojem mnenju s tem imenovanjem sprejel napačno odločitev. Po mojem mnenju je to še zadnje upanje, da v Sloveniji vendarle začnemo resen boj proti korupciji in končno ustvarimo delujočo pravno državo. Vsem nam je jasno, da so spremembe na področju preventive in pregona koruptivnih ravnanj nujne, a očitno še vedno žal ni prave volje za neke sistemske rešitve na tem področju. Rezultati dokazujejo, da so tiste države, ki spodbujajo transparentnost in odgovornost na tem področju, bistveno bolj uspešne pri preprečevanju korupcije, medtem ko se žal v Sloveniji javnosti delovanja nekateri še vedno bojijo.

Mislim, da smo si v Sloveniji končno tudi že priznali, da imamo problem s sistemsko korupcijo, torej s korupcijo na najvišji ravni, in zato je zavedanje ljudi o prisotnosti korupcije še toliko večje. Da bi omejili korupcijo, bo predvsem treba spremeniti našo miselnost. V naših glavah bo treba marsikaj spremeniti. Represivne institucije, kot sta policija in tožilstvo, vsega tega ne bodo mogle opraviti. Večino korupcije se po mojem mnenju odpravi s preventivo, s transparentnostjo in s sledenjem finančnim tokovom. Politika bi se morala sama očistiti tistih, za katere sumi, da so koruptivni. In ker je prav preventiva po mojem mnenju glavna vloga Komisije za preprečevanje korupcije, obenem pa mora biti komisija moralna avtoriteta, ki ji ljudje zaupajo, sem prepričan, da potrebujemo takšnega predsednika Komisije za preprečevanje korupcije, ki bo užival čim širše zaupanje v družbi. To bi bil osnovni predpogoj, da bi Komisija za preprečevanje korupcije sploh lahko učinkovito delovala.

Položaj predsednika Komisije za preprečevanje korupcije kot tudi njegovih dveh namestnikov zahteva visoko kredibilne in

strokovne posameznike s predvsem veliko osebno integriteto. Oseba, ki pa tik ob imenovanju na ta položaj izstopi iz politične stranke, ki je ne nazadnje največja vladna stranka in vodi oblast v državi, hkrati pa ima v svojih vrstah tudi takšno breme, kot je poročilo Komisije za preprečevanje korupcije zoper njihovega ta trenutek še vedno zamrznjenega predsednika Zorana Jankovića, pa nima nikakršnih predispozicij osebne integritete za ta položaj. Prav tako gospod Štefanec kot nekdanji funkcionar Zveze komunistov Slovenije in sekretar občinskega komiteja Zveze komunistov v Murski Soboti nikakor ni primeren za položaj v Komisiji za preprečevanje korupcije. Ob vsem povedanem lahko dodam le še to, da bi v Sloveniji glede na vsa opozorila, konec koncev tudi s strani odstopljenih članov oziroma odstopljenega vodstva Komisije za preprečevanje korupcije, končno morali ugrizniti v kislno jabolko in delati prave korake na področju preventive in pregona korupcije. Namesto tega pa se žal gremo ta fiasko okrog imenovanja vodstva protikorupcijske komisije. Hvala lepa.

PODPREDSEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Besedo ima gospod Ljubo Žnidar.

LJUBO ŽNIDAR (PS SDS): Spoštovana podpredsednica, spoštovani kolegi in kolegii!

Ob vseh dejstvih, ki se dogajajo okrog Komisije za preprečevanje korupcije, se zelo resno sprašujem, ali takšno komisijo sploh potrebujemo. Že ob samem imenovanju Komisije za preprečevanje korupcije smo bili priča pravi burleski. Spomnim se, da ko sem bil mlajši, v mladih letih, da če smo hoteli doživeti tiste prave klovnske burleske, se razvedriti, smo šli v cirkus. Danes je pa zelo žalostno, da cirkuški vložki prihajajo s strani zelo resnih institucij, takšnih, kot je vlada, kot je ne nazadnje tudi predsednik države, in to je še posebej v tem momentu zelo zaskrbljujoče. Zame so to zelo resne, zelo odgovorne institucije, v katerih se ni treba hecatiti. Treba je resno delati, in tukaj se mi vedno znova postavlja vprašanje, ali res takšno komisijo sploh potrebujemo. Če pogledam nazaj v preteklo delo Komisije za preprečevanje korupcije, me predvsem zanimajo rezultati. V cca 10 letih njihovega dela – kaj pa je rezultat njihovega dela? Koliko primerov je prišlo do končnega epiloga, razen enega, ki je politično motiviran zoper predsednika Janeza Janšo, katerega je bilo treba diskreditirati, odstraniti, in diskreditirati tudi najmočnejše strankarsko telo v državi. To je edini primer, ki ga vsi v Sloveniji poznamo. Povejte mi še enega drugega v zadnjih 10 letih, ki ga je ta komisija pripeljala do konca. Jaz ne poznam nobenega primera. Potem se pa res vprašam, ali je delo te komisije transparentno, resno, pravično in pošteno.

Resno se to sprašujem, ampak ker komisija ni takšna, po mojem takšne komisije sploh ne potrebujemo. V državi imamo institucije

in organe, ki naj opravijo to delo komisije. Najprej policija. Menim, da policija dokaj dobro opravlja svoje delo. Vsi poznamo izjemno veliko število ovadb, ki jih policija preda naprej, vendar potem pride sito tožilstva. Na tem situ je pa velika gneča, ker čež to sito pridejo le redke izjeme. Ali potem lahko rečemo, da smo pravični, pošteni, da smo pravna država? Malo pogledajte, kateri so ostali na tistem situ. Izgleda tako, kot da v 10 letih v Sloveniji ni bilo nobene korupcije, razen parih izjem. Pravim, da naj te institucije opravijo svoje delo, da naj pripeljejo stvari do konca ne glede na stranko, ne glede na status in tako naprej. Pred zakonom naj bi bili vsi enaki. Naj bi bili! Do sedaj seveda nismo bili. Stvari so zelo enostavne. Tudi tožilstvo ima druge klešče. Eno izmed takšnih je obrnjeno dokazno breme premoženja. Ne da institucije iščejo dokaze, kje in kako je kdo dobil premoženje, ampak je samo dokazno breme treba obrniti in potem naj oni dokažejo, kako so prišli do določenega premoženja. Koliko primerov v Sloveniji je bilo rešenih z obrnjenim dokaznim bremenom? Jaz ne poznam nobenega. Poznam pa veliko funkcionarjev in takšnih, ki bi jih bilo res treba malo vprašati po izvoru njihovega premoženja – pa naj dokažejo. Da se jim 3 mesece časa, pa naj dokažejo. Stvari so zelo enostavne, samo voljo je treba imeti. Klešče so, samo uporabiti jih je treba. Po mojem mnenju KPK s takšnim delom, s takšnim pristopom in s takšnimi rezultati v zadnjih 10 letih – takšnega KPK naša država ne potrebuje.

PODPREDSEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Naslednji je na vrsti gospod Branko Smodiš. Za njim se pripravita mag. Ivan Vogrnin in gospod Branko Ficko.

BRANKO SMODIŠ (PS SD): Hvala za besedo, gospa podpredsednica. Spoštovani vsi prisotni, dober dan!

Kako lepo bi bilo, in mislim, da bi bilo najboljše, če je ne bi potrebovali, ne Komisije za preprečevanje korupcije, ne Računskega sodišča, ne revizijskih služb, da bi imeli organi pregona čim manj dela, saj bi morali vsi delati pošteno, pravično, nepodkupljivo in po zakonu. Res bi bilo lepo. Ampak na žalost je to le utopija, še posebej v današnjem času. Res je žalostno, kadar pogledamo te ankete glede korupcije v Sloveniji, ki so bile opravljene pri direktorjih. Ena velika žalost. Stopnja korupcije v Sloveniji je zaskrbljujoča. Če si priznamo ali ne, je korupcija danes en velik problem, zato bi bilo zelo neodgovorno, da bi se Komisijo za preprečevanje korupcije ukinito. Še posebej danes potrebujemo močno, neodvisno in strokovno komisijo za preprečevanje korupcije, ki bo kos svojemu delu in bo imela ugled in podporo v javnosti. Vsi govorimo, in tudi danes je večkrat bilo rečeno, da je boj proti korupciji prioriteta. Zato pustimo, da novo vodstvo KPK

dela svoje poslanstvo v miru in neodvisno. Hvala.

PODPRESEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Besedo ima mag. Ivan Vogrin.

MAG. IVAN VOGRIN (NeP): Hvala lepa, gospa predsedujoča. Spoštovani kolegice in kolegi!

Kaj je namen znanosti? Namen znanosti je najbrž, tako so vsaj mene učili, da stvari poenostavlja. V državni upravi, v javnem sektorju imamo veliko visoko izobraženih ljudi, magistrrov, doktorjev znanosti in tako dalje, vendar smo zadeve tako zakomplicirali, da mislim, da se niti sami več ne najdemo. Delamo ravno obratno – veliko izobraženih ljudi komplicira zadeve, tako da smo tako zakomplicirali, da vidite, kje smo. Bom povedal na zelo enostaven način. Mislim, da delamo okrog Komisije za preprečevanje korupcije eno veliko burlesko. Bom poskušal utemeljiti, zakaj. Pred časom sem se pogovarjal z direktorjem manjšega sadjarskega podjetja. Ker je pri vsakoletni odbiri jabolk bilo vedno več gnilih jabolk, vedno manjša produktivnost, in tudi slovenski trg se je zmanjšal, ker se je kupna moč zmanjšala, je zaposlil nekaj ljudi – šefa kontrole, pregledne službe, nekaj ljudi v proizvodnji in enega tržnika. In čez eno leto je ugotovil, da rezultati niso nič boljši, da ne rečem slabši, in je ljudi odpustil, tako kot se to dela. Mi smo pa zaposlili, kot smo rekli, 40 vrhunskih strokovnjakov v komisiji, ki vrhunsko zbirajo podatke in preprečujejo korupcijo. Potem imamo senat, vendar smo v 10 letih prišli z dna lestvice na vrh.

Ali ni to zadosten dokaz, da stvar ne deluje? Stvar preprosto, dame in gospodje, ne deluje. Tako kot je ugotovil direktor sadjarskega podjetja, da ne deluje, da je treba nekaj spremeniti, bi tudi mi morali nekaj spremeniti. In Molière je rekel: "Ne odgovarjamo le za to, kar počnemo, pač pa tudi za to, česar ne storimo." In ničesar nismo storili. Pa ni glavni problem v KPK. Gremo še naprej. Sistemska korupcija je posledica sprejetja sistemskih zakonov. Dame in gospodje, dokler imamo takšno zakonodajo, da mora nekdo za gradbeno dovoljenje za prizidek hiše čakati 8 mesecev, dokler moraš klicati v bolnišnico sestro, zdravnike in tako dalje, da prideš prej kot v enem letu na vrsto – to pomeni, da imamo korupcijo. Sistem smo popolnoma izrodili! Kaj je zadnjič rekel Matjaž Kovačič? Rekel je: "Glavni problem ..." – trikrat je to ponovil – "... sta parlament in vlada." Z Energetskim zakonom smo spet naredili nov sloj tistih, ki plenijo. Dame in gospodje, 20 let uzakonjamo korupcijo, ker ni mogoče normalno živeti tukaj, če nekoga ne poznaš, če nekoga ne pokličeš, če nekoga ne podkupiš in tako dalje. Če kdo misli drugače, morda misli. Tudi jaz težko to verjamem, ampak žal je to tako. Zato vas lepo prosim, začnimo opravljati svoje delo, drugače nas bodo ljudje poklicali na

odgovornost, ker ničesar ne storimo. Ničesar! 20 let nismo storili ničesar! Država pa gre kot letalo tik nad zemljo, kar je tudi nevarno. Mogoče se celo malo dviga, ampak Triglav je visok in se bo zaletela v Triglav. In bomo treščili na tla. Hvala lepa.

PODPRESEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Besedo ima gospod Branko Ficko. Pripravila naj se gospod Jožef Horvat in gospod Branko Kurnjek.

BRANKO FICKO (PS PS): Hvala za besedo, predsedujoča.

Vprašanje je, kdo sploh lahko vodi KPK, če ga že imamo. Dejstvo je, da so pristojnosti takšne, da vodilne funkcije v KPK lahko opravljajo le najbolj poštene in nepristranske. Novemu vodji ste najprej očitali, da je nepoznan na strokovnem področju. Seveda, saj prihaja iz nerazvitega Prekmurja, kjer več ni velikih državnih firm, bank, zavarovalnic, in ni velikih iger oziroma zastopanje njihovih interesov ni več možno. A propos na priimek, ni Štefanec, ampak je Štefanec. Tudi to je neka lokalna značilnost. Gre za list nepopisanega papirja, in potem je treba najti neko drugo formalnost, ki ji pravimo strankarska knjižica v skromnem lokalnem odboru v žepu nekega anonimneža. V SDS to takoj povežete s tako imenovano levo tranzicijo in potem razvijete zgodbo do onemoglosti. Mogoče ste pozabili novega vodjo povezati še s kakšnimi drugimi poznanimi Prekmurci v politiki. Očitno ima brskanje po arhivih za cilj samo določene izbrane osebe. Očitno mu tudi, da ni bil primeren za funkcijo notarja, sodnika in tako dalje. Ne da ni bil primeren, ampak ni bil izbran. Očitno mu ni pomagala niti ena opcija, ne desna ne srednja ali, če hočete, leva. Treba je z zadevami naprej manipulirati, da gre za tako imenovani dogovorjeni politični projekt s strici, dedki iz ozadja.

Strinjam se s tistimi, ki menijo, da bi morala komisija imeti jasna merila za primernost članov, še bolj pa s tistim, da bi predsednik države na osnovi dejstev svojo odločitev moral temeljito obrazložiti javnosti. Vse te igre, ki se sedaj dogajajo, bi lahko označil tudi za bolezen določenih Slovencev. Na vsak način je treba najti neko formalno pomanjkljivost. Najlažje je reči, da je oseba s strankarsko knjižico pristranska in neobjektivna. Politično prepričanje ima vsakdo. Večina uspešnih ljudi ima prijatelje, sorodnike, ki niso nepomembni v sferah družbenega življenja. Kaj si lahko mislimo o takih osebah, ki niso tako imenovano uradno politično opredeljene? Z vidika korupcije so po mojem mnenju lahko takšni najbolj nevarni, saj v sebi dostikrat nosijo tisto ljubezen samega do sebe, seveda imeti možnost biti pri koritu. S tega vidika je priznanje pripadnosti po mojem mnenju bolj odkrito. Kaj bi bilo najbolj primerno v tem momentu? Vnaprejšnja prognoza na osnovi

ugotovljenih dejstev je neprimerna. Posameznikom je treba dati priložnost, da s svojim delom dokažejo objektivnost in poštenost. Bolj bi se vsi morali zamisliti nad dejstvom, kdo se še sploh in zakaj se prijavlja na javne funkcije. V tem momentu je to samo v korist tistim, ki so in še vedno finančno izčrpavajo to državo oziroma so pri koritu, pa četudi po kapljicah. Hvala lepa.

PODPREDSEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Besedo ima dr. Vinko Gorenak kot predlagatelj.

DR. VINKO GORENAK (PS SDS): Hvala lepa.

Gospod Ficko, če ste začeli nabijati – jaz imam še pol ure in boste dobili nazaj. SDS ni tista, ki je kakorkoli pričela s problematiziranjem vloge izbora gospoda Štefaneca. Dajmo si biti tukaj na jasnem. Slovenija ima raziskovalnih novinarjev kolikor hočete – Delo, Dnevnik, Večer, POP TV, nacionalka, in še lahko naštevamo. Vendar raziskovalni novinarji niso odkrili ničesar. Je pa prvi začel to polemiko en privatnik, ki se preživlja s pisanjem in se piše Bojan Požar. On je odprl to temo. V političnih krogih nisem zasledil nobene izjave SDS, vsaj tri dni ne. Najprej smo lahko poslušali prvega Štuheca v državni upravi, torej gospoda Viranta, ki je takoj povedal, da tukaj nekaj ne bo v redu. Potem se je oglašil gospod Erjavec, ki je že v tujini izvedel, da bo treba veliko pojasniti. Oglasil se je gospod Han, ki je imel veliko pripomb. Potem smo bili pa vsi ostali na vrsti, če smo kakšno rekli. Tako da ne pripisovati te zgodbe z gospodom Štefanecem nam. Jaz sem celo v samem startu rekel, da je zame bistveno večji problem izbor gospoda Klemenčiča, ki je bil evidentni politik 10 let brez izkaznice. Ta gospod Štefanec je pa neka neznanca oseba z izkaznico. Zame je on manjši problem, kot je problem gospod Klemenčič. Tako da vas tukaj prosim, če ne nabijate po opoziciji oziroma boljše skušate slediti dejanskim dejstvom.

Samo še dva odgovora bi podal. Z nasprotne strani sem slišal: spoštljiv odnos imejmo do KPK. Ja, samo križ bi še naredili, pa bi bilo. "Pustimo jih, da v miru delajo," pravi gospod Smodiš. Z njim se strinjam, če bi to bilo res tako, pa ni. Če bi to res bilo tako, ampak ni tako. Gre za komisijo, ki ima politično določene tarče. To je pa problem. Oni ne delajo neodvisno, in v tem je problem. Za zaključek, ko smo že ravno pri teh kandidaturah, takšnih ali drugačnih, izbirnih komisijah, takšnih ali drugačnih. Mi smo resnično – tu se pa z vami strinjam – popolnoma razvrednotili nekatere stvari v tej državi, od funkcij od predsednika države navzdol do nas poslancev, ministrov in še koga. Ampak za to smo tako ali tako več ali manj sami krivi. Prebral sem en izjemno dober tvit, ki pravi tako: "Naj me en predlaga za ministra za en dan, saj je to edina referenca, ki jo drugi imajo, jaz je pa nimam." Ta tvit ogromno

pove o tem, kako smo v tej državi zreducirali vse te funkcije, kako smo razvrednotili vse te funkcije. Ampak saj smo v veliki meri tukaj tisti, ki smo tudi poslansko funkcijo razvrednotili, med drugim tudi v povezavi s KPK, ko je KPK rekla, da je Mandatno-volilna komisija ravnala koruptivno, ker je tam dve osebi imenovala. Nad nas se je postavila, nad ustavo se je postavila. Poslanci so neodvisni pri glasovanju. In kaj je naredila leva politična opcija? Počepnila kot kura, čisto nič drugega, in je rekla: ja, KPK ima prav, bomo spremenili sklep in bomo dali nove člane nadzornega sveta – mislim, da je bil FIHO. To je pa narobe. Namesto da bi jim pokazali zobe in bi jim rekli: ne, nimate prav. Hvala lepa.

PODPREDSEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Prosim, da so v bodoče razprave bolj spoštljive in ne žaljive. Prehajamo na naslednjega razpravljavca. Pred gospodom Jožefom Horvatom je na vrsti gospod Robert Hrovat.

ROBERT HROVAT (PS SDS): Hvala lepa, spoštovana podpredsednica.

Kolegice in kolegi, ste mogoče tudi vi opazili, da v zadnjih dneh noben medij več ne poroča o izboru predsednika Republike Slovenije? Nihče več ne poroča o izboru gospoda Štefaneca za predsednika KPK. Se morda spominjate – to je nekaj dni nazaj –, koliko vprašanj se je postavljalo, koliko novinarskih konferenc, koliko oddaj v zvezi z imenovanjem gospoda Štefaneca je bilo v, recimo, zadnjih 14 dneh? In koliko vprašanj se je postavilo? Veste, koliko je bilo pa odgovorov? Nič. Nobenega konkretnega odgovora ni bilo. Spominjam se nekaj mesecev nazaj, ko je tukaj sedela kolegica Alenka, kako so jo mediji čakali pred vrati – ne en dan, ne dva dni, ne en teden, ampak 14 dni. 14 dni so jo čakali in lovili izjavo, kaj bo rekla. Tukaj je pa vsa zadeva potihnila. Nič se več o tem ne govori. Očitno je gospod Štefanec sprejemljiv za režimske medije, bom kar tako rekel, in očitno so se odločili, da bo ostalo tako, kot je. Ampak to ni prav, enostavno ni prav.

Na vprašanja o imenovanju niso dobili odgovorov. Na vprašanja v zvezi s komisijo niso dobili odgovorov. V zvezi z uničenjem magnetogramov oziroma zvočnih posnetkov spraševan, zaslišanj – izginili so in nihče ni dobil odgovora, zakaj, čemu, kako bo stvar tekla naprej. Če gremo zelo konkretno, predsednici te komisije, gospa Habič in gospa Kovač, nista znali pojasniti, zakaj je bil imenovan gospod Štefanec. Še sedaj ne vemo, zakaj ravno on. Uničeni so zvočni posnetki zaslišanj. Zakaj? Ali je bilo mogoče že vse vnaprej dogovorjeno? Ali je to mogoče? Mislim, da obstaja možnost, sploh zato, ker je sedaj nastala groba tišina s strani medijev, ki so en dan, morda en dan in pol zelo glasno poročali o teh stvareh. Sedaj je nastala groba tišina. Zadnji pripetljaji v zvezi z

imenovanjem senata KPK so pa res nazorno prikazali prepletenost politike in spolitiziranost imenovanja KPK. Imenovanja gospoda Kosa pred več kot 10 leti, gospoda Klemenčiča in sedaj gospoda Štefaneca imajo en skupni imenovalc. In ta skupni imenovalc je, da je tranzicijska levica vedno poskrbela, da so bili imenovani "njihovi ljudje".

Kdo lahko danes po vseh teh peripetijah, ki so bile v zadnjih 10 letih, reče, da je bilo imenovanje gospoda Kosa na čelo KPK O. K. in da ni bilo politično pristransko? Mislim, da ni človeka v Sloveniji, ki bi to potrdil. Kdo lahko reče, da je bilo imenovanje gospoda Klemenčiča nepristransko in da ni bilo po volji politične levice? Vsi se spomnimo, da je gospod Klemenčič, ko je bil v času Pahorjeve vlade imenovan za državnega sekretarja na Ministrstvu za notranje zadeve, že takrat napovedal, da bo čez nekaj časa odstopil s te funkcije. Mislim, da si je dal rok pol leta, če me spomin ne vara. Zakaj je to naredil? Zakaj je že ob imenovanju vnaprej napovedal, da bo odstopil s tega položaja? Moje mnenje je, da zato, ker je bil že vnaprej dogovorjen, da bo to funkcijo prevzel. In spet se sprašujemo, ali je bilo to nepristransko. Seveda ni bilo. Kdo ga je imenoval? Imenoval ga je takratni predsednik države gospod Danilo Türk, in noben ne more reči ali pa mi govoriti, da to ni bilo politično imenovanje. Seveda je bilo politično imenovanje. Saj je vsako imenovanje politično imenovanje, če ima roke zraven politika, tako ali pa drugače. In sedaj zadnje imenovanje gospoda Štefaneca, člana Pozitivne Slovenije. Sedaj nič več, bil pa je, ob imenovanju. Imenovanje in delovanje KPK sta privedla do točke, da tudi ljudje, državljanke in državljani, kljub zelo dobri servilnosti režimskih medijev prepoznavajo, da je to institucija za obračun s političnimi nasprotniki.

Prej so kolegi iz Pozitivne Slovenije – bom kar konkretno, gospod Čehovin je govoril, da je ta seja nepotrebna. Verjamem, da je za vas nepotrebna. Najbrž boste od vsakega razpravljavca slišali, da je gospod Štefanec bil član vaše stranke. In pozivate nas, da naj se umirimo in naj damo priložnost gospodu Štefanecu, da dokaže neodvisnost. Kako jo bo dokazal? Nemogoče, da jo dokaže, ker je politično zaznamovan, tako ali drugače. In s tem se je zgodila velika škoda. Če naredimo korelacijo med vsemi imenovanji do sedaj, vidimo, da je bilo vedno enako. Ampak sedaj so mediji skočili, poskočili, ampak samo za en dan, morda dan in pol. Sedaj so utihnili, ampak vsa imenovanja do sedaj, predsednikov ali senata KPK, kakorkoli hočete, so bila na enak način. Bilo je narejeno tako, da je bila politična levica zadovoljna. Vedno je bilo tako. Ampak sedaj so to spoznali tudi ljudje. Moj občutek je, da ta trenutek nihče več ne verjame, da bo Komisija za preprečevanje korupcije v tej sestavi, kot je sedaj, lahko uspešna. Mislim, da ni več človeka v Sloveniji. Vsi se smejejo in se zgražajo na nek način, kakšno šlamastiko se gremo mi politiki.

Ampak zanimivo, ljudje kažejo na vse politike. Jaz pa pravim, da je treba zelo jasno razmejiti, kdo so tisti, ki so to imenovali, kdo so tisti, ki so predlagali.

Prej je bilo rečeno tudi, da se o korupciji preveč govori, tudi v Državnem zboru. Jaz pa menim, da se o korupciji govori veliko premalo. Seveda je pa zelo pomembno to, da naj korupcijo preganjajo tisti strokovnjaki, ki so usposobljeni za to delo, in naj jo preganja stroka in ne politika. Govorimo o policiji, tožilstvu in sodstvu, preventivo pa naj prevzame Računsko sodišče. Sedaj bom dal primer, da boste razumeli, kako ljudje to dojemajo ta trenutek. Sprašujem se, kakšen vihar bi nastal sedaj, če bi na zadnjih volitvah za predsednika države zmagal dr. Milan Zver in bi bil v komisiji namesto Melite Župevc gospod Jože Tanko. In komisija bi predlagala Janeza Novaka, člana Slovenske demokratske stranke, a bi zato, ker je izvedel, da bi bil lahko imenovan za predsednika KPK, tisti trenutek odstopil, izstopil iz stranke, in bi ga dr. Milan Zver imenoval za predsednika KPK. Sedaj mi pa povejte, ali bi vi na levi strani verjeli, da je to neodvisni kandidat. Ali bi rekli: ni treba sklicevati izredne seje in se o teh stvareh pogovarjati? Ali veste, kakšen vihar bi nastal, če bi se to dejansko zgodilo?

Tukaj lahko postavimo enačaj med tem, kar sem sedaj povedal – seveda je bilo to retorično –, in dejanskim stanjem, ki se je zgodilo pred nekaj dnevi, ko je bil za predsednika imenovan gospod Štefanec. Najbrž ne bi noben verjel, da gre za neodvisnega kandidata, tako kot tudi sedaj nihče ne verjame. Tudi jaz že od leta 2004 naprej ne verjamem, da so bili gospod Kos, gospod Klemenčič in sedaj gospod Štefanec neodvisni. Tudi vi veste, da niso bili neodvisni, ampak dejstvo je, da pa so po volji določeni politični eliti. Mislim, da so zelo odvisni in so bili postavljeni za diskreditacijo politične konkurence. To pa je nevarno. Ta predlog, ki prihaja z naše strani, da bi preventivno vlogo prevzelo Računsko sodišče, vse ostalo, kar se tiče pregona kriminala, korupcije, pa policija in naprej tožilstvo in sodstvo – imamo zadevo rešeno, samo dajmo jim prava pooblastila, ki jih pravzaprav že imajo. Škoda je, da ta komisija, Komisija za preprečevanje korupcije, postaja oziroma je že nekaj časa in očitno bo ostala še nekaj časa poligon za diskreditacijo politične konkurence. Hvala lepa.

PODPREDSEDNICA RENATA BRUNSKOLE: Besedo ima gospod Jožef Horvat, za njim gospod Branko Kurnjek in potem gospod Jožef Jerovšek.

JOŽEF HORVAT (PS NSi): Hvala za besedo, gospa podpredsednica. Spoštovane kolegice, spoštovani kolegi, spoštovani gospod državni sekretar!

Ta vsebina, o kateri teče razprava, nas dejansko močno skrbi. Celó nekako generira

družbeno depresijo. Ni čudno, da tri četrtine Evropejcev po javnomnenjskih raziskavah pravi, da je korupcija v Evropi oziroma v njihovih državah članicah zelo razširjena in da se celo 91 % Slovencev strinja, da je v naši državi korupcija splošno razširjena. Dejansko gre, kolegice in kolegi, za neko, oprostite malo dramatičnemu besednjaku, razraščeno maligno tvorbo te slovenske družbe. Ta razprava gotovo terja tudi moralno-etični pogled na korupcijo. Ko greste po pol kilograma rženega kruha, greste v pekarno ali greste v samopostrežno, trgovki naročite kruh, in vam na hlebček nalepi nalepko, na kateri je cena. Greste na blagajno in plačate ta kruh. Ali kdo kliče komercialnega direktorja pekarnice za pol kilograma rženega kruha? Nihče ali pa redko kdo. Ko kupujete letalsko karto, greste na agencijo, pokličete ali pa, tisti računalniško pisarni, odprete spletni portal in pogledate najugodnejše karte. Imate različne ponudbe, in karto kar preko interneta naročite. Ali kdo kliče komercialnega direktorja letalske družbe za letalsko karto? Nihče ali pa redko kdo. Tisti "redko kdo" pa je problematičen. Ker kruh in letalska karta sta blago, ki ga kupujemo. In je normalna prodaja in normalen nakup, in ni normalna prodaja in ni normalen nakup. Ko se korupcija izvije iz nadzora – danes govorimo, da v Sloveniji nimamo nadzora nad korupcijo –, se lahko organizirane kriminalne skupine zlijejo z državo in je kar država korupcija. To je neverjetno.

Res je, da je Komisija za preprečevanje korupcije v lanskem dokumentu iz marca 2013, v dokumentu Ocena stanja, objavila, da je v Sloveniji, predvsem kar zadeva bančni sistem, sistemska korupcija in politična korupcija. In tu naredi piko, in se ne zgodi nič. Kaj je sedaj s to Komisijo za preprečevanje korupcije? Ali je učinkovita ali ni učinkovita? Ali pa se naprej ukvarjamo z vprašanjem pravne oziroma ne pravne države. Veliko nalog imamo tukaj, kolegice in kolegi. Izogibam se opozicijski retoriki, ker korupcija ni ne koalicijska ne opozicijska, ampak je problem te družbe, ki ga moramo rešiti. Ampak Evropska komisija v začetku letošnjega februarja izda prvo poročilo o korupciji v Evropski uniji, in ko to berete, nehate dihati, ker vam jemlje sapo, ker vam jemlje dih. Evropska komisija ugotavlja, da na letni ravni evropsko gospodarstvo izgubi okrog 120 milijard evrov zaradi koruptivnih poslov. Na žalost tudi ugotavlja, kar me posebej boli, da v Sloveniji ni politične volje za preprečevanje korupcije. In sedaj ta situacija, ki je nastala s tem nesrečnim Štefanecem – mislim, da bi tukaj morala Vlada priti s predlogom zakona in bi ga moral ta parlament sprejeti, da se nekaj naredi. Ali se gospoda odpokliče ali kakorkoli že, da gremo lahko v učinkovitejši boj ... / izklop mikrofona/

PODPRESEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Besedo ima gospod Branko Kurnjek.

BRANKO KURNJEK (PS DL): Hvala za besedo. Lep pozdrav vsem skupaj!

Lahko se vprašamo, ali potrebujemo Komisijo za preprečevanje korupcije. Če korupcije ne bi bilo, če je ni, in če je tudi v bodoče ne bo, potem Komisije za preprečevanje korupcije ne potrebujemo, vendar je to iluzorno mišljenje, in vemo, da korupcija je problem v naši državi. Če dovolite, bi se čisto na začetku samo odzval na nekatera razmišljanja svojih predhodnikov, čisto v pozitivnem smislu. Gospod Bogovič, ki ga sicer trenutno ni z nami, je rekel, da KPK postaja brezzobi tiger. Strinjam se z njim, in osebno imam občutek, da marsikdo v tej državi dela marsikaj, da bi temu bilo tako. Morda je tudi izbor gospoda Štefaneca ena izmed teh stvari, na kakšen način obglaviti KPK, ki je v naši družbi eden redkih organov, ki ima še neko zavidanja vredno stopnjo zaupanja. Potem je gospod Gorenak govoril o tem, ali mora sedaj predsednik Pahor za svojo odločitev prevzeti celotno odgovornost. Jaz mislim, da ne, mora pa prevzeti velik del odgovornosti, in tega bi se moral zavedati in to tudi jasno in glasno povedati in odgovornost prevzeti, tudi nase. Ne samo on, vendar bi moral prevzeti brez izmikanja. Gospod Hrovat je malo prej kot predzadnji govornik govoril, da zadnje dni mediji ne poročajo več o izbiri gospoda Pahorja glede gospoda Štefaneca. Seveda ne, saj poročajo o gospodu Virantu in njegovih letalskih kartah, če se malo pošalim, oziroma od danes dalje o morebitnem – natolcevanja oziroma razmišljanja –predčasnem odhodu ministrice za zdravje.

Če pogledam gradivo, ki nam je bilo podano za sklic današnje seje, med drugim piše, da je dejstvo, da Slovenija vse od ustanovitve KPK v letu 2004 na lestvicah stopnje koruptivnosti neprestano pada, iz česar lahko sklepamo, da obstoj KPK ne preprečuje naraščanja koruptivnosti v Sloveniji, temveč obratno. Če je bila KPK ustanovljena leta 2004, normalno, da Slovenija pada na lestvicah koruptivnosti, saj je KPK začela kazati na ta problem. In ko se je ta problem pojavil tudi v javnosti – prej se je o tem samo na tiho govorilo v kuloarjih –, smo tudi uradno začeli padati na lestvicah koruptivnosti. Kaj to pomeni? Da je za to kriva KPK? Ne zato, da je koruptivnost, ampak KPK je kriva za to, da smo na teh lestvicah res tako nizko, ker je na te probleme pokazala. Sam se ne želim postavljati v vlogo, kaj lahko naredim glede tega, da je bil gospod Štefanec izbran za naslednjega predsednika KPK. O tem je govoril tudi gospod Hrovat. Nisem na tem mestu, in tudi Državlanska lista in ostali poslanci nimamo te možnosti, da bi lahko kakorkoli vplivali na njegov izbor. Lahko pa imamo svoje mnenje. In se strinjam z vami, da če bi bil predsednik dr. Milan Zver in bi izbral takšen postopek, kot ste povedali, bi najverjetneje druga stran tudi izzvala hajko, kot temu rečemo, na izbor. Vendar kaj nam v tem primeru preostane, če gospod Štefanec sam ne odstopi? Najverjetneje mu moramo dati priložnost, da svoje delo opravi, in

ga bomo sodili po njegovem delu. Jaz osebno kot poslanec druge možnosti nimam. Morda bo gospod Štefanec sam naredil kakšen korak ali bo pa, tako kot je bilo danes že povedano, tudi predsednik Pahor našel takšno ali drugačno pot, ki bi zadeve lahko spremenila ali pa tudi ne. Vendar soditi pred določenimi dejanji, ki jih izbrani kandidat za predsednika še sploh ni naredil, ne želim, ne morem in tudi ne upam.

Kot sem že rekel, KPK je eden izmed redkih organov, ki v naši državi med ljudmi uživa zaupanje. Ali moramo enega izmed takšnih redkih organov ljudem vzeti? Jim moramo pokazati, da delamo vse za to, da ga obglavimo? Pa morda tega ne delamo namerno, ampak v javnosti izgleda tako. Sam osebno zaupam KPK – ne zaradi teh dogodkov, zaradi ugotovitev, ki jih je dal. Mogoče bo dal tudi takšne ugotovitve, ki morda meni kot poslancu določene stranke ne bodo všeč, ampak spoštoval bom njihovo morebitno odločitev, pa naj bo takšna ali drugačna, obremenjujoča ali neobremenjujoča. Pa ne zaradi sebe, ampak zaradi funkcije, ki jo ima v državi, funkcije, ki je ne opravlja zaradi nas politikov, ampak jo opravlja zaradi državljanov. Želel bi si, da pristojnosti KPK ne bi bile takšne, kot so. Želel bi si, da bi bile njene pristojnosti še večje in da bi na koncu s temi svojimi pristojnostmi zmagala v boju proti tistemu, proti čemer se v osnovi bori. Verjamem, da vsi med nami želimo, da bi korupcija postala del naše preteklosti, in potem morda nikoli več ne bomo govorili ali pa zanamci ne bodo več potrebovali reševati bank, dokapitalizirati in sprejemati takšnih in drugačnih zakonov, ki obremenjujejo državljanke. Še enkrat, tako predlagatelj današnje seje kakor tudi vsem ostalim na nek način polagam na srce, da damo priložnost izbranemu vodstvu. Če ne temu, pa kateremukoli drugemu, ampak naj se res bori za to, za kar se mora boriti. Pa nam potem morda ne bo treba več razglabljati o teh stvareh, o katerih sem že govoril. Hvala lepa.

PODPREDSIEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Besedo ima dr. Vinko Gorenak kot predlagatelj. Za njim se naj pripravijo gospod Jožef Jerovšek, gospod Jakob Presečnik in potem dr. Ljubica Jelušič.

DR. VINKO GORENAK (PS SDS): Hvala lepa.

Nekaj besed o velezaupanju v Komisijo za preprečevanje korupcije. To je res. Tako je javno mnenje, vendar je to javno mnenje ustvarjeno in ne temelji na realnih dejstvih. Komisija za preprečevanje korupcije s svojim načinom dela, da stopi predsednik pred kamere in začne govoriti o strahotni korupciji v zdravstvu, in potem stopi pred kamero in govori o strahotni korupciji v bankah, o tem, da so nam ugrabili to državo in ne vem kaj vse, ne pove pa niti enega imena, ne pove niti enega priimka in ne naredi nič drugega, kot da pošlje kup papirjev na policijo. Ta policija pa potem melje,

upravičeno melje leto, dve, da lahko karkoli dokaže, ker to mora narediti. To ni kritika policije, ker mora zbrati dokaze. Komisija za preprečevanje korupcije lahko prodaja meglo, in tudi jo, policija pa ne more prodati megle tožilstvu, le-to pa še manj sodstvu, in zato je povsem logično, da Komisija za preprečevanje korupcije v javnosti uživa ugled. Kdo pa ne bi podprl stališča, ki ga vsi poznamo, da je bilo v bankah ogromno korupcije in da imamo zato 5-milijardno ali 6-milijardno luknjo? Saj to čutijo ljudje na svojem žepu. Samo to je premalo, kar počne gospod Klemenčič, ko te zadeve po televiziji ponavlja kot papagaj. To ni nič. Zadevo moraš pripeljati na policijo in od tam na tožilstvo in sodstvo. Toliko torej o zaupanju.

Pri nas vemo, kako se javno mnenje dela. Javno mnenje se ustvari. In tudi to javno mnenje je ustvarjeno, tako kot je bilo treba predsednika države spraviti s prvega mesta tiste priljubljenosti in imamo sedaj že drugega gor. Saj to je popolnoma jasno, kako to gre. Nekdo za Bežigradom – tu ravno berem, kako živijo s 300 evri v stanovanjih z 80 kvadrati. O onih govorim v FDV, o njih govorim. Oni potem sproducirajo to javno mnenje. Ugotovijo, da potrebujemo novo stranko, ugotovijo, da 40 % ljudi potrebuje novo stranko in jo potem tudi naredijo, pa malo zadaj stojijo. Enaka zadeva je tukaj pri Komisiji za preprečevanje korupcije. Popolnoma enaka zgodba. To mnenje ni realno. Realen boj proti korupciji počnejo policija, tožilstvo in sodstvo. Ti gospodje se pa namesto, da bi se šli preventivo tipa Supervisor, kot sem rekel, kar je dobro, grejo politiko. Usedejo se na kavi in določijo tarčo, in potem streljajo na tisto tarčo. Seveda ne na tiste, ki so jih postavili na to mesto. To je pa samo po sebi razumljivo. Hvala lepa.

PODPREDSIEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Za repliko je prosil gospod Branko Kurnjek.

Izvolite, gospod Kurnjek.

BRANKO KURNJEK (PS DL): Hvala.

Glejte, gospod Gorenak, jaz si ne upam soditi, ali so javnomnenjske raziskave o KPK ustvarjene, ker bi se potem vprašal, ali so tudi trenutne javnomnenjske raziskave, ki kažejo najboljši rezultat SDS, ustvarjene. / oglašanje iz dvorane/ Torej se strinjate, da so ustvarjene te javnomnenjske raziskave, ki trenutno kažejo na ... Aha, O. K., v redu, hvala lepa.

PODPREDSIEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Prehajamo na naslednjega razpravljavca. Po razporedu je na vrsti gospod Jožef Jerovšek.

JOŽEF JEROVŠEK (PS SDS): Hvala lepa. Spoštovani in spoštovane!

V trenutku, ko bi morali narediti še nadaljnji napor v tej državi za pregon korupcije, se je zgodila nezaslišana sramota pri izbiri kandidata oziroma v celotnem postopku izbire nove komisije za pregon korupcije. Ta sramota je bila tudi eden od ciljev vsega tega, kar se je zgodilo, in sicer znižati rating, renome Državnega zbora, kajti članica te komisije je bila tudi poslanka Državnega zbora iz vodilne stranke, in če kdo, bi naša poslanka, ki je ne nazadnje tudi predsednica Mandatno-volilne komisije, morala zagotavljati kredibilnost izbora in tudi izbor v skladu z veljavnim zakonom, s poslovníkom. Ne, zgodilo se je drugače. Uničili so zvočne posnetke. Ves dokazni postopek, kako se je manipuliralo, kaj se je delalo, kako se je zagotavljala neka "mučka" v ozadju, če vidimo z neslovensko besedo, so skrili. In ko vidimo, kaj vse se skriva na kakšnem nivoju, potem lažje razumemo to, kako se skriva korupcija v bankah, kako se skrivajo kreditne mape, kako se je kljub temu, da je bil danes ponovno sprejet ta zakon o dostopu do informacij, šele ob sprejetju tega zakona izkazalo, da sta dve tretjini teh slabih kreditov skriti, ker so v njih ljudje, ki jih ta sedanji režim, sedanja oblast ščiti z vsemi načini.

Tudi to, ko se je zgodil ta postopek, ki je na koncu dokončno paraliziral naslednjo protikorupcijsko komisijo, če bo izbrana, kajti bil je milostni strel v delovanje te protikorupcijske komisije. V tem trenutku nisem opazil ali pa nimam zagotovila, da ste se vi, recimo, v Pozitivni Sloveniji, v koaliciji, kakorkoli zdrznili ob tem. Res je bilo dva dni medijske pozornosti, tudi nekaj zgražanja, da se je to zgodilo, potem pa je bilo vse tiho. Mislim sem, da bo gospa Melita Župevc prva med vašimi diskutanti in da bo 30 minut razlagala, kaj se je zgodilo. Če bi bilo transparentno, v redu in korektno, bi se to verjetno zgodilo. Tako pa ni prišla na to sejo niti generalna sekretarka Vlade, ki je tudi članica te izbirne komisije. Ljudje božji, kdo nam naj pojasni, kakšen je bil načrt in scenarij? Vi ščitite vse to, kar se je zgodilo. Nisem slišal, da nameravata poslanka in njena stranka potegniti kakšne logične in nujne politične konsekvence. Tega nisem slišal. Seveda je v takšnih razmerah vnaprej jasno, da če bo v skladu s tem postopkom izbrana in delujoča protikorupcijska komisija, da ste ji že sedaj naročili, da mora delovati strogo politično selektivno in da v zadevah največje korupcije v tej državi, recimo v bankah, ne sme povleči nobene osebe, kajti tam so za tisto korupcijo zaščiteni, posvečeni ljudje.

Sedaj se je razgalilo, da ima ta zadeva bistveno daljšo brado. Kako skrbno ta leva koalicija vedno načrtuje te kadrovske postopke, ko gre za takšna imenovanja v protikorupcijske organe ali pa, recimo, v organe, ki vodijo kapitalske naložbe ali pa slovensko gospodarstvo. Tam je, tako kot v bivši partiji, kadrovanje mati vsega postopka, in to ste iz bivše partije prenesli tudi v ta parlament in ohranili tudi za današnje dni. Zaradi tega država

stoji, tako kot stoji, v tako obupnem stanju. Ampak kljub temu moram povedati, da ko je bil zakon, po katerem je ta izbirna komisija delovala, prvič poslan v Državni zbor, v času Pahorjeve vlade, je bilo predvideno v osnutku – tu imam izpis iz prve variante –, da člana izbirne komisije iz Državnega zbora imenuje Komisija za nadzor javnih financ Državnega zbora Republike Slovenije. Nekje, na nekem segmentu je bil namen dober, potem pa so v drugi obravnavi to zamenjali, da Državni zbor, torej koalicija, določi člana izbirne komisije. Če bi to obveljalo, bi, prvič, imel Državni zbor možnost veta na predlog Komisije za nadzor javnih financ Državnega zbora, in brez skrbi bodite, da bi ta komisija, ki je večinsko opozicijska, predlagala kredibilnega človeka. Brez skrbi bodite, ker bi imela interes, da je človek, ki ga predlagajo, izbran, drugače ne bi mogel iti skozi večino. In drugič, borila bi se za to, da bi se v tej državi na transparenten način borili zoper korupcijo.

Meni, ki imam toliko izkušenj, je bilo jasno, da bo to v drugi obravnavi spremenjeno, in takratna leva koalicija je to spremenila. Prišlo je do predloga sedanjega sistema izbirne komisije z vsemi posledicami, ki so sedaj postale malo bolj nazorne. Ampak delalo se je pa načrtno, da ja pod silno kontrolo ostane to, kateri kadri pridejo v takšno komisijo. Tukaj se je, če se malo oddaljim, danes kolega Brulc spraševal, koliko je bilo nekih napovedi in uspešnega boja proti korupciji. Dal je primer gospoda Gašparja Gašparja Mišiča, ki je v cilju izbora obljubljal ne vem kaj. Resnično se jaz tega tudi spominjam. Ampak kakor hitro je bil postavljen, je zopet obnovil svoje ekspertstvo za zmrzovanje, za antarktično zamrznitev, in vsi ti postopki, ki jih je obljubljal, so bili zamrznjeni. Vse omare so strogo zamrznjene, se ne dajo več odpreti in nič ni iz njih pogledalo. In tako je s temi kadri na vseh področjih. Večinoma ščitijo korupcijo. Ščitijo nepravilnosti v preteklosti, in na takšen način, to moramo naši javnosti povedati, ne bomo prišli naprej.

Moram še enkrat opozoriti. Sem že zadnjič na odboru. Prepričan sem, da so tudi ljudje, ki so člani strank ali pa celo izpostavljeni člani, lahko krepstni. Tudi v tej dvorani bi se našli takšni ljudje, ki, če bi jih postavili v takšno komisijo, bi jim lahko zaupal. V tistem trenutku bo tak rekel: sem na takšnem položaju in bom delal strogo po zakonu, strogo to, kar ljudje pričakujejo. Zadnjič sem rekel, da se čudim, da ta komisija oziroma nekdo ni javno rekel, da bi povabil, recimo Mira Petka, ki so ga hoteli ubiti zaradi boja proti korupciji, naj se prijavi in da bi bil izbran. Sem stoodstotno prepričan, da bi se z enako energijo, z enako distanco do vsega boril zoper korupcijo, kot se je boril kot novinar. Vendar takšni kadri za to opcijo niso sprejemljivi. Gospe in gospodje, zato je res, tako kot je rekel kolega: treba je priti z resnim projektom v parlament, kako preskočiti to. Nekaj predlagajmo, naredimo nekaj, drugače bo ta

država še nadalje zelo rapidno tonila. Hvala lepa.

PODPRESEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Naslednji na vrsti za razpravo je gospod Jakob Presečnik, ki ga trenutno ni v dvorani, zato ima besedo dr. Ljubica Jelušič. Za njo se pripravita gospod Danijel Krivec in gospa Marija Plevčak.

DR. LJUBICA JELUŠIČ (PS SD): Najlepša hvala za besedo, spoštovana podpredsednica. Lep pozdrav vsem skupaj!

Nekaterih, ki so bili v predhodni razpravi omenjeni, ni tukaj in se ne morejo braniti. Omenjena je bila generalna sekretarka Vlade, ki naj bi bila tukaj poleg naše članice mag. Melite Župevc in naj bi odgovarjala na vprašanja, kako je delovala izbirna komisija. Rada bi opozorila, da v 9. členu Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije nikjer ne piše, da bi bila izbirna komisija odgovorna Državnemu zboru za svoje delo. Tega takrat, ko je zakon nastajal, leta 2010, nismo zapisali. Če mislite, da bi bilo to treba narediti v prihodnosti, bi to morali prediskutirati, ni pa prav, da danes tukaj zahtevamo odgovornost od nekoga, za katerega zakon ni predvidel, da mora za svoje delo poročati parlamentu. Poleg tega se mi zdi, da je mag. Melita Župevc v svoji razpravi na začetku danes zelo jasno povedala, da morajo člani izbirne komisije spoštovati določena načela varovanja zaupnih podatkov, in kolikor je lahko povedala, nam je pojasnila o delovanju izbirne komisije že ona, več pa najbrž ne bi izvedeli niti od drugih članov izbirne komisije. Tako da se mi zdi, da ni dobro ustvarjati nekega lažnega prepričanja, da nam mora tukaj nekdo odgovarjati, če ne v zakonu in tudi ne v proceduri – kajti ta procedura, kot je tukaj v 9. členu zapisana, bolj kaže na to, da je izbirna komisija odgovorna predsedniku republike kot pa Državnemu zboru, in pa najbrž tistim, ki jo predlagajo, predlagateljem.

Našo današnjo razpravo bi vendarle postavila v nekoliko širši kontekst od tega, v katerem se trenutno razprava vrti. Najprej je treba ugotoviti, da smo v volilnem letu. Pred nami so evropske volitve in kasneje tudi lokalne volitve, in smo v letu, ko se zbirajo glavne točke predvolilnih programov, ki bodo potrebni za leto 2015 in za parlamentarne volitve. Poleg tega smo v obdobju, ko v naši državi vlada neko zelo veliko in poglobljeno nezaupanje do večine državnih institucij. In naivno je bilo pričakovati, da bi katerikoli javno vprašanje, sploh pa vprašanje, ki je povezano s kadrovskimi postopki, v takšnih okoliščinah šlo brez škandala. Škandali so potrebni zato, ker je do neke nepravilnosti res prišlo, praviloma pa so potrebni zato, da se lahko ob teh vprašanjih razvija politični boj. Mislim, da smo sedaj točno v situaciji, ko zaradi potreb političnega boja škandaliziramo vse vrste javnih postopkov, in ne

glede na to, kdo bi bil izbran za predsednika senata Komisije za preprečevanje korupcije, bi v vsakem primeru našli neke točke, ob katerih bi se lahko škandalizirali. Četudi bi bil to vrhunski strokovnjak in ne konkretni gospod Štefanec, sem prepričana, da bi tudi tega drugega kandidata zminirali s celo vrsto znanih in neznanih podatkov, ki bi jih za potrebe političnega boja prav gotovo našli.

Ko pravim, da živimo tudi v obdobju velikega nezaupanja v državne institucije, je logično, da je določenim kategorijam, tudi političnih elit, v velikem interesu, da se tiste, ki se borijo proti povzročiteljem nezaupanja v državne institucije, in to so prav gotovo tisti, ki so korumpirani v politiki – tisti, ki se borijo proti tem povzročiteljem nezaupanja tudi na prangerju, in je logično, da se potemtakem nenehno kritizira delovanje Komisije za preprečevanje korupcije. Če bi šli pogledati nekatere od sklepov, ki so jih predlagatelji za danes pripravili oziroma če bi te sklepe primerjali z današnjo razpravo, bi videli, da smo 4 ure porabili za uvod v prvi sklep. O ostalih sklepih danes v tej razpravi še ni bilo kaj dosti govora, in zanima me, kdaj bodo predlagatelji prešli na nekoliko podrobnejša pojasnila glede svojih pričakovanj, kako to drugače urediti, bodisi z novim zakonom o preprečevanju korupcije bodisi z novimi prenesenimi nalogami sedanje funkcije Komisije za preprečevanje korupcije. Skratka, kdaj bodo prešli na te druge sklepe. Razen enega sklepa, ki ste ga doslej kar pogosto omenjali oziroma ene od trditev, kaj več ni bilo slišati v dosedanji razpravi. Doslej smo razpravljali predvsem o postopkih imenovanja novega senata Komisije za preprečevanje korupcije, in na koncu, če se bo tako nadaljevalo, bomo najbrž lahko sprejeli takšen sklep, več od tega pa ne bomo zmogli.

Še eno stvar ste kar pogosto omenjali, in sicer, da se nadzor nad premoženjem funkcionarjev prenese na Računsko sodišče. Zanimalo bi me, ali to, kar v ustavi piše o funkcijah Računskega sodišča in kar piše v Zakonu o računskem sodišču, ne ustreza vašim predstavam o tem, da imamo Računsko sodišče za potrebe nadzora nad porabo javnih sredstev oziroma sredstev iz državnega proračuna in ne za nadzor nad zasebnim premoženjem javnih funkcionarjev. Mislim, da je v odgovoru Vlade bilo zelo jasno tudi zapisano, da za nadzor nad zasebnim premoženjem in zasebnimi sredstvi bodisi posameznikov bodisi nekih institucij Računsko sodišče ni zadolženo. Razen če mislite, da bi morala Slovenija nekoliko odstopati v primerjavi z drugimi državami, kjer se računsko sodišča od evropskega nivoja navzdol uporabljajo za nadzor nad javnimi sredstvi. Druga stvar, na katero bi rada opozorila, je ta zanimiva primerjalna študija, na katero se je predlagatelj skliceval in s pomočjo katere je dokazoval, da Komisije za preprečevanje korupcije v takšnem svojstvu in v takšni organizacijski obliki, kot jo imamo, ne

potrebujemo zato, ker je tudi druge države nimajo.

Mislim, da se je treba pri tem vprašati, v kakšne vrste političnih sistemih funkcionirajo druge države in kako so na splošno, bistveno prej kot Slovenija po letu 1991, uredile svoje politične sisteme tudi tako, da lahko učinkovito preganjajo korupcijo. Je pa videti, da prav primer Avstrije, ki ste ga posebej izpostavljali, spoštovani gospod dr. Vinko Gorenak, kaže na to, da se ta država s svojo dosedanjo ureditvijo ne čuti ustrezno organizirana za boj proti korupciji, in v zadnjih letih narašča število različnih tipov organizacijskih oblik, s katerimi poskuša urejati to vprašanje. Če ste želeli prav natančno stvari povedati, bi bilo prav, da vsi skupaj vemo, da ima Avstrija zvezni protikorupcijski urad. Tega je ustanovila leta 2010, in ga je ustanovila v ministrstvu za notranje zadeve, ampak eksplicitno je zapisano, da tako, da je neodvisen od policije, kajti njihovo ministrstvo za notranje zadeve se v glavnem ukvarja z vprašanji policijske javne varnosti. Ta urad so pa organizirali z veliko skrbnostjo in z veliko razpravami o tem, da je treba zagotoviti njegovo neodvisnost. Po vsej verjetnosti je bila razprava o neodvisnosti tega organa, tega urada zelo podobna naši slovenski razpravi pred par leti, ko ste želeli imeti Komisijo za preprečevanje korupcije kot neodvisen organ.

Drugič, Avstrija ima tudi poseben tožilski organ. Ima centralno državno tožilstvo za pregon gospodarskih kaznivih dejanj in korupcije. Se pravi, da tudi v tožilskem sistemu s posebnim organom želi ne samo preprečevati, ampak predvsem preganjati in preiskovati korupcijo. In potem od leta 2013 dalje pri zveznem ministrstvu za pravosodje še neke vrste strateški organ za koordiniranje vseh oblik boja proti korupciji, to je koordinacijski odbor za boj proti korupciji. Vidimo, da imajo organizacijsko gledano vsaj tri organe, in število oziroma nastajanje teh organov kaže, da se Avstrija v tej bližnji preteklosti sooča z vprašanji korupcije, ki jih poskuša preprečevati oziroma se jim zoperstavljati tudi z neko vedno bolj ustrezno obliko institucije. Ne smemo pa pozabiti, da če boste danes govorili z običajnimi ljudmi in tudi strokovnjaki v Avstriji, vam bodo povedali, da navkljub vsem tem organom, ki jih imajo na razpolago, država ni uspela ustrezno odreagirati na njihovo največjo orožarsko afero Eurocopter. Te zadeve niso uspeli razrešiti na ustrezen način. Ugotovili so, da je bilo veliko politikov povezanih s to afero, vendar jih sistem, kakršen je, ni uspel kaznovati na ustrezen način, vsaj ne tako, kot je javnost v državi z visokimi standardi kritičnega odnosa do korupcije pričakovala.

Drugi primer, ki ga velja omeniti, pa v tej primerjalni študiji ni naveden, je Finska. Finske tu ni omenjene, in to je zanimivo, kajti dolga leta smo verjeli, da je Finska država, v kateri veljajo zelo visoki standardi tako moralne obsodbe korupcije kot tudi systemskega preganjanja korupcije. In potem se je zgodila

afera Patria, ko člani oziroma visoki zaposleni predstavniki koncerna Patria ugotovijo, da so pri pridobivanju poslov v Sloveniji in na Hrvaškem ravnali na krajevno primeren način. Kaj to pomeni? Da so korupcijo iz svoje države izvozili v druge države, kajti visoki standardi kritičnega odnosa do korupcije v njihovi državi jim preprečujejo, da bi se tako obnašali doma. So pa te metode, koruptivne metode za pridobivanje poslov, uporabili na drugih področjih oziroma v drugih državah Evrope. Ne bom rekla, da po vsej verjetnosti, ampak zelo upam, da ne tudi v Sloveniji. Ko imamo pred seboj te mednarodne primerjave, je dobro vedeti, da v vsaki državi vendarle ustvarjamo te organe za soočanje s problemi, ki jih imamo, skladno s svojim političnim sistemom in da čisto enostavne horizontalne mednarodne primerjave vendarle ni mogoče delati. Treba je tudi videti, da v vseh državah zaradi vseprisotne korupcije v Evropski uniji vendarle prihaja tudi do razvoja določenih institucij.

Zadnja stvar, na katero bi rada opozorila v povezavi z razpravo o izbiranju prvega moža ali prve gospe Komisije za preprečevanje korupcije, je vprašanje političnosti oziroma članstva v politični stranki. Nekateri ste doslej v svojih razpravah zelo kritizirali dejstvo, da je bil izbrani gospod član politične stranke. Sprašujem se, ali je ta oblika razmišljanja pri nas, ki smo v tej ustanovi po vsej verjetnosti vsi člani političnih strank, primerna, da prihaja iz naših ust oziroma ali je primerno, da smo mi tisti, ki se postavljamo na čelo kriminalizacije članstva v političnih strankah. V bistvu vsak dan znova dajemo material za kritike vsem tistim, od vstajnikov naprej, ki kritizirajo strankokracijo v tej državi, ki govorijo, da so stranke v bistvu neki od družbe, od realnih problemov odtujeni mehanizmi, v katere ne velja zaupati, da je vsak, ki je član stranke, že po defaultu koruptiven. Mi smo tisti, ki bi morali povedati, da članstvo v stranki ni stvar za kazenski pregon, ampak je posledica svobodne pravice do združevanja, je posledica ustavno zagotovljene pravice, in da vsi oziroma večina nas, ki smo člani političnih strank, razmišlja pošteno in z dobrimi nameni, tudi do javnosti, do javnega, do javnih sredstev in do reševanja problemov v javnosti. Če pa bomo mi kriminalizirali članstvo v strankah, potem nikar ne pričakujmo, da bodo javnost, mediji ali celo tisti, ki nas želijo videti kot negativce, ravnali drugače. Sicer bi še nadaljevala, ampak mislim, da bo kolega dr. Gorenak še kaj povedal na moj račun, pa bom pustila kakšno minuto za repliko. Hvala.

PODPRESEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Besedo ima dr. Vinko Gorenak kot predlagatelj.

DR. VINKO GORENAK (PS SDS): Hvala lepa.

Ne, predvsem sem hotel povedati to, da me veseli kulturno nivo razprave, ki ste ga

imeli. Kljub temu, da se ne strinjam v nekaterih segmentih, v mnogih pa celo se, se da na tak način zelo kulturno razpravljati, ne pa na način, kot smo ga tudi deležni v Državnem zboru, čemur pravim nabijanje. Kar se tiče članstva v strankah – absolutno. Mi smo danes naredili v tej državi, bom rekel, malodane združbe kriminalcev, ne glede na to, katera stranka je. Strinjam se s tem, da bi morali malo drugače gledati na to zadevo. Podpiram to, kar govorite. Glede Finske. Mogoče res. Ste prva oseba v Državnem zboru, ki je od novembra lani dvignila to raziskovalno nalogo v našem raziskovalnem centru. Zelo sem hvaležen, da ste to naredili, in zelo sem hvaležen, da ste to prebrali, ker se da potem tudi argumentirano razpravljati, ne pa tako kot nekateri, ki samo klatijo neumnosti, pa osnovnega teksta te raziskovalne naloge o položaju podobnih inštitucij v državah Evropske unije niti povohali niso.

Kar se tiče Finske, mi je žal, da je ni notri, ampak običajno ta raziskovalna služba v Državnem zboru pošlje določena vprašanja v parlamente drugih držav, in tam, kjer v nekem doglednem času, v mesecu, dveh, dobi odgovore, to vnese v skupni tekst. Očitno Finska ni odgovorila, bi bil pa vesel, če bi ta podatek tudi bil notri. Ne soglašam pa s tem, kar pravite. Leta 2007 smo se tudi pogovarjali o prenosu kontrole premoženja na Računsko sodišče – predlagatelj dr. Virant –, pa nihče ni problematiziral ustavnega položaja, kot pravite. Ustavni položaj je stvar Ustavnega sodišča. Bodo že oni povedali, ali je to prav ali ne. Tako da mislim, da ni kakšnega posebnega problema, če bi to prenesli na Računsko sodišče. Vi pravite: ostali sklepi. Saj sklepov sploh nimamo več. Koalicijska večina je predloge sklepov na matičnem delovnem telesu uničila, tako kot počne to, odkar ta koalicija obstaja. Mislim, da ta koalicija še ni bila sposobna na podobnih primerih podobnih naših predlogov sprejeti en sklep, recimo, da bi rekli, da je danes ponedeljek, ker bi verjetno glasovali proti. Potrudil se bom, da bom naslednjič, ko bomo kaj takega, kak tak sklep pripravili – bomo videli, če bi takrat tudi bili proti. Verjetno bodo proti.

Res pa je, spoštovana dr. Jelušič, da smo predlagali drugi in tretji sklep. Zelo jasno smo predlagali, in v uvodnem nastopu sem tudi povedal, kaj pričakujemo. Pričakujemo preprosto to, da se bodo s korupcijo, v pravem pomenu besede, ukvarjali kriminalisti, policisti, tožilci in v končni fazi sodniki in ne komisija. Se pravi, da se v tem kontekstu komisija s tem ne ukvarja, da se ji ta pooblastila vzamejo. To pomeni, da gre lahko vrsta ljudi, ki so prej delali na policiji, delati nazaj na policijo – to ni nobena težava –, da preide na Računsko sodišče nadzor premoženja funkcionarjev, kar je bivši predsednik Računskega sodišča leta 2007 potrdil in je celo rekel, da ne potrebuje za to nobenih dodatnih kadrov, da to nalogo kljub temu lahko opravlja. In tretjič, v gradivu sicer piše, da bi vendarle imeli neko službo pri notranjem ali pravosodnem

ministrstvu – kot naš predlog. Kar se mene tiče, je lahko tudi komisija kar tako, ampak je pa potrebno, da ima preventivne naloge, da kar naprej proizvaja neke izdelke tipa Supervizor, ker so to koristne stvari, in da se ne ukvarja z nekimi načelni mnenji, kje je župan kupil tri nageljne, s čimer se danes ukvarjajo. Potem se ukvarjajo s tem, kako upravičiti, da je gospod Stepišnik zakonito dobil 348 tisoč evrov. In to najde celo opravičilo. Sedaj se leto dni ukvarjajo z letalskimi kartami in ugotovijo, da je vse v redu, ker to ni naredil dr. Virant, ampak je to naredila njegova žena z neko prijateljico.

To so pa stvari, katerim bi na kmetih rekli: kure se ti bodo smejale – ko nekdo kaj takega sploh lahko izusti in napiše, kar je ta komisija naredila. Ker potem je popolnoma isto, če se moja žena z nekom dogovori, da bo naredil pol hiše, in to zastonj, ona mu bo pa en izpit priznala. Ali jaz s tem nimam nič? Formalno mogoče res nimam s tem nič, ampak živim pa potem v taki hiši in imam velike koristi od tega. Ne moremo na tak banalen način, kot je naredil gospod Klemenčič v zvezi s temi kartami, opravičevati situacije. Ne moremo, in se ne da tega opravičiti. Kot bi rekli na kmetih: kure se morajo smejati takšni odločitvi. Tukaj je zadeva problematična. Pravite, da izbirna komisija ni odgovorna Državnemu zboru. To je res, ampak še vedno mislim, da kljub temu lahko razpravljamo o njenem delu. Konec koncev ni razloga za to, da ne bi razpravljali, sem pa drugačnega mnenja kot vi pri tistem delu, ko pravite, da je bil potreben nek škandal zaradi volitev. Tega škandala ni naredila opozicija. Dajmo biti zelo jasni pri tem. Če to z gospodom Štefanecem vidite kot škandal, se niti slučajno ni pričel v opozicijskih strankah, in to v nobeni. Najprej sem zasledil pisanje gospoda Požarja, potem pa sem videl na televiziji gospoda Viranta, gospoda Hana. Vsi so bili kritični do tega, kako se je to lahko zgodilo, vsi so šimfali to zadevo. Potem se je oglasila še Pozitivna Slovenija, ki je to skušala nekako opravičevati in prevaliti na gospoda Pahorja. Tako sem jaz to zadevo videl. V opoziciji smo bili tri dni čisto tiho. Škandal, če je, mora potem biti nekje blizu vas, ne na strani opozicije. Še tisti del pri gospodu Kurnjeku – seveda, kadar ankete kažejo SDS zmago, potem izgubi, in obratno. Zato takšnim anketam ni za zaupati, to je jasno. Leto 2004, leto 2008, leto 2011 so tipični dokazi tega. Kadar gospodje s FDV producirajo našo zmago za 10 %, potem običajno volitve izgubimo, kadar pa nam kažejo 10 minusa, jih pa dobimo. Tako pač je. Hvala lepa.

PODPREDSEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Naslednja na vrsti za razpravo je gospa Marija Plevčak.

MARIJA PLEVČAK (PS DeSUS): Hvala za besedo.

Veliko smo slišali že o tej naši Komisiji za preprečevanje korupcije, še posebej zato, ker se je zapletlo pri izvolitvi tega organa. Ne bi se ponavljala, ampak verjetno je bila napaka storjena tako pri izbirni komisiji kot tudi pri predsedniku države, ki bi imel verjetno možnost spremeniti svojo odločitev oziroma možnost ne sprejeti in ne potrditi odločitve izbirne komisije. Kljub temu, da je bilo tukaj velikokrat nakazano, da KPK ne potrebujemo, pa je moje mišljenje drugačno. Komisijo za preprečevanje korupcije potrebujemo, in sicer zato, ker je korupcija pri nas prisotna že preveč časa in nas je tudi poleg krize pripeljala v stanje, v kakršnem smo. Potrebujemo komisijo, ki bo politično neodvisen in suveren organ, ker mora delovati brez da komurkoli v naši politiki odgovarja, seveda po vseh predpisih in pravilih, ki jih zakonodajna nalaga. Vemo, da se ukvarjamo z veliko korupcije v bančnem sistemu, v zdravstvu, tudi v šolstvu, predvsem visokem šolstvu, saj beremo v časopisih vedno nove in nove članke. Koruptivnost, klientelistična dejanja, nadzor nad premoženjem funkcionarjev – to so stvari, ki jih bo Komisija za preprečevanje korupcije morala striktno nadzirati.

Seveda pa nobena komisija ne bo po volji političnih strank ali pa političnih elit, kajti predlogi in ugotovitve Komisije za preprečevanje korupcije so podlaga za delo policije, nacionalnega preiskovalnega organa, tožilstva in potem sodišča. Kajti to, kar KPK ugotovi v pismeni obliki, posreduje naprej, in ona ne more ugotavljati krivde ali obsojati. Seveda je bilo pri vseh teh dogajanjih v KPK, vsaj do sedaj, čutili velik pritisk politike na te organe. Smatram, da je Komisija za preprečevanje korupcije tudi vrhovni nadzornik na področju boja proti korupciji. Korupcija tako lahko ogrozi našo vladavino prava, nam zmanjšuje politično stabilnost in tudi socialni mir. Te stvari se na periferiji med ljudmi čutijo. To izražajo s svojim nezadovoljstvom, zato mislim, da je treba tudi pri izboru KPK imeti dobre kandidate in napraviti pravilen izbor. Ne bom ocenjevala sedanjega predsednika KPK, ker ga ne poznam, vendar, kot je bilo že večkrat povedano, je treba dati priložnost, in če se ugotovijo nepravilnosti, zahtevati odstop oziroma zamenjavo.

PODPREDSEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Dr. Vinko Gorenak kot predlagatelj. Za njim gospod Franc Pukšič, Maša Kociper in gospa Eva Irgl.

DR. VINKO GORENAK (PS SDS): Hvala lepa.

Zgolj en popravek, gospa Plevčak. Delo Komisije za preprečevanje korupcije ni nobena podlaga za delo policije, ker ne more biti. Moramo nekaj vedeti – kaj pa je bilo pred letom 2004, ko teh komisij ni bilo? Ali policija ni mogla delovati? Je delovala, že od praskupnosti naprej, v drugačnih oblikah. Zato ni nobene povezave med delom Komisije za preprečevanje

korupcije in tistim, kar počnejo kriminalisti. Komisija za preprečevanje korupcije nima nobenih pooblastil z vidika prikritih preiskovalnih ukrepov, zasliševanj, tega in onega, usmerjanja s strani tožilstva. To je tisti problem – ker ni nobene povezave in ker to predstavlja, če nekoliko banaliziram, zgolj poštni predal. To je neke vrste poštni predal za zbiranje nekih ovadb, sumov kaznivih dejanj, največkrat pa anonimk, ki jih potem pregledajo in rečejo: ja, tule bi pa lahko kaj bilo. In nato dajo zadevo policiji. Za mnoge stvari pa tudi že na KPK rečejo, da tule pa ni soli, kot se temu reče, ker ljudje marsikdaj mislijo, da se jim dela neka strašna krivica, da je neka korupcija in ne vem kaj vse, in prijavijo KPK, pa tudi ona sama reče, da to ni nič in niti ne pošlje na policijo. Tam, kjer pa misli, da bi iz opisa lahko kaj bilo, pa pošlje na policijo. Poudarjam pa, da to ni podlaga za delo policije. Hvala.

PODPREDSEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Besedo ima gospod Franc Pukšič.

FRANC PUKŠIČ (PS SLS): Hvala lepa. Lep pozdrav, kolegice in kolegi!

PODPREDSEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Se opravičujem, gospod Pukšič.

Gospa Plevčak, imate repliko? Izvolite.

MARIJA PLEVČAK (PS DeSUS): Rada bi samo povedala, da sem se mogoče nepravilno izrazila. Verjetno so končne ugotovitve Komisije za preprečevanje korupcije neka osnova, neka podlaga za to, da se nekateri postopki lahko pričnejo, ne pa da bi bil to kaznovalni organ ali kaj podobnega.

PODPREDSEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Gospod Franc Pukšič ima besedo..

FRANC PUKŠIČ (PS SLS): Hvala lepa. Še enkrat lep pozdrav kolegicam in kolegom, državnemu sekretarju!

Kar se tiče spremembe zakona na tem področju, ugotavljamo že kar nekaj časa, in tudi s strani koalicije, sploh takrat, ko je bila v opoziciji, je bilo slišati, da bi bilo treba nekaj narediti. Ko nekdo nekaj pripravi, in če je to iz vrst opozicije, je najlažje to z aroganco večine zavreči in potem stvari ne gredo naprej, namesto da bi se resno s tem soočili. Tudi z amandmaji bi določene stvari lahko spremenili, dopolnili in končno enkrat sprejeli kakšen zakon, ko bi rekli, da ga je sprejel Državni zbor, ne pa da običajno zakonodaji nasprotuje opozicija, pa ne samo zaradi tega, da bi jezila, ampak zaradi tega, ker ne more nobenih stvari, za katere misli, da so dobre, spraviti skozi. Način, takšen kot je, se je pokazal, da je slab. Da predsednik države piše predsedniku Državnega zbora in predsednici Vlade in se zjoče notri, da sploh ne ve, kaj bi si

začel s to zakonodajo in ne vem kaj vse – to je enostavno odlaganje bremena na druge. Nekdo je danes v razpravi že rekel, da je odgovornost predsednika države, in res je. Njegova odgovornost je velika, in če se tako odloči, je njegova odgovornost za to, da je okoli tega nastala takšna "štala", kot je, še toliko večja.

Takšno pismo pomeni, da se nekako opravičuje in čisti, prelaga odgovornost na drugega in sam sebe očisti. To ne gre. Jasno, da je k temu sigurno daleč največ pripomogla tudi komisija in sestava komisije s strani Državnega zbora. Si predstavljate, da bi v tej komisiji sedel Jože Tanko in bi ta komisija predlagala predsedniku Državnega zbora Branka Grimsa za predsednika KPK? Zakaj ne bi bilo tako? Zakaj ne? Ali pa Jožef Jerovšek in Branko Grims. To je sedaj bilo vse v redu, povrh tega pa še menda zažgejo ali kaj ste že naredili s tistimi zapisniki oziroma vladna sekretarka ali kdo je naredil – zažgali ste ali skrili, pokrili. Tako se pač dela. Ja, seveda, ko se gre za naše. Ko so naši, ko smo mi, takrat lahko delamo vse, kar hočemo. Drugi pa bog ne daj! Pustimo tale peskovnik in poglejmo, recimo, kaj Turki naredijo. Kdo je že – Turčija, tisti, o katerih si mislimo, da po Evropi samo smeti pobirajo, in tisto, kar drugi nočejo. Vladi Erdogana se je decembra tam škandal odprl. Mislim, da sem 14 dni nazaj poslušal po poročilih, da so tisti ministri že ovadeni, da stvari tečejo tako, kot je treba, na sodiščih in tako dalje. Sigurno ne bo minilo pol leta, pa bodo sodišča svoje naredila. Če so krivi, jih bodo obsodila, če pa ne, pa oprostila. Ne, pri nas vlečemo 2 leti, 3 leta.

Vem za eno zadevo iz prejšnje komisije, ko je kolegica Alenka Jeraj vodila, ko smo dobili iz davčne uprave dokument iz leta 2008. Danes smo leta 2015, in čeprav gre za preko milijon evrov utaje denarja, se še nič ni zgodilo. Fantje se še vedno vozijo z mercedesi, pa se še nič ni zgodilo. Saj mogoče potrebujete koga takšnega tudi na KPK, da se lahko ščiti določene ljudi. Pravzaprav je žalostno. Ta vikend sem bil v Prekmurju in sem se z nekimi ljudmi nekaj pogovarjal, nehote ali pa hote, kaj pa jaz vem, in so mi povedali, da stvari niso tako enostavne, ampak da so bile določene stvari vodene in znane vnaprej. Moje videnje – mislim, da je naloga KPK, da ugotavlja kršenje zakona o integriteti in korupciji, da pa ni naloga KPK, da bi ugotavljala kršenje druge zakonodaje. Ne more ugotavljati, ampak daje mnenje: oni mislijo, da je nekdo delal v nasprotju z zakonom o, ne vem, računskem sodišču, z zakonom o javnih naročilih, v nasprotju s tem, o čemer bi lahko odločala komisija za javno naročanje in tako dalje. Takšne stvari se vlečejo tudi na KPK več kot 2 leti, tako nepomembne. In na koncu ugotovijo, da nič ni bilo narobe s kršenjem njihove zakonodaje, zakona o integriteti in korupciji, ampak mislijo, da pa je bilo nekje drugje nekaj narobe. Misliti pomeni nič vedeti. Tega pač ni. Organ, ki lahko samo misli, je brezzvezen. Organi morajo odločati, in naj

odločajo tisti, ki so za to pristojni. Čevlje sodi naj kopitar in nihče drug.

Če imamo v državi vendarle še sodišča, potem naj o določenih zadevah odločajo sodišča, odloča Računsko sodišče in komisija za javno naročanje o javnih naročilih in tako dalje. Pri tem pa policija in tožilstvo svoje opravita. Naloga KPK, ko bi ugotovila v skladu z zakonom, da je nekdo kršil zakon o integriteti in korupciji – to bi avtomatsko pomenilo tudi prijavo na nek organ pregona, ki bi to zadevo odpeljal naprej. To ne pomeni, da bi bilo to na najvišji organ, na Nacionalni preiskovalni urad. Mogoče bi lahko to bilo celo določeno z zakonom glede na višino kršenja tega. Sodišča bi ob takšnih primerih, in seveda ostali organi, ko pride do sodišča, ki se opredeli, ali bo sploh obravnavalo ali ne bo, to morala, ker gre za javne funkcionarje, in še toliko bolj, če gre za politike najvišjega kova – od predsednika države, vlade dol, do Državnega zbora, sveta, poslancev in ministrov. Potem bi to morali organi zaključiti najmanj v pol leta. Stvari se ne bi smele vleči tako, kot se. S tem povzročamo neko klimo, ki enostavno ni dobra. Še nekaj časa nazaj je bilo tako, da če se je o nekom govorilo, da je na KPK, je že bil vnaprej obsojen kot kriminallec. Danes, ko govoriš o KPK, se pa ljudje smejejo: aja, to je tisto. To ni dobro, in takšne "štale" iz teh inštitucij ne bi smeli delati. Tudi ostale inštitucije, ki so v to vpete, bi morale svojo nalogo narediti.

PODPREDSIEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa, gospod Franc Pukšič.

Naslednja je na vrsti gospa Maša Kociper. Za njo se pripravita gospa Alenka Pavlič in mag. Stanko Stepišnik in potem gospod Zvonko Černač.

MAŠA KOCIPER (PS PS): Hvala lepa.

Svojo razpravo pri točki z naslovom Predlog sklepa v zvezi s postopki imenovanja novega vodstva Komisije za preprečevanje korupcije ter organiziranostjo in njenim delom bi razdelila v dva sklopa. Prvi je postopek imenovanja, drugi pa organiziranost in delo komisije ter boj proti korupciji nekoliko bolj na splošno. Če začnem s postopkom imenovanja, ki je bil v preteklih dneh izjemno kritiziran s strani medijev in javnosti, lahko najprej ugotovim, da Pozitivna Slovenija na ta postopek imenovanja ni mogla vplivati in tudi osebno nisem mogla vplivati, ker je bila sprememba zakona na tem področju uveljavljena leta 2011. Takrat je vlado vodila naša koalicijska partnerica SD, in prepričana sem, da je bil glede na to, da se je takrat po tem zakonu dalo protikorupcijski komisiji mnoge dodatne pristojnosti, namen koalicije prav ta, da se boj proti korupciji okrepi in da se okrepi tudi ta inštitucija.

Postopek imenovanja bi naj bil neprimeren in povsem netransparenten. Moram reči, da se ne strinjam povsem. Prepričana sem, da so predlagatelji imeli nek ratio, ko so

predlagali takšen postopek, kot je sedaj – postopek, kjer neka strokovna komisija, izbirna komisija na koncu poda predlog kandidata ali kandidatov, ustreznega kandidata pa izbere in imenuje predsednik republike. Vsi tisti, ki govorijo o tem, da gre za politično imenovanje, imajo prav v delu, da je tudi predsednik republike politik. Ampak zanima me, ali ne bi bili povsem enako kritični tudi, če bi to komisijo, ki nadzoruje premoženjsko stanje politikov in tako naprej, imenoval Državni zbor, ker so tudi v Državnem zboru politiki. Tako da se pri tej kritičnosti v obe smeri in tudi pri tem, ko razmišljam o morebitnih spremembah tega zakona, sprašujem, kakšen sploh je možen način imenovanja, ki bi ustrezal vsem in ki ne bi dajal nobenih dvomov o tem, da v to imenovanje posega politika. Sprašujem se, če je tak način imenovanja sploh možen.

S tem tudi nasprotujem – o tem je bilo danes že nekaj rečeno – tezi, da politika pri tem imenovanju prevladuje. V izbirni komisiji, kot je zasnovana sedaj, politični predstavniki nikakor ne morejo prevladati. Od petih članov bi samo dva lahko pogojno imenovali za člana politike, to je predstavnika Vlade in predstavnika Državnega zbora. Tako da če pogledamo, da imamo na drugi strani Sodni svet, civilno družbo na področju boja proti korupciji in Uradniški svet, ki ga zastopa običajno prvi kadrovik v državi – nekdo vendar mora imeti kadrovska znanja in vedenja, da lahko vodi ta postopek –, nikakor ne morem pristati na to, da trenutna politika, dnevna politika lahko ključno vpliva na imenovanje. Postopek je tudi zasnovan tako, da ima končno izbiro predsednik republike. Ta lahko kandidate, ki jih predlaga izbirna komisija, bodisi zavrne bodisi imenuje. Poleg tega je postopek zaupen v tem smislu, da je zakonodajalec verjetno želel preprečiti diskreditacije članov in vplivanja v postopku izbire. Vse to, sem prepričana, so bili pozitivni nameni zakonodajalca, ki je sprejemal to ureditev.

Ampak če gremo sedaj na konkretni primer zadnjega imenovanja, lahko vidimo, da je bistveno nezadovoljstvo s tem postopkom izšlo iz tega, da je bil imenovan napačen človek, kandidat, ki ne ustreza nikomur. Gospod Štefanec ni več član naše stranke, in prepričana sem, da tudi obžaluje, da se je vanjo kadarkoli vključil, kajti z njegovega stališča je vse, kar je naredil narobe, to, da se je prijavil na javni razpis, to, da je bil pred tem član neke politične stranke, pri čemer verjame, da v tem javnem razpisu njegova dolžnost v skladu z ustavo in zakonom ni bila razlagati o tem, kakšno je njegovo politično prepričanje, ker zakonski pogoji tega ne zahtevajo. Na koncu imamo tu neko žrtev, nekega kandidata, ki je bil imenovan, s katerim ni, kot rečeno, zadovoljen nihče, in katerega vsi pozivajo k odstopu. Malo pa smo se dotaknili problema – nekateri danes so se ga –, kdo je sploh lahko primeren kandidat za tako funkcijo. Če to ne more biti nihče, ki je bil

kadarkoli član stranke, potem dajmo to res napisati med zakonske zahteve. Ampak potem moramo tudi razmisliti o skladnosti z ustavo, ki celo pri sodnikih govori samo o tem, da ne smejo biti člani organov strank.

Vprašati se moramo tudi, kaj s tem sporočamo javnosti. Zelo zanimiva mi je bila podobna razprava poslanke Jelušič. Se pravi, da je članstvo v stranki res nekaj zavrznega. Tega raje ne počnite, če želite kdaj kandidirati na kakšno resno funkcijo, je naše sporočilo javnosti. Rada bi spomnila, da vsi demokratični sistemi po svetu, ki imajo parlamentarno demokracijo, poznajo tudi stranke, in da je v tem demokratičnem sistemu, ki se je uveljavil v večini modernega razvitega sveta, prav članstvo v stranki tisto, ki omogoča članom stranke, vodstvom stranke, da kandidirajo na volitvah in nato vplivajo na vodenje države, na izvrševanje javne oblasti, delovanje državnega aparata in tako naprej. Če hočeš na delovanje države vplivati transparentno, se včlaniš v stranko. Če tega ne želiš, se lahko skriješ za nekim lobijem, za nekimi interesi in delaš to na druge načine. Vprašajmo se, ali je članstvo v stranki res tako zavržno, da ljudje, ki imajo resne namene, v to ne smejo iti. Obstajajo tudi druge možnosti – poznamo tudi države, ki nimajo parlamentarne demokracije, nimajo strank, imajo diktature, in če je komu to všeč, je potem tudi to druga možnost.

Kar se tiče očitkov Pozitivni Sloveniji, da je vplivala na izbiro konkretnega kandidata, in celo nekih teorij zarote, jih želim še enkrat odločno zavrniti. Ne jaz in ne moji kolegi gospoda Štefaneca niso poznali. Ni bil aktiven in prepoznaven član stranke, kot se želi sedaj to očitati. Se je udeležil kakšnega srečanja članov stranke, nihče od nas pa, prvič, ga ni zelo dobro poznal, in drugič, zaradi narave postopka ni vedel, da kandidira v tem postopku. Ko je edina članica izbirne komisije iz naše stranke to izvedela, je to takoj sporočila naprej, in izbirna komisija je ob poznavanju tega dejstva še enkrat odločila enako, in to s pet proti nič, z nobenim glasom proti. Tako da tisti, ki imajo pomisleke v zvezi s to izbiro, morajo vedeti, da je bila strokovna komisija, zelo raznoliko sestavljena, pri tem predlogu enotna. Tudi sama imam določene pomisleke glede tega postopka, ki se nanaša na delovanje izbirne komisije, ampak nanaša se zlasti na to odstopanje med delovanjem izbirne komisije pred petimi leti in danes.

Tukaj bi, kot sem rekla na odboru, želela slišati obrazložitev prve predsedujoče izbirni komisiji gospe Polonce Kovač, ki je že prvič vodila ta postopek, zakaj je prišlo do odstopanj, zakaj so pred petimi leti predsedniku republike predložili kandidate skupaj z obrazložitvami, kdo je primeren, kdo ni in zakaj ne, tokrat pa ne, zakaj so se magnetogrami tako hitro uničevali in zlasti, zakaj se je vodil postopek ločeno za člane senata in za predsednika senata. To so vse strokovni pomisleki, o katerih je treba v nadaljevanju, če

se bo spreminjala zakonodaja, razmisliti in najti odgovore. Pri tem pa naj še enkrat spomnim tudi na to, da so bili tudi pred petimi leti, kot ste že številni povedali, izrečeni številni pomisleki na imenovanje predsednika protikorupcijske komisije, ki sedaj velja tako rekoč za narodnega heroja. Tudi takrat so mu mnogi že ob imenovanju očitali – eden od članov senata je celo izstopil –, da gre za politično profiliranega človeka, ki je bil prej član oziroma vidni predstavnik vlade. Ko sem že pri tem, naj še enkrat povem primer, ki sem ga omenila na odboru. Tudi predsednik Ustavnega sodišča Republike Slovenije, ki na koncu odloča o najbolj odmevnih in najbolj pomembnih, tudi političnih, zadevah, je bil, preden je nastopil to funkcijo, član politične stranke in poslanec ene od političnih strank, če že razmišljamo v tej smeri. Toliko o postopku imenovanja.

Kar zadeva organiziranost in delo komisije, predlagateljici, stranki SDS, vsaj ne moremo očitati, da ni konsistentna. Predlagateljica se ves čas zavzema za ukinitvev protikorupcijske komisije. Misli, da je nepotrebna in da bi to delo lahko opravljali drugi organi, organi pregona in tako naprej. Pozitivna Slovenija je pri tem drugačna. Ves čas poudarjamo in smo še vedno mnenja, da je protikorupcijska komisija z nekimi pooblastili v skladu z našo ustavo potrebna, zlasti pri pregonu sistemske korupcije, pri ugotavljanju, kje so razlogi za sistemsko korupcijo, pri preventivnem delovanju, pri opozarjanju na anomalije in tako naprej. Je pa tudi razprava treh eminentnih ustavnih pravnikov na predlogu bodoče zakonodaje poudarila točno to, kar smo v Pozitivni Sloveniji ves čas opozarjali – da ima sedanji zakon nekatere pomanjkljivosti, zlasti v smislu, da ni zagotovljeno ustrezno pravno varstvo osebam, ki so v postopku, in da nimajo zagotovljenega ustreznega pravnega sredstva. To sta dve različni stvari za tiste, ki poznate. Eno je, da ljudje v postopku nimajo potrebnih pravic, minimalnih pravic glede na to, kakšne so sankcije po teh postopkih. Drugo pa je, da niti kasneje nimajo pravnega varstva, da bi dokazali, da jim je bila storjena krivica. To, da nekdo izve za smrtonosno poročilo, ki ga poseka v njegovi integriteti, iz medijev, brez da bi bil pred tem seznanjen, kakšno je mnenje komisije, da bi si ga lahko v miru prebral, se pripravil na medijski stampedo – to je minimalni standard, ki so ga deležni celo najhujši kriminalci v kazenskem postopku. Celó obsojeni večkratni morilec ima pravico, da najprej vidi sodbo, si prebere, česa je obsojen, in nato odgovarja na sporočila medijev, ko sodišče posreduje sodbo.

Tako da se definitivno strinjamo s predlagateljem vsaj v tem, da so na tem področju potrebne spremembe zakonodaje, in mislim, da je ta strokovna skupina, ki je komentirala zakon, ki ga je pripravil predsednik KPK, naredila veliko delo in opozorila na najpomembnejše dileme. Je pa treba povedati tistim, ki ste si to prebrali, da je bila do

predlaganega zakona, ki je bil predlagan s strani KPK, precej kritična in je na določenih mestih izrecno povedala, da ta zakon uveljavlja nekatera policijska pooblastila, ki so popolnoma neprimerna za takšno zakonodajo. Hkrati strokovnjaki tudi ugotavljajo, da so takšna policijska obvestila obstajala že v dosedANJI zakonodaji in da oboje ni v redu. Prav tako dajejo predloge, kako to rešiti. Tako da mislim, da bomo tukaj lahko poslanci vseh barv in vrst soglašali glede tega, da je treba prisluhniti tem utemeljenim pomislekom treh strokovnjakov, ki prihajajo iz zelo različnih strani. Policijska pooblastila in represivni organi so v tej državi res znani, in v tem smislu bo to razločevanje treba narediti in je tudi nujno.

Kar zadeva boj proti korupciji, Pozitivna Slovenija zelo resno misli z bojem proti korupciji in zato kljub tem strokovnim pomislekom nikoli ne diskreditira protikorupcijske komisije. Tisti, ki to trdite, enostavno nimate prav. Takšna je naša politika, za katero smo se odločili v poslanski skupini. To je tudi politika naše predsednice Vlade, ki je izrecno pozvala vse predsednike strank, da se naj vzdržijo vseh diskreditacij nadzornih in drugih državnih organov, pa žal nekateri niso prisluhnili. Da je namen te vlade resen, kaže tudi to, da je v koalicijskem dogovoru dala boj proti korupciji kot eno svojih prioritet in da je pred časom sprejela sklep Vlade v zvezi z izvrševanjem vseh 15 točk, ki jih je ob odstopu predlagala KPK. Kot vsi veste, je ob svojem odstopu protikorupcijska komisija predlagala 15 točk, ki bi naj bile nujne za boj proti korupciji v tej državi, in Vlada je na svoji seji sprejela ustrezne sklepe, kjer je vseh 15 točk podprla, zagotovila, da bodo izvršene, povedala, na kakšen način, določila roke in tako naprej. Kakšna druga vlada v preteklosti tega ni bila sposobna.

Za vseh 15 točk je Vlada ne samo povedala, da jih bo poskušala uresničiti, ampak je že začela z uresničevanjem. Tako je na tej podlagi pri boju proti korupciji na področju dela TEŠ bila že sprejeta potrebna sprememba zakonodaje, ki se bo odražala v Zakonu o SDH. Če bo potrebno, bo sprejet tudi zakon o reviziji projekta TEŠ 6. Sprejet je bil Zakon o dostopu do informacij javnega značaja. Danes smo odločali o vetu. Sprejeto je bilo že priporočilo, da se v zakonodajni postopek uvede zakonodajna sled. Sprejeto je bilo že priporočilo, da se na področju bank povečajo pristojnosti preiskovalnih organov. Tako je bilo v Zakonu o bančništvu in zakonu o slabi banki uvedenih več določb, ki določajo, da morajo bančni organi, ko zasledijo sume nepravilnosti, poročati organom pregona in tako naprej, in še bi lahko naštevala. Povsem konkretni znaki, da ta vlada z bojem proti korupciji misli resno, kakšna druga vlada, ki je te možnosti že imela v preteklosti, pa je o tem raje govorila, kot da bi kaj naredila.

Zaključujem s tem, da v Pozitivni Sloveniji še naprej podpiramo boj proti korupciji, podpiramo obstoj protikorupcijske komisije,

vendar želimo aktivno sodelovati pri spremembi zakonodaje na področju priporočil treh strokovnjakov. Glede na ta priporočila spremembe zakonodaje ne bodo možne prav po hitrem postopku. Gre za nekatere systemske pomisleke. Vsekakor pa mislimo, da lahko pridemo do zakonodaje, ki bo na tem področju, za katerega je bila KPK ustanovljena, pomenila neko dodano vrednost ob spoštovanju temeljnih človekovih in ustavnih pravic. Obžalujemo, da je KPK odstopila. To se mi zdi absolutno napačna poteza. Njihov argument, da so brezzobi tiger, nikakor ne vzdrži. Mislim, da se je v preteklosti pokazalo, da praktično nobena inštitucija v državi nima takšne moči, kot jo ima KPK. Ne pozabimo, tožilstvo in sodstvo ne moreta dnevno prirejati tiskovnih konferenc in komentirati konkretnih zadev. Sta zelo omejena. KPK ima številne možnosti, ki so jih v tem mandatu tudi zelo bogato uporabljali. Tako da ta tiger gotovo ni brezzobi, in če bi želel, bi lahko grizel še kar nekaj časa. Tako so pa obupali na pol poti in sedaj smo tam, kjer smo. Upamo lahko, da bo protikorupcijska komisija kmalu zaživela in začela delati tako, kot je treba, v sistemskem boju proti korupciji. Hvala.

PODPRESEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa.

Naslednji je na vrsti gospod Zvonko Černač. Za njim se pripravijo gospa Alenka Jeraj, gospod Tanko in gospod Möderndorfer.

Postopkovno ima besedo gospod Jože Tanko.

JOŽE TANKO (PS SDS): Hvala lepa za besedo, spoštovana predsedujoča. Spoštovani kolegi!

Več kot 4 ure in pol teče seja Državnega zbora. Vlada je poslala v Državni zbor očitno največjega poznavalca boja proti korupciji, državnega sekretarja gospoda Šefica, in v teh 4 urah in pol ni zmozel niti za tri sekunde obrazložiti ali pojasniti ne predlagatelju, ne poslanski skupini, ne ostalim razpravljavcem nič s tega področja, popolnoma nič. Mislim, da je ravnanje Vlade zelo neodgovorno in tudi neprimerno, tudi do Državnega zbora, da vladni uradniki, vladni funkcionarji, ki zastopajo Vlado, o temi dnevnega reda ne govorijo in ne spregovorijo. Ni problem udeležba predstavnikov Vlade, recimo, na kakšnem posvetu v Državnem svetu, ko govorijo o nekih splošnih temah. V primeru, ko gre za Državni zbor, se, prvič, ministri niti ne udeležujejo, tisti, ki pa ministra nadomeščajo, po funkciji ali s pooblastilom, pa ne spregovorijo. Če je boj proti korupciji res tako pomembna zadeva, kot je prej govorila gospa Kociper, potem bi najbrž Vlada, če je že tako dobra, sama zmogla to povedati. Kako intenziven je ta boj proti korupciji, boste imeli možnost dokazati že na naslednji redni seji Državnega zbora, ko imamo na dnevnem redu dve interpelaciji s hudimi očitki kršitev, in že nekaj interpelacij v tem mandatu je tudi bilo na podobno temo.

Rad bi vas opozoril, spoštovani, tudi predstavniki Vlade in ostali, da boj proti korupciji ne pomeni samo sprejetje nekega zakona, ampak pomeni predvsem ravnanje in delo tistih, ki zakon izvajajo. Na tem področju je popolna diskrepanca med besedami in dejanji. Prosil bi spoštovanega predstavnika Vlade, očitno zelo sposobnega, usposobljenega za komentarje na temo protikorupcije, da nam o tem kaj pove, pa tudi o tem, kako gleda Vlada na uničenje arhivov v tem delu postopka, ko se je izbirna komisija odločila, da arhiv oziroma magnetograme tega uniči. To bi bilo pomembno zato, ker je Vlada v to izbirno komisijo imenovala svojo generalno sekretarko, in ravnanje generalne sekretarke Vlade pri tej odločitvi, naj bo takšno ali drugačno, je zelo signifikantno, prav zato pa tudi stališče Vlade do takih ravnanj, kajti to uničenje arhivov, skrivanje arhivov, bežanje pred odgovornostjo, je ena temeljnih karakteristik te vlade in tega sestava te koalicije. In bi prosil, spoštovani državni sekretar, za kakšno pojasnilo. Hvala lepa.

PODPRESEDNICA RENATA BRUNSKOLE:
Hvala lepa, gospod Tanko, za vaš postopkovni predlog.

Naj povem, da je v okviru te točke seje Državnega zbora imel uvodno obrazložitev mnenja predstavnik Vlade dr. Gregor Virant, minister za notranje zadeve, gospod državni sekretar pa je seznanjen, da se po Poslovniku Državnega zbora lahko oglasi, kadar oceni oziroma ko se odloči, da je treba imeti oziroma podati obrazložitev. Zato tudi ponavljam, da še vedno velja ta možnost po Poslovniku Državnega zbora.

Naslednji ima besedo gospod Zvonko Černač.

ZVONKO ČERNAČ (PS SDS): Hvala lepa.

Ne vem, če je bil pri tej točki prisoten minister. Mislim, da je bil državni sekretar prisoten, tako da, kolikor se spomnim, je imel uvodno obrazložitev državni sekretar, zato bi bilo dobro, da se tudi v razpravo vključi. Kar nekaj iztočnic je bilo danih, in bi bilo prav, da slišimo mnenje Vlade glede tega, kar je bilo večkrat izpostavljeno. Spoštovane in spoštovani, pred seboj imam indeks zaznavanja korupcije oziroma koruptivnosti, na katerem so različne države sveta označene z različnimi barvami. Temnejša barva, bolj proti bordo ali pa skoraj črni, kaže, da je ta indeks zaznavanja izjemno visok, svetlejša barva pa kaže, da države nimajo nekih velikih težav s korupcijo in s koruptivnostjo. Zadnjih 10 let –zanimivo ali pa paradoksalno je, da s tem obdobjem sovпада tudi delovanje Komisije za preprečevanje korupcije – ta barva, barvna shema, kar se naše države tiče, vedno bolj temni. Indeks zaznavanja korupcije v naši državi je vedno višji, kar pomeni, da je stanje na tem področju iz leta v leto slabše. To je tudi eden izmed razlogov, zakaj smo v Poslanski skupini Slovenske demokratske

stranke, gospa Maša Kociper, zahtevali to izredno sejo Državnega zbora. O tistem, o čemer se imate za pogovoriti, se boste lahko potem zunaj dvorane pogovorili, ne pa v tej dvorani.

Tema je resna in bi jo bilo kot resno treba obravnavati tudi s strani Vlade, vladnih predstavnikov, predvsem pa vladnih poslancev glede na to, da je bilo teh razprav relativno malo in da je bilo veliko odjav od razprav. To pomeni, da se na nek način vladni poslanci in Vlada s tem, da nam ta indeks raste, strinjajo. Očitno se strinjajo s tem, da je Slovenija vedno bolj skorumpirana država, strinjajo se s tem, da se to gnojno tkivo vedno bolj zajeda v narodno telo, da so zaradi tega pokojnine vedno bolj ogrožene, vedno nižje, da se zaradi tega plačujejo milijarde evrov bančnim tajkunom, ki so ta denar pokradli iz slovenskih bank, ohranili pa svoje premoženja. Še več, nekaterim se pomaga, da bodo ohranili tudi tisto, kar bi jim bilo mogoče pred meseci zapleniti, pa jim ni bilo zaplenjeno. Ta odnos na današnji seji in tudi na sejah, kjer smo govorili o tem problemu in o načinih, na katerih bi bilo treba temeljiti ukrepe, zakonodajo in vse ostalo, da bi ga izkoreninili in odpravili ali vsaj omejili, kaže na to, da ta vlada in tudi poslanci vladajoče koalicije nimajo resničnega namena, da bi se s temi problemi in s tem bremenom spopadli.

Ne nazadnje na nek simbolni način to pot kažejo tudi zadnja ravnanja oziroma zadnji dogodki v povezavi z imenovanjem vodstva Komisije za preprečevanje korupcije. Verjetno je ta postopek na najbolj simbolni ravni razgalil stanje, v katerem je Slovenija danes, in nam na najbolj krut in ruralen način tudi vsem povedal, da se ta vlada nima ne namena, ne volje, ne ambicije spopasti s temi težavami, še posebej ne zaradi tega, ker bi mogoče posamezni člani v tej vladi še nekaj naredili, pa drugi niso za to. Imamo priče nekim notranjim bojem in nekim notranjim spopadom, kjer se kaže, da zmagujejo "bad guys", žal. Ne more biti nič drugače, kajti oblast, ki je bila pridobljena na tak način, kot je bila ta po 7. januarju 2013, ne more delovati drugače, kot deluje danes, ker je v njen sam nastanek vgrajena ta koruptivna podstat nastanka. Zaradi tega se ne more na uspešen način soočiti s problemi, ki bremenijo in bodo bremenili še nekaj naslednjih generacij zaradi tega, ker se z njimi ne soočamo na tak način, kot so se soočile druge države, ki so sprejele vrsto ukrepov, da so na eni strani okrepile pregon tega najhujšega korupcijskega kriminala in na drugi strani tudi s prevencijo, z ustrežno zakonodajno materijo omogočile, da do teh odklonov in do teh pojavov ni prihajalo.

Namen te današnje seje, ki smo ga kot predlagatelji pričakovali, bi vsekakor bil odgovor na vprašanje, kaj bo ta vlada konkretno storila in kdaj za to, da bo pregon najhujšega korupcijskega kriminala učinkovitejši. Kaj bo pravosodni minister te države storil za to, da se bodo pravosodne institucije ukvarjale s

pregonom resničnega, ne pa s pregonom namišljenega kriminala in političnih nasprotnikov? Kaj bodo tisti, ki so najbolj odgovorni za to, da bodo tožilstva in sodišča preganjala tiste, ki so odgovorni za pretakanje milijard evrov našega skupnega denarja v take in drugačne oaze, storili, da bodo ti milijoni prišli nazaj, ne pa da se bodo ukvarjali z ne vem katerim že, 161. postopkom proti liderju največje opozicijske stranke? Kaj bodo storili, konkretno in kdaj, za to, da bo vsaj eden od bančno-korupcijskih tajkunov sedel za zapahi? Kaj bodo storili, da bo največji gradbeni baron končno začel služiti svojo kazen? Kaj bodo storili za to, da ne bomo poslušali samo, da je največji problem v tej državi korupcija v zdravstvu, ampak da bodo tisti, ki so akterji te korupcije, tudi za to odgovarjali, da se bodo cene zdravil in storitev v zdravstvu pocenile in da bodo ljudje v normalnih časovnih okvirih prišli do storitev, ne pa da bodo na urgencah čakali toliko časa, dokler tam nekateri ne izdihnejo?

Kaj bo ta vlada storila za to, da se bo začela resno ukvarjati s pregonom korupcije, ki je problem v tej državi – ne zaradi tega, ker to govori opozicija, ampak ker nam o tem govorijo barvne sheme indeksa zaznavanja korupcije v zadnjih 10 letih, ki so vedno temnejše? Pri tem, oprostite, nam ne taka ne drugačna komisija za preprečevanje korupcije, sploh pa ne na tak način imenovana, kot je bila nazadnje, ne more pomagati v ničemer. Žal se ne vladajoči poslanci ne ta vlada tega problema ne zaveda, drugače ne bi poslušali premierke Alenke Bratušek, ko je govorila o tem, da je treba gospodu predsedniku Borisu Štefanecu dati priložnost, da se izkaže. Poslušali smo že tako retoriko v preteklih letih o tem, da je treba ljudem dati še eno priložnost, ko so se lagali, in da jim je treba dati možnost, da se izkažejo, ko so jih zasačili pri takšnih ali drugačnih ravnanjih, in vidimo, kam nas je to pripeljalo.

Druga točka, o kateri smo želeli govoriti v okviru te seje, je vprašanje, zakaj je bila Komisija za preprečevanje korupcije vse od ustanovitve dalje politično orodje, namesto da bi pomagala pri izkoreninjenju korupcije v tej državi. Zakaj se je ves čas to dogajalo? Saj to ni sedaj primer zaradi tega imenovanja. Vemo, kako so stvari potekale v preteklosti, vemo, kako je bil imenovan do 31. marca še vedno predsednik, gospod Klemenčič, Praprotnik in tako naprej. Podobna komisija kot sedaj – Melita Župevc, takrat je bil pa gospod Dušan Kumer, poslanec Socialnih demokratov, predsednik Mandatno-voliilne komisije Državnega zbora, bivši tajnik Socialnih demokratov. On je bil predsednik te komisije, on je predlagal v imenovanje to komisijo, politično telo na političen način. Sedaj je bila v tej komisiji gospa Melita Župevc, gospa Tanja Šarabon, generalna sekretarka Vlade, kjer sedaj kot državni sekretar sedi taisti gospod Dušan Kumer v kabinetu premierke Alenke Bratušek. Sedaj je ta komisija po tistem, ko je dobila nekaj deset kandidatov,

ponovila razpis, češ da noben od teh ni bil primeren za predsednika, in izmed nekaj čez deset prijavljenih edino enega predlagala kot primernega v imenovanje, ne pa vseh, ki so imeli ustrezne strokovne kvalifikacije. Trdno sem prepričan, da če pri tem kandidatu ne bi bilo kriterija PS zraven, da ne bi bil predlagan v imenovanje. Zakaj je bilo treba ponavljati razpis? Saj so bili vmes tudi prijavljeni kandidati, ki so izpolnjevali strokovne reference zato, da bi lahko bili imenovani. Tega ni do danes pojasnil nihče.

Pri tem pa ne problematiziram politične pripadnosti gospoda Štefaneca. Ga je pa stranka zaščitila in pokrila, to pa je treba priznati. Pozitivna Slovenija, sama premierka, mu je dala oporo z besedami, da je prav, da se mu pusti, da se izkaže. Torej ga je največja vladajoča stranka pri tem imenovanju v celoti pokrila in stoji za njim, kar je lepo. Se pa mora nekemu zatikati kost v grlu, kajti še ne dolgo nazaj je taista predsednica Vlade govorila o tem, da tisti, ki imajo strankarsko izkaznico – v tistem primeru pred dobrim letom dni je šlo za člane stranke SDS – nimajo kaj iskati v državnih službah in da bodo, poenostavljeno povedano, v kratkem, če ne bodo sami odstopili po tistem, ko bo ona imenovana za premierko, politično lustrirani. In so tudi bili, tisti, ki niso že prej odstopili, recimo kot takratni novo imenovani direktor Gursa. Nimamo problemov s politično pripadnostjo posameznih sposobnih kadrov, pač pa problem v tem primeru predstavljajo komisija, ki je to imenovanje opravila, način imenovanja in netransparentnost tega postopka. O tem postopku, razen imen prijavljenih in tega, kateri so bili na koncu predlagani, ne vemo nič, kajti vsa dokumentacija o izbirnem postopku je bila v nasprotju z zakonom uničena. Pri organu, kjer naj bi bila transparentnost največja, ker je to pogoj za zagotavljanje neke verodostojnosti in kredibilnosti, se je v teh postopkih celotna dokumentacija čez noč uničila. In tega, zakaj se je to storilo, razen tega, da so varovali osebno integriteto tistih, ki so se prijavili, do danes ni obrazložil oziroma povedal nihče.

Od teh treh imenovanih sta dva že odstopila, gospod Boris Štefanec je pa javno izjavil, da bo ukaz predsednika države izpolnil v celoti. Gospod Štefanec bo ukaz predsednika države izpolnil v celoti. S tem je tej izbiri in temu postopku dana neka dodatna teža oziroma neka dodatna negativna konotacija, ki govori o tem, da se je Komisija za preprečevanje korupcije po tem postopku dokončno razgalila v celoti. Dokončno je razgaljeno, da je to bilo in bo ostalo izključno politično orodje za obračunavanje s političnimi nasprotniki, nič manj in nič več. Če pogledamo postopke, ki so potekali v preteklih letih, in pogledamo akterje v teh postopkih, lahko to dokazano trdimo in ugotovimo. V primerih, ko gre za letalske karte, ni nobenega problema, ni nobenih koruptivnih ravnanih. V primeru, ko gre za premoženje, kjer se premoženje meri po evidencah Gursa, ne pa po tržnih vrednostih, in se na tej osnovi ugotovi, da

je nekdo neupravičeno dobil neko vsoto denarja, ob tem pa lahko vsak dan spremljamo, kakšne so te evidence – Bužekijan je vreden nekaj čez 30 tisoč evrov, to je tista kmetija nad Izolo, na kateri je vpisana hipoteka za več kot 5 milijonov evrov, po Gursu je pa vredna 30 tisoč evrov –, se lahko upravičeno vprašamo, kako da niso že prišli sem ugotavljati izvora premoženja v negativno smer.

Komisija za preprečevanje korupcije v preteklosti ni in v prihodnosti ne bo služila ničemu drugemu kot političnemu obračunavanju, če bo ostalo tako, kot je. In barva Slovenije na zemljevidu korupcije in koruptivnosti bo iz dneva v dan temnejša, standard ljudi pa zaradi tega vedno slabši in zadolževanje te države vedno večje. Namen predlagateljev je bil, da se na tej seji pogovorimo o tem, kaj bo vlada Alenke Bratušek storila, da temu ne bo tako. Prvi korak, ki bi moral biti storjen, je, da se vzpostavi učinkovit sistem pregona, odkrivanja in potem tudi procesiranja najhujših kriminalnih dejanj in da temu sledi tudi ustrezen nabor ukrepov, ki naj bi delovali in učinkovali na preventivni ravni, kar se tiče korupcije. Nič od tega nismo slišali, slišali smo pa veliko sprenevedanja koalicije o tem, da je ta seja tako ali tako sama sebi namen, ker ne bomo na koncu sprejemali nobenih sklepov. Seveda jih ne bomo, ker ste jih preglasovali oziroma ste jih izničili, in s tem ste pokazali, da ni vaš namen, da se nekaj na tem področju naredi, pač pa da se ne naredi ničesar. Hvala lepa.

PODPRESEDNICA ROMANA TOMC: Hvala lepa gospodu Černaču.

Naj samo pojasnim, da uvodne obrazložitve stališča Vlade ni podal minister dr. Virant, ampak državni sekretar. Nadaljujemo z razpravo. Naslednja je na vrsti gospa Alenka Jeraj.

ALENKA JERAJ (PS SDS): Hvala lepa za besedo. Lep pozdrav vsem!

Preganjanje korupcije preko protikorupcijske komisije ima že kar dolgo brado, in toliko časa jo že imamo, da lahko ugotavljamo, ali je učinkovita ali ni oziroma se sprašujemo o tem, ali jo potrebujemo ali ne, to, kar nam ves čas očitata. V SDS menimo, da bi morali tisti organi, ki so v tej državi profesionalno in strokovno ustanovljeni za to, da preganjajo korupcijo, to početi bolj učinkovito in potem takšne komisije dejansko ne bi potrebovali, ker se je v zadnjih letih izkazala za vse kaj drugega kot pa borca proti korupciji. Izvaja medijske linče in tako naprej. Mogoče smo že malo pozabili zgodbo iz časov predsednika Draga Kosa, ampak tudi takrat smo imeli veliko afer in raznoraznih zgodb brez dokazov. Bolj sveže pa je imenovanje v letu 2010, ko je bila imenovana komisija, ki je sedaj odstopila – gospod Klemenčič, Praprotnik in najprej gospod Končan, ki je odstopil, potem pa gospa Selinšek. Tudi

takrat so bile v komisiji nekatere gospe, ki so bile tudi tokrat, in če berem zapisnike od takrat, lahko ugotovim, da so se precej trudili in potrudili, da so nekatere stvari opravičili. Veste, da se je pojavljala dilema, ali je eden od kandidatov, gospod Rok Praprotnik, izpolnjeval pogoje, in sicer pogoj deset let delovnih izkušenj, in kako so ga pozivali in dopolnjevali zapisnike in poročila, da se je zadeva nekako izšla, čeprav mnogi še danes mislijo, da takrat ni izpolnjeval pogojev in da na to mesto ne bi smel biti imenovan.

Vse o tistem imenovanju pove tudi to, da je gospod Končan iz Državnega zbora odstopil takoj, ker je ocenjeval, da bo komisija delovala preveč politično, da bo vnaprej pristranska, in zato v takšni komisiji ni želel sodelovati. Tudi takrat smo opozarjali na to, kakšen specialist za korupcijo je gospod Praprotnik, novinar – zato smo imeli v novem razpisu ponovno novinarje, in verjetno bi jih bilo še več, če bi bila stvar malce drugačna –, kajti v njegovih člankih nismo srečali nobene raziskovalne zgodbe, kjer bi obelodanil kakšno korupcijsko zgodbo, smo pa srečali veliko drugačnih zgodb, tako da bi lahko rekli, da je bil gospod Praprotnik specialist predvsem za Janeza Janšo, ne pa za odkrivanje korupcijskih zadev. Podobno je bilo v zvezi z gospodom Klemenčičem. V SDS smo tudi takrat opozarjali na to, da je bil državni sekretar pri predsednici LDS, takratni ministrici za notranje zadeve, gospe Katarini Kresal. Vedeli smo, da je bil pomembno vpet v postopek najema prostorov NPU. Sicer je pravočasno potem ušel na KPK, vendar je tudi tam moral priznati, da je šlo za korupcijo v tem primeru in izdati negativno mnenje, zaradi česar je potem gospa Kresal tudi odstopila. Vendar je pri tem zelo pomembno, da je gospod Klemenčič, dokler je bil še državni sekretar, nadzoroval ta projekt. Se pravi, da je bil vsaj toliko kot ministrica za to šlamastiko kriv tudi on.

V nadaljevanju smo lahko poleg dela gospoda Klemenčiča spremljali tudi kakšno njegovo nedelo ali pa slabo delo, da ne rečem nekajkrat tudi kršitev zakonodaje. Gospod Klemenčič je s svojo ekipo kar po svoje raztolmačil zakon, ki je določal, da mora letno poročati Državnemu zboru, in si je vzel kar malo daljše obdobje, tako kot je sam ocenil, do oktobra naslednjega leta in praktično kar za leto in pol poročal, čeprav to ni v skladu z zakonom, ki izrecno govori o tem, da je treba poročati letno. Da ne govorimo o tem, da je pri tem krepko zamudil roke, ki jih ima in ki mu jih prav tako nalaga zakon. Če zamudimo poslanci kakšen rok, smo najmanj kriminalci in napisani na njegovi naslovni strani spletne strani, na prvi strani spletne strani. Gospod Klemenčič se nam pa opraviči, da je malce zamudil in da bomo mi poslanci to že razumeli. Krši zakon, ki določa, na kakšen način mora delati, medtem ko je sam zelo neprizanesljiv pri vseh drugih, ki jih nadzoruje. Da ne govorimo o zelo selektivnem

izboru, kaj in kako bo pregledoval. Kolegi so že omenili zaposlitev sina gospoda Tanka, hčerke gospoda Janše. Tu se je gospod Klemenčič zelo poglobil v zadevo, za razliko od sina gospoda Masleše in še koga drugega. Tam niti ni ugotavljal, ali gre za kakšno korupcijo ali ne. Si pa dovoli napisati, da je nekdo pridobil protipravno premoženjsko korist, kot rečeno, selektivno, samo za tiste, ki njemu ustrezajo.

Zato smatramo, da je ta organ deloval politično, in zato smo takemu načinu tudi nasprotovali – ali se pregleduje vse ali pa nikogar. Ob tem je treba omeniti še to, da ko je gospod Klemenčič s svojo ekipo pregledoval oziroma izvedel nadzor nad prvaki političnih strank – mimogrede, predsedniki parlamentarnih strank niso zavezanci za poročanje o premoženjskem stanju. Res je večina njih bila takrat funkcionarjev, vsi pa tudi ne, zato je tudi tu precej čudno, da se je gospod Klemenčič odločil na tak način pregledovati nekoga, ki ni zavezanec. Ampak spet naredi selekcijo, tako kot njemu odgovarja. Pri tem svojem nadzoru se je zelo temeljito poglobil v nekatere letalske karte enega od predsednikov političnih strank, medtem ko je pri drugem predsedniku politične stranke ravno tiste najbolj sporne zgrešil in se jih v poročilu ni niti dotaknil. Če se ne bi v nadaljevanju zgodil cel kup medijskih člankov in tako naprej, se tega najbrž niti lotil ne bi. Potem je kljub temu moral pregledati nekaj tisoč kart, ampak je ponovno ravno Virantove najbolj sporne zgrešil. Pri nekaj tisočih, ki jih je pregledal, teh ni opazil.

To ponovno govori o tem, kako selektivno dela in tudi kako nenatančno, če nekaterih stvari ni opazil. Sedaj je pa vroč kostanj porinil novi protikorupcijski komisiji, češ da če se ji zdi, naj primer odpre in ponovno to pregleda. Halo?! Naj opravi svoje delo tako, kot je treba, ali pa naj se teh stvari sploh ne gre, če tega ni sposoben. Odkar imamo Komisijo za preprečevanje korupcije, kot sem rekla, ki je izvajala medijske linče in vse mogoče – kolegica Kociper je rekla, da je to zelo dobro, da lahko protikorupcijska komisija sklicuje tiskovne konference in tam razlaga. Hvala bogu, da tega ne morejo početi sodniki, preden kakšno stvar izvedejo, in zelo slabo je, da to lahko počne gospod Klemenčič oziroma protikorupcijska komisija brez dokazov, ker vse, kar lahko preberemo, je tveganje za korupcijo. Na spletni strani si zapisan in si najbolj koruptiven v tej državi, pa obstaja samo tveganje za korupcijo, brez vsakega dokaza. Prej sem pozabila povedati, da je gospod Virant imel celo možnost v 8 dneh povedati svoje mnenje o poročilu, tako kot ponovno veleva zakon, za razliko od nekaterih drugih predsednikov političnih strank, ki jim gospod Klemenčič te možnosti ni dal. Ponovno je kršil zakon, ki določa njegovo delo, da mora poročilo pred objavo posredovati tistim, ki jih je obdeloval oziroma zavezancem, da se o zadevi opredelijo.

V času, odkar imamo Komisijo za preprečevanje korupcije, smo videli mnogo tega, le malo pa dejanskih zadev, dejanskih ovadb, dejanskih aktivnosti, razen velikega populizma in navijaštva. V tem času smo dosegli častitljivo prvo mesto po korupciji. To je ponovno znak, da protikorupcijske komisije ne potrebujemo, da pa potrebujemo učinkovito sodstvo, policijo in tožilstvo. Kot sem povedala že na odboru, ocenjujem, da se je z Nacionalnim preiskovalnim uradom marsikaj spremenilo, da se ustanovljajo posebne preiskovalne skupine in da stvari funkcionirajo, organi med seboj sodelujejo – Davčna uprava, Urad za preprečevanje pranja denarja in tako naprej. Ozko grlo se kaže predvsem na tožilstvu in v sodstvu. Policija je dala, na primer, kar nekaj predlogov za prepev razpolaganja s premoženjem, tam, kjer ocenjuje, da je šlo za premoženje, pridobljeno na nepošten način. Ko to predlaga tožilstvo, je tožilstvo naprej na sodišče dalo nekaj več kot 10 predlogov, sodišče je pa odobrilo 2 ali 3. Kje je problem? Zadnjič smo brali anketo, da se naši sodniki zelo veliko izobražujejo. So na 2. mestu v Evropi. Imamo tudi največ sodnikov, obenem pa največ zaostankov. Kaj ne funkcionira? Nekaj očitno ne funkcionira, in ne pomaga podpisovanje izjav gospoda Masleše s predsednico Vlade, kako bodo sedaj hitro delali, učinkov pa ni nobenih. To je samo en piar, da se tam naredi neko zgodbo za 3 dni, da potem pišejo mediji, kako je ta vlada super, da se bori proti korupciji in da bo sodstvo odslej delalo popolnoma drugače.

Slabo leto za tem so stvari take, kot so bile, če ne celo slabše. Tisto, kar je treba narediti, je okrepiti te organe, zamenjati ljudi, ki so tam, kjer so, pa niso sposobni. Ker nekdo ima bistveno višjo plačo zato, ker je šef, ker mora delo razdeliti in ker mora sankcionirati tiste, ki ne delajo dobro, in nagraditi tiste, ki delajo dobro. Če tega ne zna, naj gre početi kaj drugega. Obžalujem, da nismo uspeli do plenarnega zasedanja pripeljati nobenih sklepov. Koalicija, ki tako rada zavrne opozicijske sklepe, ni sama nič predlagala, ker nikoli nič ne predlaga, ker se ne želi k ničemur zavezati, ker če ni zavez, ni treba nič narediti. Raje zavrne vse naše predloge sklepov, ki niso nikoli tako primerni, da bi jih lahko koalicija podprla. Zato je govorjenje o tem, da se borite proti korupciji in da želite pravno državo, samo en piar in samo govorjenje, kajti ko pridemo do konkretnih dejanj, nikogar več ni.

PODPRESEDNICA ROMANA TOMC: Hvala lepa.

Gospod Tanko, izvolite.

JOŽE TANKO (PS SDS): Hvala lepa za besedo.

Minister Gregor pa tudi nič. Škoda. Kar zadeva boj proti korupciji, je treba uvodoma ugotoviti, da ga je tranzicijska levica olastnila. Tisti, ki so v procesu lastninskega preoblikovanja podjetij,

tisti, ki so v tem delu največ pridobili na neprimeren način, so si uzurpirali boj proti korupciji. Da samo spomnim: prvič se je Komisija za preprečevanje korupcije pojavila po tem, ko je izbruhnila afera s prodajo Sistemske tehnike in podpisom pisma o nameri za osemkolesnike. Takrat je Ropova vlada kot odziv na ta medijski napad ustanovila Komisijo za preprečevanje korupcije, in na čelo tega so pripeljali gospoda Draga Kosa, ki je tudi že prej sodeloval pri nekaterih zgodbah, ki so javno odmevale. Vlada Boruta Pahorja se je odločila, da bo ta boj, navidezni boj proti korupciji, nadgradila, pripravila nov zakon o integriteti, nekako razširila senat, individualno funkcijo v senat, predvidela nek izbirni postopek, in tudi v tem izbirnem postopku oziroma v tej izbirni komisiji, ki je vodila te postopke, je vse olastnila.

V teh izbirnih komisijah, pa so se dvakrat ali trikrat te izbirne komisije imenovala po 5 ljudi, ni bil s strani tistega dela, ki ga imenuje politika, to pa ga imenuje Uradniški svet, in imenuje vlada svojega predstavnika in tudi Državni zbor, v ta postopek ali pa v izbirno komisijo imenovan nihče, ki je imel vsaj 3 % genov, drugačnih od tranzicijske levice. Ne v prvo izbirno komisijo, ne v drugo izbirno komisijo in ne v tretjo. Bomo sedaj videli, kaj se bo zgodilo v tem postopku, ko se bo imenovala nova izbirna komisija za imenovanje namestnikov. To vse poteka na nek dogovorno klientelističen način. Sedaj je zadeva še nekako bolj problematična, saj v imenu Državnega zbora sodeluje v tej izbirni komisiji predsednica Mandatno-volilne komisije gospa Melita Župevc, ki je sprejemala zakon o integriteti. Če boste pogledali magnetograme, je takrat povedala, da je to najboljši zakon. Ko je treba izpeljati nadzor nad premoženjskim stanjem senata protikorupcijske komisije, ga pa ne zna izpeljati! Zadeva stoji že od lanskega januarja, mislim, da 26. januarja. Postopek ni zaključen proti predsedniku protikorupcijske komisije, proti ostalima dvema članoma se pa še začel ni. Da vemo, kdo sodeluje v teh komisijah in kdo je tisti, ki bdi nad izborom oseb, ki se bodo borile proti korupciji. To je treba povedati, ker očitno za tem stoji samo navidezni boj in ni nobenih realnih stvari.

Drugo, kar je treba povedati, je to, da senat Komisije za preprečevanje korupcije, to je ta sedanji, Klemenčičev senat, ni bil sposoben niti poročati v skladu s svojim matičnim zakonom o integriteti. Niti letnega poročila ni bil v stanju pripraviti v skladu s tem zakonom. Nekdo, ki ni sposoben izpeljati svoje funkcije in poročati Državnemu zboru o delu, je tisti, ki nadzira korupcijo, in to v tako imenovanih težkih primerih. Kar zadeva delovanje v teh protikorupcijskih zgodbah, je najbrž treba tudi povedati, da je nekdanji predsednik vlade gospod Rop pripravil Zakon o preprečevanju korupcije. Njegova vlada ga je sprejela, njegova sedanja partnerka pa kadruje v to komisijo. Gre

tudi za neke družinske povezave, zgodovinske, in očitno je, da so si nekateri na tem področju vzeli več, kot bi jim pripadalo. Ali je to slučajno ali je tu kakšen drug razlog, niti ne vem. Kar zadeva senat Komisije za preprečevanje korupcije, moram ugotoviti, da o nekaterih stvareh Državnemu zboru ni želel poročati, čeprav bi to moral – na primer o sodelovanju njihovih družinskih članov s podjetji ali pa z institucijami v večinski državni lasti. Pri nekaterih drugih so pregledali mnogo več, ker so jih nadzirali mnogo bolj podrobno, sami pa o tem niso hoteli poročati Državnemu zboru in tistim, ki smo za te podatke zaprosili. O tem načinu pristopa je govoril gospod Popovič, tudi javno.

Kako potem vzeti resno ta boj proti korupciji? Na eni strani gre za družinske povezave, na drugi strani gre za ignoranco in ne poročanje, na tretji strani gre za selektiven pristop. Gospod Virant se je pogovoril s Komisijo za preprečevanje korupcije, preden so poročilo izdali nekateri, in jim očitno zatajil nekatere podrobnosti, vsaj tako je sedaj razvidno iz objav, izjav KPK. In sedaj so te osebe, ki so imele to milost, da so jih spregledali, glavni borci proti korupciji. To, kako se bo ta boj proti korupciji razvil, bomo videli že na tej seji Državnega zbora. Vloženi sta dve interpelaciji, v obeh sumi dogovorjenih poslov, pa bomo videli, kako se bo koalicija realno zoperstavila tem očitkom, ki so med drugim tudi dokumentirani, tudi del preiskovalnih zadev. In kako boste potem ravnali pri glasovanju o teh zadevah – ali bo to spet samo neka verbalna zgodba, tako kot smo ji priča danes, ali bo šlo za neko realno zadevo. Zanima me tudi, gospod državni sekretar, kako bo ravnala Vlada v primeru uničenja magnetogramov in zapisov. Ali bo sankcionirala generalno sekretarko Vlade, ki jo je imenovala v to komisijo in ki se sodelovala pri odločitvi o uničenju teh arhivov tako ali drugače, ali ne bo?

S področja uničenja arhivov je nekaj izkušenj tudi v tej vladi. Ne samo v tem primeru, tudi v zgodovinskem, predhodnem obdobju. Mislim, da bi morali tukaj že davno nekaj v okviru Vlade odločiti – ali blagosloviti ravnanje generalne sekretarke Vlade in ji dati polno podporo pri tem, pri čemer je sodelovala, ali pa jo zamenjati. V tem primeru ne gre za nikakršno transparentnost, kar je ključno pri boju proti korupciji. Tisti, ki so imenovali senat te komisije, so delovali netransparentno – skrivajo podatke, skrivajo podrobnosti, ne obelodanijo ničesar, uničijo ali pa zažejo tisto, kar bi moralo biti dokument in predstavljeno javnosti, kajti za KPK, za izbor te komisije so ključni kriteriji, na osnovi katerih je nekdo primeren, drugi pa ne. Spraševali smo, kateri so tisti kriteriji, da je nekdo ob istih pogojih primeren za namestnika Komisije za preprečevanje korupcije, ne pa za predsednika, pa izpolnjuje vse pogoje. Zakaj so bili nekateri, ki so izpolnjevali vse pogoje, zavrnjeni? Gospa Župevc o tem Državnemu zboru ni poročala. Ni sklicala Mandatno-volilne komisije, in bi povedala: na osnovi tega sem

glasovala in predlagala to osebo za Komisijo za preprečevanje korupcije. Mislim, da bi bilo to treba v teh zadevah storiti.

Še nekaj. Ko govorite o političnih strankah in članstvu v političnih strankah, ni jasno, zakaj je bilo tako pomembno, da je gospod Štefanec, ki je bil izbran na to funkcijo, izstopil dan pred imenovanjem oziroma na dan imenovanja. Če je članstvo v političnih strankah tako nepomembno in ni selektiven kriterij, zakaj se je to zgodilo po namigu, da ima možnost, da bo izbran? Torej je šlo za politično trgovino. Na te funkcije se lahko imenuje samo osebe, ki so brezmejno vdane v tisto, kar od njih pričakuje tranzicijska levica. Nihče drug ne more biti imenovan na takšne funkcije. Imeli smo primer Državne revizijske komisije, ko se je eden izmed kandidatov prijavil trikrat. Bil edini kandidat mislim, da dvakrat, in je padel, dokler ni prišla prava oseba iz Poslanske skupine Pozitivne Slovenije in je dobila mandat za opravljanje funkcije v Državni revizijski komisiji. Tako to teče. Nehajmo se slepiti, da gre tukaj za boj proti korupciji. Gre enostavno za postopke za to, da se uničijo politični nasprotniki, ne pa da se zatre korupcija. Samo za to gre. Hvala lepa.

PODPREDSEDNICA ROMANA TOMC: Hvala lepa.

Najprej je želela repliko gospa Župevc, potem pa je za besedo prosil državni sekretar.

MAG. MELITA ŽUPEVC (PS PS): Hvala lepa.

Pravilno sem v svojem govoru danes ugotovila, da se SDS nikoli ne izneveri in da se bom morala na temo gospoda Štefaneca oglasiti še tretjič. Gospodu Tanku težko odgovarjam, ker ta nivo ni nivo nekega normalnega parlamentarizma, ampak je mnogo nižji od tega. Bom samo z dejstvi odgovorila. Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije je bil v Državnem zboru sprejet 4. 6. 2010. Na podlagi tega zakona je bil gospod Štefanec sedaj predlagan za predsednika komisije. V Uradnem listu je bil objavljen 4. 6., v Državnem zboru pa sprejet 26. 5. 2010. Kar se tiče tega očitka gospoda Tanka, da predsednica Mandatno-volilne komisije, sem si zapisala, "ne zna izpeljati nadzora nad premoženjskim stanjem predsednika Komisije za preprečevanje korupcije" – ne, predsednica ne želi izvesti nezakonitega nadzora nad predsednikom Komisije za preprečevanje korupcije. To zna morda kdo drug – pridobivati dokumente brez sprejetih sklepov v Državnem zboru oziroma na seji Mandatno-volilne komisije, torej mimo sklepov, mimo postopkov. To počnejo drugi. Jaz tega ne počnem in tega ne bom počela, tudi če me bo SDS kritiziral na vsaki seji Državnega zbora. Ne da ne znam, ampak ne želim izpeljati nezakonitih postopkov. To lahko počnete vi. Jaz, dokler bom predsednica Mandatno-volilne komisije, tega ne bom počela. Hvala.

PODPRESEDNICA ROMANA TOMC: Hvala lepa.

Postopkovno, gospod Tanko.

JOŽE TANKO (PS SDS): Hvala lepa.

Kar zadeva realizacijo zakona ali pa izpeljavo postopkov glede nadzora, bi bilo zelo dobro, če bi po enem letu gospa Župevc predlagala vsaj kakšen predlog sklepa, da bi to zakonito naredili. V letu dni ni bilo predlaganega nobenega sklepa, da bi ta postopek zakonito izpeljali. In ko predlagamo, vprašamo, kdaj bo, pravi: bomo nadaljevali s postopki takrat, ko bo čas v Državnem zboru. Časa za ta postopek pa ni že nekaj mesecev, in to je problem. Hvala lepa. Predlagam, da ...

PODPRESEDNICA ROMANA TOMC: Hvala lepa.

To sicer ni bil postopkovni predlog. Ravno tako pa je gospa Župevc presegla repliko s tem, da je odgovarjala na vprašanja, ne pa pojasnila, kje je bila narobe razumljena. Tako da je prav, da zaključimo to prerekanje.

Izvolite, gospod državni sekretar.

BOŠTJAN ŠEFIC: Hvala lepa, gospa podpredsednica.

Vlada se je na današnjo tematiko oziroma na to, o čemer danes razpravljamo, zelo obširno pisno odzvala v samem uvodu, in tudi že na petkovi seji odbora smo pojasnili stališče Vlade do vseh teh vprašanj, kot rečeno, o katerih se danes pogovarjamo. Kljub temu morda še enkrat nekaj poudarkov. Mislim, da je današnja razprava pokazala, da smo si edini v nečem – da je ta zakon, ki je trenutno veljaven, verjetno potreben določene nadgradnje, dopolnitev, da je to pokazala tudi praksa. Tukaj ste bile vse poslanske skupine, vsi poslanke in poslanci tako rekoč enotnega mnenja, in zato se je tudi Vlada zavezala na podlagi nekaterih izhodišč, ki jih je sedanja komisija pripravila, ki so jih strokovnjaki, ki jih je angažiral predsednik republike, pripravili – določena mnenja, izhodišča –, in tudi znotraj Vlade. Zato soglašam z vami in tudi s sugestijo, ki jo je dala predstavnica Slovenske ljudske stranke, da se ta zakon dopolni. Seveda pa je treba k dopolnitvi takšnega zakona pristopiti odgovorno, resno, in preučiti vse te priloge, torej probleme, ki so se pojavili na eni strani, predloge, ki so se izoblikovali v sedanjih razpravah na drugi strani, ter pregledati tudi nekatere konkretne podatke.

Del teh je bil danes sicer omenjen, vendar mislim, da bo treba narediti še kakšno analizo zato, da bomo lahko dejansko kvalitetno nadgradili tisto, kar je potrebno. Dobra priprava takega zakona je ključnega pomena. Moje osebno prepričanje je, da vse prepogosto dopolnjujemo in spreminjamo zakone prehitro, premalo premišljeno, in zaradi tega povzročamo na nek način tudi relativno pravno nestabilnost. S tem, da Vlada ni v tem letu ukrenila nič, pa se ne morem strinjati. Mislim, da je takšna

ugotovitev netočna, nepravilna. Kar se tiče tega, in to ste nekateri poslanke in poslanci omenili – če samo pogledamo policijo, pa ne samo Nacionalni preiskovalni urad, ampak tudi Upravo kriminalistične službe, kriminalistične enote po posameznih policijskih upravah, je izjemno uspešna – število ovadb, postopkov se povečuje in te ovadbe so s strani tožilcev v celoti akceptirane. Ne gre za zavrjene primere. To pomeni, da je delo kvalitetno, da so rezultati.

Rezultati so tudi na strani tožilstva. To moramo poudariti. Tudi skupne preiskovalne skupine so dale zelo dobre rezultate. To obliko sodelovanja in skupnega dela ter boja proti korupciji ves čas nadgrajujemo in jo bomo tudi v prihodnje. Tudi na odboru sem rekel, da se na nek način zahvaljujem za pozitivno oceno, kar se tiče organov pregona, in da zagotavljam, da bomo s tem nadaljevali in da bomo upravičili vaše zaupanje. Znotraj tega ima svojo vlogo tudi KPK, in ravno zaradi tega moramo umestiti komisijo tako, da bo lahko dala še več, še boljše ali pa še večje učinke in da bodo te sinergije na koncu takšne, da bo v Sloveniji korupcije manj in da bo to spopadanje s korupcijo še boljše, kot je v tem trenutku. Vendar rezultati niso vidni v nekaj mesecih, ampak gre za neko sistematično, organizirano, mukotrpno delo, ki da dobre rezultate na daljše obdobje. Vlada je tudi zelo konkretno podprla te aktivnosti. Mislim, da ne smemo zanemariti sredstev, ki so namenjena za dodatno zaposlovanje v okviru NPU ter tudi v okviru drugih enot kriminalistične policije ravno za gospodarski kriminal. To ni edini ukrep. Treba je tudi na drugih področjih okrepiti delo policije in zagotoviti ustrezne pogoje za delo, tehnične materiale, usposabljanje. Ampak ti ukrepi bodo prav gotovo imeli neposredne učinke na rezultate dela.

Tudi ukrepi, ki so bili danes večkrat omenjeni, ki so tudi objavljeni, in jih je sprejela Vlada, bodo dali v naslednjem obdobju ustrezne učinke. Del tega programa je že realiziran, del je v realizaciji, in prepričan sem, da se bomo vseh tistih rokov, ki so tam zastavljeni – so ambiciozni in jih ne bo lahko uresničiti, vendar sem prepričan, da jih bomo izvršili v dogovorjenih okvirjih ravno zato, ker je odločenost, da se s korupcijo ta vlada ukvarja kot z eno ključnih prioritet, kar je zapisano ne nazadnje tudi v koalicijski pogodbi in tudi v naših konkretnih letnih programih dela. Zato še enkrat pravim, da se ne morem strinjati s tem, da je Vlada indiferentna, da temu področju ne daje ustreznega pomena, pozornosti in tako naprej. To, da je nadgradnja tega obstoječega zakona potrebna, nakazuje tudi to, kar je gospod Tanko omenil. Tudi nadzor nad premoženjem članov KPK je verjetno treba urediti v tem zakonu. Tudi to je ena od možnosti. Vlada se je zelo jasno opredelila do samega postopka. Sedanja ureditev omogoča normalno, transparentno imenovanje članov komisije. Seveda pa ravno ti zapleti in te polemike in razprave, ki jih imamo danes v Državnem zboru in tudi v drugih

organih, kažejo na to, da bo morda koristno ta postopek še dodatno opredeliti ali pa se dogovoriti o posameznih podrobnostih, ravno zato, da ne bomo imeli takšne situacije, v kakršni smo danes. Na ta način tudi prihaja komisija v ospredje, v nekonstruktivne polemike, in s tem tudi padata njen ugled in njena avtoriteta.

Mislím, da je ključnega pomena tudi to, da to, kar se danes tukaj pogovarjamo, potem poskušamo tudi učinkovito uresničiti. Mislím, da ne bomo nič prispevali k izboljšanju položaja na področju boja proti korupciji z velikimi besedami, ampak samo z zelo, kot sem že omenil, trdim, načrtnim, organiziranim delom. Zato tudi sam nisem naklonjen temu, da veliko razpravljám. Po drugi strani pa, tako kot je bilo tudi v primeru ekstremizma, ko smo tu razpravljali, smo praktično takoj, ko je Državni zbor sprejel nekatera priporočila po vmesnem poročilu preiskovalne komisije, začeli aktivnosti in sprejemali nekatere ukrepe zato, da sledimo Državnemu zboru pri uresničevanju priporočil in usmeritev. Kar se tiče samega postopka, mislím, da je bilo danes precej povedanega. Tudi gospa Župevc je pojasnila, kako so zadeve potekale. Mislím, da je zelo natančno, zelo dobro. Kar se tiče samega uničevanja dokumentov, je izbirna komisija, ki je vodila postopek, določila tudi pravila igre. Predsednica prve komisije je tudi pojasnila, zakaj se je to potem uničilo. Mislím, da moramo to pojasnilo akceptirati, se pa strinjam z gospodom Tankom, da velja o tem razmisliti in tudi ta postopek v tej smeri dodelati. Toliko mogoče za sedaj, se bom pa še kasneje oglašil. Hvala lepa.

PODPRESEDNICA ROMANA TOMC: Hvala lepa, gospod Šefic.

Na vrsti je gospod Möderndorfer.

JANI MÖDERNDORFER (PS PS): Hvala lepa.

Danes smo cel dan pričá tistemu, kar je gospod Černač lepo rekel – da so želeli s tem predlogom zakona nekako razpravljati in tudi predlagati določene spremembe, to je zakona o integriteti, ki tudi govori o KPK. V svoji razpravi danes se ne bom kaj preveč trudil razlagati predlagateljem, niti ne bom z vami polemiziral. Ne glede na to, kaj boste kasneje – ker vam že vnaprej povem, da bom par stvari izrekel – govorili, vam ne bom več odgovarjal, ker se ne bom več trudil. V tem parlamentu se ne mislím več truditi in odgovarjati na vaše odzive, predvsem zaradi tega, ker kar naprej ugotavljam, kako v resnici niso niti iskreni, kaj šele resnični. Tisto, kar je zame pomembno, pa je, da, hvala bogu, obstaja v Državnem zboru arhiv in da lahko gledamo za nazaj, kako je nastajal ta zakon o integriteti, zametki KPK in vse te želje, ki so dajale neko sporočilo, kako in na kakšen način ste si poslanci v preteklosti, tisti, ki ste že dlje časa v parlamentu, zamišljali in tudi imeli vizijo in cilje, da bi ta KPK opravljal svoje delo.

Vse skupaj se je začelo že leta 2004 z nastankom zakona, ki govori o ustanovitvi KPK, in že leta 2006 skupina poslancev, s prvopodpisanim Jelinčičem – v tem paketu je kar nekaj zanimivih imen tistih, ki so sodelovali, zato dostikrat razmišljam o iskrenosti vseh teh poslancev in poslank ter bivših, zdajšnjih ministrov, funkcionarjev, uglednih gospodov. Pri mnenju, ko je Jelinčič predlagal, da je treba to vse ukiniti, so zraven sodelovali še gospod Lovro Šturm, gospod Gregor Virant, Robert Marolt in Gorazd Perenič, državni sekretar, kjer so v svojem mnenju zapisali, citiram, da ne bom govoril neumnosti ali pa da me bo kdo držal za besedo: "Vlada Republike Slovenije predlogu zakona ne nasprotuje ..." – govorim o tem od Zmaga Jelinčiča – "... saj meni, da je zakon konceptualno primeren," – govoril pa je o ukinitvi. "V primeru, da bo zakon uvrščen v nadaljnji zakonodajni postopek, bo vlada sama zakon z ustreznimi amandmaji dopolnila in odpravila navedene pomanjkljivosti."

Tega, da SDS to želi ukiniti, jim niti ne zamerim, ker se za to ves čas borijo iskreno, z velikim srcem, tako kot je treba, in tega niti ne skrivajo. Zamerim pa vsem ostalim, ki na debelo razlagajo, kako je KPK potreben in tako naprej, ampak v resnici, če pogledamo preteklost, vidimo, da so vsi ti veliki junaki polnih ust ves čas držali fige v žepu. Kaj se je dogajalo naprej? Nato je celo SD skupaj z ostalimi poslanci dala predlog – kasneje je k temu pristopil še gospod Šturm –, da bi ta zakon prenehal veljati zato, ker se je vmes zgodil pomemben podatek. Za tiste, ki sledite tem stvarem, je treba biti zelo natančen. Namreč, Ustavno sodišče je ta sprejeti zakon z odločbo U-I-57/06 najprej zadržalo – tisti, ki to poznate, zelo dobro veste – in kasneje, leta 2007, ne samo dobesedno linčalo, ampak ga raztrgalo po členih po širokem in počez. Kasneje – zato je bil tudi ta popravek –, leta 2007, 2008 Virant ponovno predlaga ukinitve, ko je bil še minister za pravosodje. Čudno, kajne? Njegovega državnega sekretarja pa danes poslušam, kaj vse je treba popraviti in kaj je treba narediti. Nekaj ne gre skupaj, če me razumete, kaj hočem povedati. Seveda je bil takrat minister v neki drugi vladi, ne zdajšnji. To me izredno moti, ker se na koncu vedno vprašam, koliko je ta iskrenost tukaj prisotna.

Moram reči, da to, kar je gospod Černač rekel, in to, kar je predlagatelj podal za današnjo točko na tem dnevnem redu – da bom malo bolj natančen, so želeli imeti razpravo o zakonu in predlagati naslednje sklepe. Gospod Černač pravi naslednje: "Mi smo želeli predlagati, izboljšati," – in tako naprej. Ne, ni res! Vi tukaj predlagate ukinitve KPK. Pa vam bom prebral zato, da ne bo kakšnih nesporazumov. To je bil eden od vaših treh predlogov, ki na odboru ni bil sprejet, in tega ljudje ne vedo, ko to poslušajo. "Državni zbor predlaga Vladi Republike Slovenije, da pri določitvi zakonskih rešitev s področja boja proti korupciji sledi naslednjim usmeritvam." In našteji

ste tri. "Vse represivne naloge s področja korupcijskih kaznivih dejanj naj bodo skoncentrirana v okviru organov odkrivanja in pregona (pri policiji in tožilstvu)," – kar predlagatelj tudi utemeljeno na začetku ves čas razlagajo in predlagajo, kako naj bi se to rešilo. Torej vzamemo en del.

Drugi del: "Nova zakonodaja naj nadzor nad premoženjem funkcionarjev prenese na Računsko sodišče," – B, drugi del. Gre ven iz KPK. In C: "Preventivne naloge s področja korupcije pa naj se opravljajo v samostojni organizacijski enoti, ki bo sestavni del notranjega ali pravosodnega ministrstva, in poenotijo se opredelitive koruptivnih dejanj, tako kot je to urejeno v primerljivih državah Evropske unije," – tretji del. Kaj torej ostane KPK? Nula, nič. Torej je to ukinitiv. Zato takšen predlog ni bil sprejet na odboru, in to je treba na glas povedati. O takšnem predlogu res ne moremo razpravljati, lahko pa razpravljamo o tistem, kar je gospod Černač rekel – kako bi izboljšali, kako bi spremenili in tako naprej. Ampak gospod Černač je znan po tem, da hitro rad besedice malce obrača, zato je tudi danes zelo hitro izrekel en stavek, češ da je Alenka Bratušek pri imenovanju predsednika KPK gospoda predsednika preprosto pokrila s tem, ko je rekla, da ga podpira oziroma je uporabila druge besede – da ne vidi nobenega problema, če bi to opravljal oziroma da naj dobi to priložnost.

Alenka Bratušek tega ni nikoli rekla, v tem kontekstu, kot ste vi povedali, ne. Je pa res, da so prvi dan mediji povzemali nekaj drugega, kar se je naslednji dan popravljalo, in vam je bil všeč samo tisti prvi del, kar so prejšnji dan poročali mediji. V resnici pa je rekla naslednje: "Verjetno bi s svojim odstopom razbremenil KPK. Po drugi strani pa ga razumem, da glede na to, da ni nič storil narobe, vztraja na tem mestu." V resnici je rekla samo, da ga razume, zakaj vztraja, ker sploh še nič ni naredil, ker se še nič ni zgodilo. Seveda ste to zapakirali v tisti kontekst, ki vam ustreza, ampak tega smo navajeni. Niti nisem kaj drugega pričakoval. Prav pa je za zgodovino – saj veste, vedno velja tisto: kar je izrečeno, gre v pozabo, pri Slovencih v roku dveh let, v resnici pa vam je bolj všeč tisto, kar radi odkrivete v arhivih, se pa mora zapisati za zapisnik, ker to pa gre v zgodovino. Zato moram reči, da imamo en resen problem, ki se mu reče – to pa le ugotavljate vsi skupaj. Ja, res je, korupcije je preveč. Je pa res, da smo zadevo tako spolitizirali in jo spravili na tisti nivo, da je danes, tako kot ste nekateri že ugotavljali danes, popolnoma vse koruptivno.

Zakaj? Zaradi tega, ker če ti katerakoli odločitev v katerikoli družbeni sferi ni všeč, je že korupcija. In najboljše je speljati na ta mlin, ker danes je to že postalo tako moderno in popularno, da vsak to verjame. Če rečem drugače: tisto, kar je bilo pred 10 leti poslovno uspešno, iznajdljivo, je danes koruptivno, in obratno. Če ti ni všeč izbor, če ti ni všeč neka odločitev, zagotovo nekaj za tem stoji in smrdi.

Prepričan sem, da v marsikaterem primeru to zdrži. Vendar kdo bo v tej državi tisti, ki bo to ocenjeval? Strinjam se, da imamo za pregon kaznivih dejanj vse potrebne organe, ki lahko opravljajo ta nadzor. Imam pa resen pomislek, kdo vse je še lahko to. Dostikrat imamo v Državnem zboru mi največ možnosti o tem govoriti, in kar naprej nas povzemajo in potem je vsak najmanjši sum in vsaka navržena besedica, ki jo nekdo izreče, že sporna in je zato, ker jo je že izrekel poslanec, lahko zelo zanimiva. Če ne drugega, se lahko vsaj dnevni informativni program zapolni s kakšno zgodbico.

Danes je bilo na tej točki izrečenih kar nekaj trditev, da se je za marsikatero osebo tukaj letalo okoli s kamerami, preverjalo in da se je 14 dni maltretiralo našo nekdanjo kolegico, nad drugimi pa se to ni počelo. Moram reči, da sem si tukaj dal ven potegniti – pa mi je žal, da ga danes ni tukaj, ker je bil spet glasen – primer Franc Pukšič in kdaj je kdo za njim tukaj letal. Nekdanji župan in direktor občinske uprave je ravnal v nasprotju z zakonom. S tem sem vam hotel samo povedati, koliko je v bistvu lahko medij uničujoč. Ampak vatli so različni, zato je res čas, da se določene stvari spremenijo. Bom zelo jasen. Kar se gospoda Štefaneca tiče, ima vse v rokah predsednik države, Republike Slovenije. On je podpisal ukaz in edino on ga lahko razveljavi, nihče drug – če damo kaj na pravni red, seveda. Lahko pa se gremo daljšo pot in delamo tak šov, da bomo na koncu pripeljali do absurda in bomo rekli, da mora na koncu spet Državni zbor nekaj popravljati, kar je že prej bilo vse do konca izpeljano, do tiste točke, ko rečemo, da nihče več nima nikjer zaupanja.

Sam si osebno vedno želim, da bi se marsikdo marsikje v kakšno stvar bolj resno poglobil in kakšno vprašanje odprl. Ne vem, zakaj je v preteklosti KPK za kakšne stvari potreboval samo mesec ali dva, za nekatere je potreboval pa leto ali dve. Tega razmerja nikoli nisem najboljše razumel, je pa res, in to iskreno povem, da ne poznam njihovega dela, njihove dinamike. Niti ne vem točno, koliko je zaposlenih, niti ne vem, kako se letvajo primerov, niti ne vem, kakšen je vrstni red – ali to prihaja ali jih obravnavajo tako, kot prihajajo anonimke. Nič ne poznam. Vem pa nekaj drugega – moram reči, da je tisto, kar smo o KPK delali na Mandatno-volilni komisiji, meni osebno izpod časti. Izpod časti mi je iz enega preprostega razloga – zato, ker so se delale stvari, ki so bile nezakonite, in čakam dan, ko se bodo končno lahko zapisniki teh komisij odprli, da bomo videli, kaj se je res delalo in kaj ne. Zato moram reči, da sem se v nekem določenem trenutku, ko se je to zgodilo, dal izločiti iz te komisije, ki je preverjala člane KPK oziroma smo prišli samo do predsednika, do namestnikov sploh ne moremo priti, in sicer zaradi tega, ker če bi vi slišali, kako je to zaslišanje potekalo – pri tem ne bi sodeloval

nikoli več oziroma tudi ne bom, vsaj na tak način ne.

Tako da se mi zdi skrajno neodgovorno, da že danes na tem mestu posamezniki govorijo stvari, za katere nimajo nobenih dokazov, ampak to kar tako kot pamflet navržejo. Recimo, gospod Tanko danes v svoji razpravi, ki naj bi pripeljala do izboljšanja naše zakonodaje na področju KPK, izreče stavek, ki je zastrašujoč. Se opravičujem, kolega Tanko, ampak jaz se nikoli dogovorno klientelistično ne dogovarjam z vami, ko se pogovarjam o tem, kaj bomo odločali v Državnem zboru. Je pa parlament oziroma demokracija in poslovnik, takšen, kakršen je, v praksi že vsa leta takšen, kot je, in ste ga sami večkrat upravljali, ko ste bili na poziciji moči znotraj koalicije in ko ste bili tudi na poziciji, na kateri ste danes – v opoziciji. Ali je to dogovorno klientelistično, če se pogovarjajo poslanci med seboj in se dogovorijo, kako bodo določene sklepe sprejemali? Jaz mislim, da ne, vendar sum in dvom, ki ga postavljate s takšnim načinom izražanja, je pa potem zelo velik in pade na cel Državni zbor, in se bo držal tudi takrat, ko boste vi v koaliciji, zato se mi zdi nekorektno in nefer uporabljati takšne izraze.

"Ne zna nič izpeljati," – ne vem, gospod Tanko, od tistega, kar se danes izpelje v Državnem zboru, je vam vedno všeč samo tisto, kar vi predlagate. Na koncu je potem takšna formula, kot jo vedno zastavite na koncu. Moram reči, da sem na koncu vedno nesrečen in žalosten, da moram trati svoj čas v razpravah, v katerih na koncu ni nobenega epiloga. Ampak sami kot predlagatelji vedno ponavljate: danes imamo sejo, danes imamo predlog, jutri bo prišla nova in naštimali vam bomo še kupico novih izrednih sej samo zato, da bomo o tem razpravljali. Enako govorite za interpelacije in enako govorite tudi za vse ostale predloge. Prihranite malo energije za čas, ko se bomo pogovarjali o vsebinskih stvareh. Danes nimamo pred seboj ne zakona ne materije. Govorimo na splošno po širokem in počez o KPK, o korupciji, o tem, kaj je komu prav, kaj komu ni prav, in pripeljete noter vsesplošno razpravo in ljudje, naključni in načrtni, na koncu več ne razumejo, o čem se pogovarjamo. Hvala.

PODPRESEDNICA ROMANA TOMC: Hvala lepa, gospod Möderndorfer.

Najprej replika gospod Črnač, potem pa v imenu predlagatelja dr. Gorenak.

ZVONKO ČRNAČ (PS SDS): Ni čudno, da Slovenija tone – vedno več korupcije, vedno več mladih brez dela, vedno večji dolg, vedno več kriminala –, če se vodja največje koalijske stranke namesto s problemi te države in z iskanjem rešitev ukvarja en čas s koalijskim partnerjem Virantom in njegovo dvoličnostjo, o čemer se pogovorita na koalijskih sestankih in ne s tem obremenjevati celotne slovenske javnosti, en čas pa s tem, kaj govori opozicija. Pri tem pa v svoji konfučnosti niti ne pove, kaj je

tisto, kar je sporno. Da je premierka podprla gospoda Štefaneca na tak ali drugačen način, je jasno in ste tudi sami poudarili, samo z drugimi besedami. To, da zaznavate, da je problem Komisije za preprečevanje korupcije ta, o katerem mi govorimo, in da če ne bo prišlo do spremembe, Slovenija ne bo začela padati s te vedno višje lestvice koruptivnosti, tudi sami priznavate. Vas je pa za razumeti, da sedaj, ko ste osvojili tudi ta vrh, tudi Komisijo za preprečevanje korupcije, torej, ko ima Pozitivna Slovenija svojega človeka tudi na vrhu te inštitucije, tega ne boste izpustili iz rok. To je pa nam in javnosti popolnoma jasno. Posledica tega bo samo ta, da bo ta barva vedno temnejša, kar se tiče korupcije v tej državi.

PODPRESEDNICA ROMANA TOMC: Hvala lepa.

Še gospod Tanko ima repliko.

JOŽE TANKO (PS SDS): Hvala lepa.

Kar zadeva arhive Mandatno-volilne komisije, je bila dana zahteva za odprtje teh arhivov glede nadzora nad premoženjskim stanjem gospoda Klemenčiča. Dobili smo zavrnitev. Potem smo se obrnili na informacijsko pooblaščenko, in predsednica MVK je blagovolila delno odpreti arhive, ne pa tistega dela, ki se nanaša na dejansko zaslišanje oziroma razgovor o premoženjskem stanju. To, da predsednica tega ne zna izpeljati ali pa noče izpeljati, je v bistvu sama v svoji repliki povedala. Smo v nekem stanju, ko vladajoča koalicija ali pa največja stranka koalicije sistemsko ovira nadzor nad premoženjskim stanjem senata KPK – sistemsko, načrtno. Tudi gospod Möderndorfer je to povedal. Da zadeve tečejo klientelistično, kažejo postopki v Državnem zboru. Omenil sem Državno revizijsko komisijo. Eden izmed kandidatov se je prijavil trikrat. Dvakrat je bil celo edini kandidat, in ni bil izvoljen. Šele v poskusu, ko se je prijavila članica Pozitivne Slovenije, strokovna sodelavka poslanske skupine, je bil postopek zaključen – ugodno za članico Pozitivne Slovenije. Tudi v primeru imenovanja senata KPK se je zgodilo čisto enako. V prvem naboru ni noben izpolnjeval pogojev kljub temu, da jih je deset izpolnjevalo vse razpisane kriterije, in šele, ko se je nekdo javil s partijsko knjižico Pozitivne Slovenije, je bil lahko imenovan za predsednika senata protikorupcijske komisije. Prej sem povedal, da je tranzicijska levica olastnila ključne inštitucije v tej državi, in to je način, kako se to dela. Hvala lepa.

PODPRESEDNICA ROMANA TOMC: Hvala lepa.

Dr. Gorenak v imenu predlagatelja.

DR. VINKO GORENAK (PS SDS): Hvala lepa.

Javil sem se zato, da čim prej dobim besedo, ker me, gospod Möderndorfer, spominjate na nekega sejalca, ki iz košare meče

laži in nebuloze – tako bi temu lahko rekli. Greva po vrsti. Danes ste – tehnika mi to omogoča – trosili neumnosti že na neki novinarski konferenci, kjer ste govorili o tem, kako ne more biti referendum in volitev skupaj in tako dalje. Naši stranki ste očitali zazrtost v preteklost, v arhive in tako dalje. Kdo pa je to naredil? Kdo pa je hotel imeti referendum in zakaj je do tega prišlo? Zaradi tega, ker ste arhive zaprli. Če tega ne bi počeli, do tega vprašanja ne bi prišlo. Tako da vse stroške in vse ostale zadeve sebi naprtite. Vmes ste nekje na hodniku spustili en tviť, ki se mu reče debela laž. Rekli ste, da so na Odboru za kulturo – takoj bom prešel na vsebino tega dela – vsi poslanci glasovali za. Še dobro, da imamo kakšen magnetogram kje. Opozicija tistega zakona ni podprla. Torej ste se spet zlagali.

Greva naprej. Naslednjo laž ste izrekli zdajle vmes, ko ste rekli, da gospod Pahor lahko to razveljavi. Dajte zakon pogledati! Gospoda Štefaneca ni mogoče razrešiti. Funkcija mu bo prenehala, če bo pravnomočno obsojen za kaznivo dejanje, sicer ga pa ne morete razrešiti. Seveda ga pa boste razrešili ali pa boste poskušali, če ne boste izpeljali kakšne grde igre spet, in sicer tako, da boste zakon spremenili in rekli, da se na novo imenuje vodstvo, kar je vaša kolegica Kociper že napovedala, javno na televiziji. Ukinitvev leta 2006 – se strinjam, tam je bil gospod Virant zraven, ampak ni šlo za ukinitvev kot tako. Šlo je za preoblikovanje, po mojem spominu. Zlasti je šlo za prenos premoženja na Računsko sodišče. Da, imate prav – predlagatelj dr. Virant. Ampak očitno je pa to hkrati dokaz, veste, tistega, kar ste sami sebe spraševali – da ne veste, zakaj ene stvari trajajo leto dni, ene dve leti, ene mesec in tako dalje, in enkrat je kazenska ovadba, enkrat je poročilo, karkoli. Tega vi ne veste. Saj vam lahko razložim to. Najprej pogledajo, ne samo pri Klemenčiču, ampak tudi pri tistih prej, kakšen je njihov račun do tistih, ki so jih tja postavili. Ko vidijo, kakšne dolgove imajo do tistih, pa odločijo – enkrat v dveh letih, enkrat v pol leta, enkrat v enem mesecu in tako dalje. Seveda boste upnik Komisije za preprečevanje korupcije po novem tudi vi, zato bodo krepko premislili, kakšne dolgove imajo do vas, za to, da bi karkoli ukrepali. Vidite, to je tisti problem. Tako da boste to vedeli.

Kar se tiče tega gradiva, je pa še ena stvar. V gradivu zelo jasno piše, da želimo, da se področje dela Komisije za preprečevanje korupcije uredi na evropsko primerljiv način. Dr. Jelušič je to pregledala, vsaj tisto raziskavo in tako dalje, vi pa tega ne utegnete. Poglejte si, kako je po Evropi, pa boste videli, kako je v Evropi. To pomeni, da komisije za preprečevanje korupcije, ki jih sploh ni, razen na Balkanu in v Latviji, takšnih pooblastil, kot jih ima naša, nimajo. In mi smo rekli – kaj? Da, prvič, naj nadzor nad premoženjem funkcionarjev preide pod Računsko sodišče. Drugič, povedali smo, da se naj s korupcijo v smislu kaznivih dejanj in

njenega preprečevanja ukvarjajo policija, tožilstvo in sodstvo, ker to tja tudi sodi, Komisija za preprečevanje korupcije se pa v takšni ali drugačni obliki lahko ukvarja s preventivo. Lahko je to na notranjem, lahko je na pravosodnem ministrstvu, v uvodni predstavitvi pa sem rekel, da, kar se mene tiče, ne bi nasprotovali temu, da neka služba za preventivo obstaja. Ne pa tako, kot imamo stvar urejeno sedaj. Nasprotujem temu, da tako trosite laži naokoli. Na to, da govorite neumnosti, ne morem vplivati. To je stvar vašega dojemanja. Na to nimam vpliva, ampak malo bi pa kazalo razmisliti o tem, kaj in kako govorite, ko postavljate nekatere stvari v kontekst, v kakršnega postavljate.

Naj se v nadaljevanju dotaknem še nekaterih razprav, na katere nisem reagiral, pa bi bilo to potrebno. Ne vem, kdo je že govoril, mislim, da gospa Kociper, o tem, kako so sodniki lahko člani političnih strank in tako naprej. Ja, poglejte, mi imamo zblojeno situacijo. Sodniki in tožilci so člani političnih strank. To, katerih strank, tako ali tako vemo. To niti ni pomembno, ker ne moremo preverjati. Ampak so lahko. Tisti policist, ki pa listke lima za 50 evrov, pa po ustavi ne sme biti. To je zblojenost. Tudi vojak ne sme biti, ker tam v jarku leži in se usposablja. Oni ne smejo biti, sodniki so pa lahko. Vidite, to je tista neumnost, in se strinjam s tem, kar je rekla gospa Kociper. Strinjam se tudi s tistim, kar je govorila o tem, da ljudje izvedo iz medijev. Seveda izvedo iz medijev – nekateri, nekateri pa ne. Recimo, zadevo Patria je objavila Mladina. To je bilo verjetno domoljubno in herojsko dejanje. Ko je pa Večer prišel na kraj neke druge hišne preiskave, so pa na policiji, kolikor vem, piarovca na cesto vrgli, nekega piarovca, ki je bil osumljen, da bi naj to povedal. To so pa različni vatli in različna merila.

Res je pa tudi to – o tem je tudi govorila gospa Kociper, in o tem govori zlasti tisto strokovno mnenje treh pravnikov, ki so preučevali delo Komisije za preprečevanje korupcije. Gre za to, da naj ti nimajo policijskih pooblastil. Seveda je prav, da jih nimajo, ampak mi smo kadrovali tja noter same bivše policiste in kriminaliste. Za okrasek je še kakšna prijateljica, žena, kolegica od policistov, kriminalistov, potem imamo pa tam – kaj? Neko komisijo, bolj ali manj sestavljeno iz policistov, ki so navajeni uporabljati policijska pooblastila. In to ni prav. De facto dejstvo je, da to ni prav. Za zaključek še enkrat. Gospa iz DeSUS je še enkrat potem govorila o tem, kako je delo KPK podlaga za delo kriminalistov. Ni res! Izdelek KPK je za policijo enak nič ali pa navadni prijavi suma kaznivega dejanja s strani kateregakoli državljana. In nič ne pripravlja KPK za policijo. Bom se oglasil še kasneje, ker vidim, da so še zelo zanimivi sogovorniki. Hvala lepa.

PODPREDSIEDNICA ROMANA TOMC: Hvala lepa.

Gospod Möderndorfer, imate lahko tudi repliko, če želite, ker to ni bila replika. Postopkovno, izvolite.

JANI MÖDERNDORFER (PS PS): Za razliko od drugih se držim besede. Ne bom repliciral, ker sem to že povedal, ampak imam postopkovni predlog za vas, predsedujoča. Temu, kar si je privoščil Gorenak, mi rečemo sovražni govor, ampak njegovo dojetje zgloda tega ne dojame. In vas prosim, da kot predsedujoča tudi ukrepate, ker s takim načinom žaljenja ne bomo daleč prišli. Jaz nisem nobenega užalil tukaj. Povedal sem fakte. Na fakte se je pa treba odzivati, ampak na ta način, da bomo šli na to stopnjo, kdo koliko kaj dojema – brez zamere, gospod Gorenak, to je primitivizem vseh možnih oblik. Upam, da se tega zavedate.

PODPRESEDNICA ROMANA TOMC: Dr. Gorenak v imenu predlagatelja, izvolite.

DR. VINKO GORENAK (PS SDS): Hvala lepa. Ponovno ponavljam: nikogar nisem žalil. To, da ste se danes dopoldne dvakrat zlagali, je pa preverljivo dejstvo in ne sovražni govor. Laži lahko preverimo. Ali je tako? Se boste morali strinjati, in vas nisem žalil. Če vas pa bom, sem se pa kadarkoli sposoben opravičiti. Tega ne bom naredil prvič. Tokrat vas nisem žalil. Povedal sem resnico, to je, da ste se zlagali. Hvala lepa.

PODPRESEDNICA ROMANA TOMC: Hvala lepa.

Gospod Jurša, izvolite.

FRANC JURŠA (PS DeSUS): Hvala lepa, podpredsednica.

Ne bo enostavno in lahko razpravljati, ker imam občutek, da bodo gospodje obračunavali tako z leve kot tudi z desne med seboj o vseh teh razpravah, ki so tekle do sedaj. Zelo na kratko, v par tezah bom poskusil povedati tisto, kar mislim o tej tematiki, o tej problematiki, ki jo danes obravnavamo. Meni je zelo krivo, ko poslušam iz različnih ust večkrat izrečeno: arhivi. Potem me zelo skrbi, da glede imenovanja ocenjujemo – tu bom konkretno povedal, kolega Tanko – konkretno imenovanje gospoda Kocovana v Državno revizijsko komisijo. Ali niste mogoče tukaj pozabili, da v prvi rundi ravno poslanci vaše poslanske skupine niso podprli gospoda Kocovana za člana Državno revizijske komisije? Tako da bi se tudi tukaj morali vprašati, ali so podatki točni ali niso. Ampak mene toliko ne bremeni to vprašanje. Bolj bi morali razpravljati o tematiki, ki nekaj prinaša v tej državi v tej situaciji, v kakršni smo.

Danes govorimo, res je, o korupciji. Je ključnega pomena ne samo v Sloveniji, ampak tudi v drugih državah Evropske unije. Ampak da smo si danes dali duška sedem ur, da bomo govorili vsepovprek o tem, kako predsednik

države ni dobro imenoval predsednika in dveh podpredsednikov Komisije za preprečevanje korupcije. Po moji presoji bi to stvar v takem stanju moral razrešiti predsednik države. Vidimo pa, da dejansko nima vzvodov, kako bi razrešil imenovanega predsednika Komisije za preprečevanje korupcije. Če govorimo o korupciji, je zelo zanimivo, da se običajno strinjamo, da je ta korupcija zajedala v vse pore družbenega življenja v Sloveniji. Verjetno se strinjamo tudi s tem, čeprav ravno dostikrat ni slišati, da je ta korupcija v Sloveniji toliko stara, kolikor je stara slovenska država. Mislim, da je bilo največ korupcije takrat, ko smo lastnili premoženje, ki smo ga imeli v državi Sloveniji. Ko se je premoženje lastnilo, je bilo po moji presoji največ korupcije. Tisti, ki si takrat niso žepov napolnili, so to počeli s koruptivnimi dejanji tudi v poznejšem času.

Nismo pa več enotni takrat, ko govorimo o nekaterih drugih stvareh, ki so povezane s korupcijo. Kdo bi naj bil tisti, ki je v državi odgovoren organ, ki bo to raziskoval? Nekateri nasprotujejo ravno temu, da bi bila Komisija za preprečevanje korupcije tista, ki bi raziskovala koruptivno dejanje. Tisti organi, ki v nadaljevanju dejansko imajo po zakonu to nalogo, tako ali tako morajo raziskovati korupcijska delovanja. In tu smo verjetno na enaki valovni dolžini. Problem je samo komisija, in ta problem ne obstaja iz tega mandata, ampak sega še globlje nazaj. Naslednja zadeva, ki bi jo želel še mogoče omeniti, pa je to, na kakšen način smo imenovali predstavnike v izbirno komisijo. Dobro se spomnim te seje Mandatno-volilne komisije. Bila sta dva kandidata. Na eni strani je bila gospa Župevc, na drugi strani je bil gospod Tanko. In veste, v končni fazi verjetno ni bilo dobro, da smo imenovali gospo Župevc, nič pa ne bi bilo boljše, pa oprostite mi, kolega Tanko, če bi imenovali gospoda Tanka v to komisijo. Oba imata neke predznake.

Sedaj pa se sprašujem, koga bi sploh v tem parlamentu lahko imenovali v to komisijo za izbor predsednika in podpredsednika. Pa sem prišel do nekega spoznanja, lastnega, da bi bilo mogoče najbolj primerno, da imenujemo enega izmed poslancev narodnosti. Ampak veste, kaj bi potem rekli? Zopet bi rekli: ja, eden vleče bolj v desno, drugi pa vleče bolj v levo. In zopet ne bi prišli do nekega pametnega zaključka. Naslednja zadeva, ki se mi je porajala, je, da bi bili mogoče primerni nepovezani poslanci. Ja, hudiča, takrat bi pa rekli: saj so bili v teh barvah, v onih barvah in v naslednjih barvah, in so bili na nek način izključeni iz teh sredin. In zopet ne bi bilo dobro. Nekaj si pa res moramo zapisati k sebi. Če želimo, da se bo ta korupcija odkrivala in da jo iztrebimo, bi morali biti enotni in na tem področju potegniti najpomembnejšo odločitev. Komisija za preprečevanje korupcije je zelo vplivna. V vsakem primeru smo to videli tudi v lanskem obdobju, ko so objavili neke rezultate kljub temu, da se nismo vsi z vsem strinjali.

Ampak poudarjeno je bilo, in gospodje so morali nekatere konsekvence tudi prevzeti. In so jih, in danes je tako, kot je. Na tem področju je treba delati intenzivno, in čim prej bi morali dobiti novo komisijo, s takšnim ali drugačnim predsednikom. Najbolj zaželeno pa bi bilo, da predsednik in tudi podpredsedniki ne bi nosili predznaka leve ali pa desne politične opcije.

PODPRESEDNICA ROMANA TOMC: Hvala lepa, gospod Jurša.

Na vrsti je mag. Majda Potrata, potem Branko Grims, Jerko Čehovin, Vlada in predlagatelj.

MAG. MAJDA POTRATA (PS SD): Hvala za besedo.

Najprej pod 1. točko – zakaj sem nasprotovala predlaganemu sklepu, ki bi po mnenju Zakonodajno-pravne službe moral biti priporočilo? 9 strani mnenja Zakonodajno-pravne službe navaja vsebinske razloge, zaradi katerih predlaganega predloga sklepa ni bilo mogoče podpreti. Amandmaji, ki so bili na seji odbora predloženi, niso odpravljali nobenega vsebinskega pomsleka Zakonodajno-pravne službe, zato ni bilo mogoče tega podpreti. Drugič, Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije – njegovo uradno prečiščeno besedilo je bilo objavljeno 5. julija 2011 in je začel veljati dan po tem – združuje tri zakonska besedila, in sicer že omenjeni osnovni zakon o integriteti in preprečevanju korupcije iz leta 2010 in dve noveli iz leta 2011. Se pravi, da je edino besedilo, po katerem je lahko tudi predsednik države reagiral na predlog izbirne komisije, tole besedilo, ki v 9. členu govori o imenovanju komisije, v 6. odstavku: "Predsednik republike izmed kandidatov, ki mu jih je posredovala izbirna komisija, imenuje predsednika komisije in namestnika predsednika komisije v 30 dneh po prejemu kandidatur." Nadaljevanje nam je dovolj znano.

O njem ne bom govorila, bi pa omenila, da je ob imenovanju oziroma ob ukazu predsednik države zaznal težavo, na katero je opozoril tudi drugi veji oblasti oziroma predsednico Vlade in predsednika Državnega zbora, da bi bil potreben tehten premislek o tem, ali obstajajo v državi Sloveniji funkcije, za katere bi bilo članstvo v političnih strankah nezaželeno, obremenjujoče ali celo prepovedano. To je zelo tehten razmislek. Ne gre za nobene slabšalne izraze, kot jih je bilo v razpravi mogoče slišati, ampak kot rečeno, se glede tega ne strinjamo. V razpravi se je videlo, da je politična opredelitev zelo odvisna od tega, iz katere politične opcije kdo prihaja, in očitno je zelo narobe, če je kdo iz leve stranke. Zadnjič oziroma tretjič. Ni toliko problem v imenovanju funkcionarjev protikorupcijske komisije. Temeljni problem je v 5. poglavju zakona, ki govori o ugotavljanju premoženjskega stanja nosilcev političnih funkcij. To je ves čas problem. Iz tega se je

zgodba izvila, in zaradi tega je treba na vsak način dokazovati, kaj se sme in kaj ne.

To bi bilo mogoče pojasniti tudi s tem, kar je Ustavno sodišče ugotovilo že leta 2007, ko je razpravljalo o Zakonu o nezdružljivosti opravljanja javne funkcije s pridobitno dejavnostjo, in smo potem Socialni demokrati, s prvopodpisanim Miranom Potrčem, dva predloga zakona vložili. Oba sta bila zavrnjena, in bi vam lahko tukaj v dvorani pokazala 13 tistih, ki so nasprotovali zakonu o integriteti v javni upravi. 13 jih je še sedaj v parlamentu, in tako bi si končno morali priznati, v katerem grmu tiči zajec. Izvor premoženja in nadzor nad njim je tisto, kar žuli ... / izklop mikrofona/

PODPRESEDNICA ROMANA TOMC: Hvala lepa.

Mag. Branko Grims.

MAG. BRANKO GRIMS (PS SDS): Če bi res to tako enostavno rešilo kaj, da bi se imenovalo samo ljudi, ki niso v političnih strankah. Veste, v Sloveniji je zaradi tranzicije, ki ni bila uspešna, politika vse in povsod in vse je politika, in tisti, ki je v politični stranki, samo javno odkrito pove, kakšnega prepričanja je. Problem nastane takrat, kadar dan pred imenovanjem odstopi zato, da bi to prikrival. In še večji problem je, če predsednica tiste politične stranke, ki ji ta človek pripada, javno trdi, da tega človeka sploh ne pozna, potem se pa objavi slika, na kateri jo on gleda na razdalji enega metra na enem skupnem sestanku. Če bi prebrala gospoda Daninosa, ki je rekel, da je molk edino zlato, ki se ženskam gnusi, bi najbrž gospa predsednica Vlade zelo premislila, preden je to rekla. In tukaj je problem. Zato se je uničevalo zapisnike, zato se je kurilo magnetograme. Zaradi tega se danes vse obrača na glavo, kajti sedaj se točno in jasno vidi, kaj KPK v resnici je – spolitizirana in zato zlorabljen institucija za obračunavanje s političnimi nasprotniki, kakršnih je žal še nekaj v Sloveniji, v katero odlagajo odpadle, propadle politične kadre ... / izklop mikrofona/

PODPRESEDNICA ROMANA TOMC: Hvala lepa.

Gospod Jerko Čehovin, izvolite.

JERKO ČEHOVIN (PS PS): Hvala lepa za besedo.

Po vsej današnji razpravi se je potrdilo tisto, kar sem že dopoldne rekel – da ne bomo uspeli doseči nekih pretresljivih zaključkov, še zlasti, ker nam marsikdaj uhajajo zadeve od sistema ad rem na ad personam, in kadar si to skopljemo, potem naj ne obračunavamo med seboj. Takrat prav gotovo nekih kvalitetnih zaključkov, razprave ne more biti. Mislim, da bi zadevo lahko zelo hitro danes končali. Enostavno bi lahko ugotovili, da predlagatelj nima večinske podpore v tem parlamentu za to, da se ta komisija ukine. Mislim, da to sami že dobro vedo, ker so se zatekali v neka protislovja,

ko po eni strani želijo, da se to ukine, po drugi strani pa predlagajo dopolnitve in spremembe obstoječega zakona. Tu se boste morali odločiti, kaj bi radi. Če govorim v imenu naše stranke, lahko rečem, da nam je jasno, da je treba obstoječi zakon, takšen, kot ga imamo, dopolniti oziroma ga spremeniti. Ta zakon, ki je morda res bil v veliki veri, da bo učinkovit, dober, je pokazal tudi pri delovanju sedanjega senata v odstopu, da imamo nekatere pomanjkljivosti.

Najprej bi omenil ta problem, da je KPK pravno umeščena v pravni red tako, da bi bilo njeno delo politično učinkovito, pravno pregledno in ustavnopravno neoporečno. To bi morala biti poanta zakonodaje oziroma spremembe te zakonodaje. V sami zakonodaji imamo neko nelogičnost, ko se prepleta po eni strani kriminalistična pooblastila v tej komisiji z oprjemi preiskovalnega novinarstva in se uporablja vse oblike, recimo, materialov, od prijav, celo anonimk in še kaj drugega, in potem prihaja do tako imenovanega sklepa ugotovitev, kjer se razglša, ali ima to dejanje tako imenovano korupcijsko tveganje. To so že notranji konflikti v samem zakonu, zato mislim, da bi bilo zelo pomembno, zelo pametno, da bi ustavnopravna analiza tega zakona, ki so jo pripravili trije pravniki, Pirnat, Čebulj in Ribičič, dobila večje mesto tudi v razpravah v Državnem zboru in bi služila tudi kot osnova za prenovo te zakonodaje. Zdi se mi, da je to zelo pomembno, in tukaj bi lahko končali s tem, da priporočamo Vladi, da čim prej pripravi te spremembe, dopolnitve zakonodaje, da odpravimo nekatere pomanjkljivosti.

Druga stvar, o kateri sicer ne bi rad govoril, ker je o tem že kolegica Melita Župevc veliko govorila, to je o samem postopku imenovanja sedanjega oziroma novega senata. Najprej lahko zelo odkrito rečem, da tega problema niti ne bi bilo, če ne bi to vodstvo KPK odstopilo sredi mandata in bi to svoje delo nadaljevalo. Zakaj so to storili, mi še sedaj ni jasno, še zlasti, ker moram reči, da tudi v Državnem zboru obstaja in je tudi že prej obstajala volja, da se nekatere sugestije, ki so bile podane, tudi implementirajo, in smo jih tudi že implementirali v zakonodaji. Nekateri pomembni zakoni so sprejeti, nekateri pa bodo v kratkem tudi sprejeti, in mislim, da obstaja večinska politična volja, da se te zadeve spremenijo. Se mi pa postavi vprašanje, ki je tudi v vsebini pisma, ki ga je predsednik države pisal predsedniku parlamenta in predsednici Vlade, glede članstva v političnih strankah. Tukaj moram reči, da nimam razčiščenih stvari v tem smislu, da ne bi smel biti nihče, ki je član te komisije, član politične stranke. Morda bi se omejitve nanašale na vodstva, na organe teh strank, nikakor pa se mi ne zdi in tudi ustavnosporno se mi zdi, da ne bi smeli biti člani te komisije tudi člani političnih strank.

Imam občutek, kot da se ne zavedamo, da smo leta 1990 ali 1991, ko smo spreminjali sistem, uzakonili večstrankarsko demokracijo v

državi. In smo rekli, da se politično delovanje odvija preko političnih strank, preko volitev v ta parlament. Kar nekaj takih stvari – recimo, razen pri vojski in policiji imamo možnost, da se ljudje politično udeležujejo in so tudi formalno člani političnih strank. Celó v Sovi so lahko člani političnih strank, celo v nekaterih drugih takih službah, ki so lahko občutljive, in ne vidim razloga, zakaj bi morali tukaj dajati večji poudarek samo na to komisijo in s tem tvegati protustavno pozicioniranje članov senata in tudi ostalih, ki delujejo v tem. Tako da mislim, da se moram strinjati z vsemi tistimi, ki ste ta problem izpostavili. Namreč, ali res želimo imeti na vseh funkcijah samo netopirje ali pa preračunljivce, ki danes kalkulirajo, kje bi bili, pa drugi dan ugotovijo, da če si politično sterilen, da imaš več možnosti, nekam greš.

Mislim, da je tukaj bolj problem v tem, da ne znamo ločiti politike od profesionalnega dela. To je bolj problem. Zato osebno še vedno stojim na stališču, da je vsakemu človeku treba dati možnost, da se izkaže, in ne tako histerično, ko že a priori vsakega na nož sprejemamo, čim je politično kontaminiran. Zato še enkrat ponavljam, ali je to, da se nekdo opredeli ali, kot bi rekli na Primorskem, da "ne jugla, da ni jugler", ampak da ima svoje prepričanje, nujno hendikep. Mislim, da ne, ampak smo tudi s pomočjo medijev ustvarili tako pozicijo v tej državi, da vsako politično angažiranje nujno pomeni to, da si nekako pristranski in tako dalje. Čeprav poznam veliko ljudi, ki svoje profesionalno delo opravljajo kvalitetno, odgovorno, profesionalno, in nanje, na to njihovo delo politična opredelitev ne vpliva. Zato še enkrat ponavljam: zdi se mi, da je morda, če je kaj koristnega bilo v tej razpravi – ker bi morali samo to spoznanje, da politično angažiranje nujno ne pomeni, da si že a priori invaliden pri opravljanju nekaterih funkcij.

Morda bi to veljalo za tiste, ki so opravljali nekatere pomembne funkcije, kot so predsedniki vlad, ministri ali kakšne druge take osebe, ki so imele za seboj že nekatere zadeve, in je težko kontrolirati tiste, s katerimi si deloval. Še zlasti v tem zadnjem primeru, ko, če kdo verjame ali pa ne, tega konkretnega gospoda, ki je sedaj na čelu te komisije, razen kolega Ficka nihče v stranki ni poznal. Za vse nas je bil čisto presenečenje, kot tudi za ostale. Še enkrat ponavljam, če kdo verjame ali ne verjame, da zase lahko povem, da ga nisem nikoli videl. Nikoli ni izstopal, nikoli ni govoril ne na kongresih ne na kakšnem drugem forumu ali pa organu stranke. Če se je odločil, da izstopi – mislim, da je to, vsaj zame, bolj odraz nekih javnih pritiskov kot pa neko delo, ki zahteva, da se mu aplavdira. Ne glede na to še enkrat ponavljam: mislim, da ima vsakdo pravico, da pokaže, česa je sposoben, in tudi gospodu Štefanecu želim, da bi demantiral vse tiste, ki v njegovo delo dvomimo. Če pa bo obratno, bom pa tudi sam verjetno spremenil to mnenje.

Vendar še enkrat ponavljam: samo članstvo v politični stranki ni nujno hendikep za kvalitetno opravljanje svoje funkcije. In še nekaj. To, ali imamo v primerljivih državah v Evropi take in podobne organe, ali se imenuje komisija, ali je to urad, ali je to pozicionirano na ministrstvu, ali je to parlamentarni organ, ali je to kakšen drugi – to sploh ni tako bistveno. Bolj je problem v tem, da te organe in tudi pri nas to komisijo potrebujemo. Zakaj? Zato, ker je korupcija družbeni problem in zlo te družbe. Če bi imeli stvari morda drugače urejene, takšnega organa morda ne bi potrebovali, ne zdi se mi pa smotno, da se prenaša nekatere pristojnosti na Računsko sodišče, ker Računsko sodišče konkretno z zasebnimi financami ali pa s premoženjem res nima nič opravka. Naj zaključim. Mislim, da je treba priti do dopolnitve, dopolnjene zakonodaje, ki bo v veliki meri odpravila te dileme, ki so bile danes v teh razpravah izpostavljene. Hvala.

PREDSEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam.

Naslednji, ki lahko dobi besedo, je predstavnik Vlade gospod Boštjan Šefic. (Ne želi.) Potem sledi predlagatelj dr. Vinko Gorenak.

Želite besedo? Izvolite.

DR. VINKO GORENAK (PS SDS): Hvala lepa.

Nekatere stvari moram ponoviti zaradi tega, ker cel dan sedim v dvorani, ostali pa vidim, da bolj ali manj odhajate ven, pa potem izgledajo stvari malo hecno, ko ponavljamo stvari. Gospod Čehovin, se strinjam z vami, da ni najbolj pomembna organizacijska oblika. Ampak to, kar imamo v Sloveniji, nimajo nikjer v Evropi. To pa je pomembna stvar. Zlasti tega nimajo z vidika pooblastil, kakršna ta komisija ima. Ta komisija lahko piše tista načelna mnenja, da je to sum korupcije, sum sistemske korupcije in slične oznake. Take zakonodaje oziroma takih pooblastil v nobeni državi v Evropski uniji ni, ne glede na to, kaj imajo, ali imajo samostojno službo ali imajo nekaj pri notranjem ali pravosodnem ministrstvu. To je tista resnica. Nekoliko prej je dr. Jelušič razčlenjevala stvari, kako izgledajo v Avstriji. Se strinjam. Saj to drži, ampak je treba vedeti tudi to, da Avstrija nima nobene samostojne službe. Ima nekaj pri notranjem, nekaj pri pravosodnem ministrstvu, v nadaljevanju pa ima stvari izpeljane res do konca, tudi do sodišč. To v slovenskem prostoru še manjka.

Če imamo specializirano tožilstvo, in ga imamo za tovrstna kazniva dejanja, potem nam še nekaj manjka na pravosodju, o čemer je minister Pličanič veliko govoril, pa do sedaj še ni bilo nič predlaganega v Državnem zboru. Še enkrat moram ponoviti tisto, kar je bilo nešteto povedano: KPK preganja korupcijo. Da ne bo kdo rekel, da sem žaljiv, ampak glejte, še enkrat ponavljam: KPK ne preganja korupcije. Najprej moramo predvsem pojmovno

razčistiti stvari – kaj so kazniva dejanja korupcije, zaradi katerih lahko prideš v zapor v končni fazi, in kaj so koruptivna ravnanja. Koruptivna ravnanja zajemajo takšen pojem, kazniva dejanja korupcije pa toliko. Sum, da je nekdo koruptivno ravnal, ni kazniv, in to ni korupcija. Tudi če je tisti znameniti župan, o katerem sem govoril, kupil nekaj nageljčkov pri svojem občinskem svetniku, ker ima edini cvetličarno tam blizu, je to koruptivno ravnanje po kriterijih KPK, ni pa kaznivo dejanje korupcije, amen, pika. In zato ne moreš iti v zapor.

Situacija je preprosto taka, da bi mogli najprej ločiti te pojme kot take. Ko imamo te pojme razčiščene, potem pa lahko govorimo o vseh ostalih zadevah. Res je pa nekaj drugega, in sicer da je Komisija za preprečevanje korupcije na osnovi svojih ravnanj, predvsem na tistih javnih sporočilih, tiskovnih konferenc in tako naprej, ustvarila v tej državi vtis – to, o čemer ste nekateri govorili –, da je vse koruptivno. Predvsem so pa to direktorji, poslanci, ministri in predsedniki vlad – to je pa tako jasno, da je to sama korupcija. To je umetno ustvarjeno stanje, ki ne ustreza dejanskemu stanju, ker če komisija reče: to je sum korupcije – sem že rekel, da moj sosed vidi in gleda, če mi kakšna kuverta zleze iz kakšnega žepa. Pa to nikakor ni povezana zadeva. Kar se tiče tega, da je komisija zelo vplivna, kar je bilo rečeno. Seveda je zelo vplivna. Vlada je sedaj sledila tistim njihovim znamenitim 15 zahtevam, vendar se dajmo nekaj vprašati. Od leta 2011, ko je bilo to vodstvo komisije postavljeno, do njenega odstopa, 29. 11. 2013 mislim, da je bilo, ali pa 28., ta komisija nikoli ni rekla: spremenite zakon, potrebujemo drugačna zakonska določila. Nikoli tega ni rekla.

Sedaj je pa prišla z nekimi famoznimi 15 zahtevami, pri čemer se, vsaj osebno, s 14 celo strinjam. Razen s tisto, da potrebujejo več pooblastil. S tisto se ne strinjam. Z ostalimi se je možno strinjati, ampak zakaj tega niso naredili konec leta 2011, v začetku leta 2012, v sredi leta 2013, če želite. Ne, povedali so nam, da je korupcije v bankah kolikor hočete, s čimer se lahko strinjamo, niso pa nič raziskali. Povedali so nam, da je v zdravstvu ogromno korupcije, s čimer se tudi lahko strinjamo, ampak to smo že brez njih vedeli. Potem je škoda denarja zanje. Potrebujemo nekaj drugega, ne tako KPK, kot je sedaj. Gospod državni sekretar, bom tako rekel: bodiva realna – poskusite nekaj narediti, brez da bi mi povedali, kaj ste ugotovili. Naredite z vašo analitsko službo eno anonimno anketo med kriminalisti in vprašajte kriminaliste, kaj menijo o KPK. Saj lahko govorite, in tudi nekateri poslanci, kako je to potrebno, kako je to nujno, kako je to dobro. Tudi noben šef policije ne bo stopil pred kamero in povedal resnice. Veste, kaj vam bodo rekli? Če ne bi bilo mikrofona, bi kaj, pa ne smem. Rekli bodo, da je to nič od nič, da jih ovira pri delu in da imajo z njimi same težave. To bodo sporočili gospodarski kriminalisti, ker natanko vedo, da je njihov rating padel zaradi

Komisije za preprečevanje korupcije. Ker ta komisija kar naprej govori o korupciji, kot da ta korupcija leti po zraku kot jata ptičev. Ona to vidi, kriminalisti so pa slepi, so slabi, so neumni, nočejo in tako naprej. Tako v javnosti izpade, resnični borci proti korupciji so pa kriminalisti in ne KPK. Zato sem prepričan, da bi vam taka anketa med kriminalisti zelo jasno povedala, da se ne strinjajo s komisijo, ker je za njih ovira in je problem, ne pa reševanje problemov. Probleme rešujejo kriminalisti.

Naprej. Znamenito vprašanje, ki je bilo zjutraj postavljeno s strani gospe Opec: kaj je merilo uspeha KPK? Vesel sem, da neka mlajša oseba postavi tako vprašanje, ker je to temeljno vprašanje. Vsaka inštitucija, ki v državi obstaja, ima neka merila in kriterije za njeno uspešnost. Kaj pa je meter, s katerim merimo uspešnost Komisije za preprečevanje korupcije? Jaz tega ne vem. Razen tega, da so naredili Supervizor ali kaj je že tisto. To je bilo v redu, vse ostalo je pa po moji oceni do sedaj naredilo več škode kot koristi, veliko več škode kot koristi. Za zaključek, ker gre čas h koncu. Nastalo je tudi vprašanje, kaj vse je odkrila. Nekdo se je hvalil, kaj vse je odkrila KPK. KPK ni odkrila nič! Saj v pisarnah sedijo, saj ne hodijo okoli in odkrivajo. KPK ni odkrila nič na področju korupcije. Vse, kar je, so jim drugi poslali, anonimno, s prijavi ali kakorkoli. Oni sami niso nič odkrili. Tu moramo biti zelo jasni. Kar nekaj kritik je bilo s strani koalicijskih poslancev vseh vrst, češ: potrebovali ste problem, naredili ste afero Štefanec – ni res! Še enkrat ponavljam, zadevo s sedanjim predsednikom KPK je odprl privatnik Bojan Požar, prva tiskovna konferenca je bila pa vaša, ko ste ga vsi napadli, od A do Ž. Mi smo bili tiho, šele kasneje smo se oglasili. Sicer pa sklepi, ki smo jih predlagali – ne bomo o njih glasovali, ker jih koalicija ni sprejela, za kar je meni žal. Hvala lepa.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam.

K repliki se je prijavil gospod Jerko Čehovin.

JERKO ČEHOVIN (PS PS): Sicer se opravičujem predlagatelju, ker nima več časa. Omenil me je, s tem, da je z vsem, kar je navedel, samo potrjeval tisto, kar sem v svoji razpravi rekel. Da bom še bolj jassen. Še enkrat trdim, da je treba notranje konflikte v obstoječem zakonu popraviti in jih odpraviti. Druga stvar, treba je na novo definirati pooblastila, treba je na novo definirati same postopke in ne nazadnje, kar se mi zdi tudi zelo pomembno, je treba v zakonu definirati postopkovna jamstva, ki jih sedanji udeleženci, ki so bili predmet preiskave oziroma tretmaja te komisije, niso imeli, ne glede na politično barvo. To je treba v ta zakon vnesti, in s tega vidika ne vidim kontradikcij med tistim, kar je govoril na koncu, v zadnji minuti, dr. Gorenak, in tistim, kar sem jaz prej govoril.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala.

Vsi prijavljeni, ki ste bili na seznamu, ste dobili besedo. Ker čas, določen za razpravo, še ni potekel, sprašujem, ali želi na podlagi prvega odstavka 71. člena Poslovnika Državnega zbora še kdo razpravljati. Vabim vas k prijavi za razpravo. Prijavljenih je šest, vsak ima na razpolago pet minut.

Prvi ima besedo dr. Vinko Gorenak.

DR. VINKO GORENAK (PS SDS): Hvala lepa.

Na nek način mi je prej nekoliko zmanjkalo časa. Gospod Čehovin, saj nisem nič vas kritiziral. Se oglasite, kot da sem vas kritiziral. Nisem vas, in se lahko strinjam v enem delu in sem ga tudi omenil. Naj grem k sklepom. Katerakoli seja Državnega zbora, ki jo predlagamo, vsaj, kar se jih jaz spomnim, odkar sem nazaj v Državnem zboru s prejšnje funkcije, se končuje na isti način kot današnja, to je brez glasovanja, zaradi tega, ker koalicija ni sposobna izglasovati niti sklepa, ne vem, da je danes ponedeljek. Jaz se bom potrudil in bom za kakšno od naslednjih sej skušal predlagati kakšen tak sklep, recimo, da je danes dan, in bi ga mogoče ob 12. uri sprejel, ker ni noč. To je tisto, kar se spomnim, da je koalicija očitala vladi iz obdobja 2004–2008, in smo potem imeli na vladi kar resno razpravo o tem. V enem od poslanskih vprašanj, ki je bilo namenjeno takratnemu predsedniku vlade Janši, je bilo tisto: nič nočete sprejeti. To so bili očitki. Karkoli predlagamo, vi nočete sprejeti. Posledica tistega je bila neka razprava na vladi, kjer je takratni predsednik vlade zelo jasno rekel takratnim ministrom: čakajte, nekega predloga sklepa, ki pride s strani opozicije, ne morete zavrniti zaradi tega, ker ga je opozicija predlagala, ampak ga je treba resno preučiti.

V obdobju 2004–2008 smo imeli, govorim seveda o sklepih, tudi tako imenovano partnerstvo za razvoj, pri katerem smo nad 60 % zakonov uskladili s takratno opozicijo. Nekateri usklajevalci so tudi tukaj, zlasti tisti iz SD. Trudili smo se za to, da bi nekako roko dali takratni opoziciji. Danes pri teh sklepih, teh, ki jih imamo tukaj pred seboj, ki ste jih že zavrnili, pri vseh tistih, ki so bili do sedaj predlagani, pri čemer sem jih sam že kar nekaj napisal za te izredne seje – niti enega sklepa. Meni je žal, zato bom današnje sklepe zelo na kratko povzel v teh dveh minutah. Mi smo, prvič, želeli, da se pooblastila Komisije za preprečevanje korupcije uredijo na način, kakršen je v Evropski uniji. V razpravah ste nekako dali vedeti, da bi to tudi lahko bilo pri spremembah zakona, ki sledi, vendar je treba zelo jasno povedati, da če si predstavljate več represivnih pooblastil, to ni prava pot. Če gre za preventivna pooblastila, je pa to prava pot. Sigurno je pa treba v bodočem zakonu prenehati s tistimi sumi korupcije, možnostmi korupcije, sistemskimi korupcijami in takimi izrazi. To niso nobeni pravni pojmi, proti katerim bi se lahko posamezniki borili na tak ali drugačen način pred sodišči.

Drugič, hoteli smo nadzor premoženja funkcionarjev narediti javnega in prenesti na Računsko sodišče. Javnost je tista, ki najbolje ve. Vsak od nas ima take ali drugačne sosede, take ali drugačne znanke. Če mi svoje premoženje objavimo na internetu, so ljudje najboljša kontrola. Sicer smo pa želeli, da to kontrolira tudi Računsko sodišče, s čimer ni nič narobe. In tretja zadeva, želeli in predlagali smo – vi ste to zavrnilo –, da Komisija za preprečevanje korupcije opravlja preventivne naloge. Možnosti, kje jih opravlja, je več – v notranjem ministrstvu, v pravosodnem ministrstvu, lahko v obeh, tako kot v Avstriji. Nič pa tudi ne bi imeli proti temu, da komisija kot taka ostane, vendar se ukvarja samo s preventivo. Eden boljših poznavalcev boja proti korupciji prof. dr. Dobovšek je bil dolgo časa zagovornik Komisije za preprečevanje korupcije. V svojih zadnjih nastopih zelo jasno pove, da moramo imeti tako komisijo, ki bo imela samo preventivne naloge. Tudi če vzamete vse ostale, to znamenito trojko profesorjev Pravne fakultete, ki je pisala pravno mnenje za predsednika države, prav tako gredo v tej smeri, da komisija ne potrebuje represivnih pooblastil. Če bo koalicija sposobna nekaj podobnega, podobno prebavljivega, pripraviti za zakon, ne vidim težav pri sodelovanju. Hvala.

PREDSEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam. Besedo ima mag. Majda Potrata.

MAG. MAJDA POTRATA (PS SD): Hvala, gospod predsednik.

Omenila sem že, da smo Socialni demokrati leta 2007 predlagali dva zakona. Prvi predlog je bil povezan z odločbo Ustavnega sodišča, ki je razveljavilo posamezne določbe Zakona o nezdržljivosti opravljanja javne funkcije s pridobitno dejavnostjo. Tisto je bilo zavrnjeno, enako kot je bil potem – mi smo predlagali prenehanje veljavnosti tega zakona – zavrnjen predlog zakona o integriteti v javnem sektorju. Ampak bolj zanimivo je to, da je tedaj vlada menila oziroma pojasnila, da je julija 2007 pripravila sama nekatere predloge sprememb Zakona o nezdržljivosti opravljanja javne funkcije s pridobitno dejavnostjo, kjer se pojavljata dva predloga, enaka kot sedaj – da naj nadzor nad javnimi funkcionarji v enem delu sicer opravlja Računsko sodišče, v drugem delu pa naj se odločanje prenese na Ustavno sodišče. Vsaj temu drugemu delu se zdajšnji predlog oziroma pogledi SDS odrekajo. Je pa zanimivo, da je nadzor nad premoženjem tako nevrvalgična točka tega, s čimer se ukvarja protikorupcijska komisija oziroma Komisija za preprečevanje korupcije.

Rada bi opozorila še na to, da ko govorimo o učinkovitosti, je treba vedeti, kakšni so kriteriji za merjenje učinkovitosti. Če ne izhajamo iz zakonskih določb, kot so postavljene v Zakonu o integriteti in preprečevanju korupcije, potem lahko govorimo o čemerkoli in se lahko

sprašujemo, koliko ljudi je Komisija za preprečevanje korupcije poslala na Dob, pa pri vsem tem vemo, da to ni njena naloga. Ampak ko govorimo o učinkovitosti, pa pravimo: ni učinkovita, ker ni nikogar poslala na Dob. Če se pogovarjamo o tem v 2. členu, kjer je zapisano uresničevanje namena zakona, je v 7. točki povedano, da naj bo Komisija za preprečevanje korupcije samostojen, neodvisen državni organ za krepitev integritete in protikorupcijskega delovanja, določitev nalog in tako naprej. Tu protikorupcijska komisija ni definirana kot represiven organ – za represijo se ve, komu pritiče. Ampak pri tem, kar je v zvezi z dopolnitvami ali spremembami Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije menila tudi tričlanska izvedenska skupina, ki jo je povprašal predsednik države za mnenje, kaže omeniti nekaj – da ravno 2. člena veljavnega zakona predlagane spremembe ne zadevajo. Ta člen je nedotaknjen. So pa spremenjeni nekateri drugi členi.

Tisto, kar izvedenska skupina ali to izvedensko mnenje posebej poudarja, je obsežnost predlaganih sprememb, pri čemer se potem zastavlja vprašanje, ali je lahko to novela ali bi bilo treba napisati nov zakon. Opozarjam pa na koncu na nekaj, kar je zame bistvenega pomena. Namreč, da menijo, da je Komisija za preprečevanje korupcije potrebna, da je mogoče veljavni zakon nadgraditi – ne zavreči, ampak nadgraditi –, da je treba premisliti nekatere določbe. Vsekakor pa ne moremo kar tako po mnenju projektne skupine trditi, da je sporno čisto vse, kar je v teh predlaganih spremembah navedeno. Mislim, da bi bilo treba to mnenje preučiti in se resno lotiti spremembe Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije, tako da bi sodelovali strokovnjaki, da bi bila javna predstavitev mnenj o tem sprejeta, ne pa na hitro in ad hoc. Hvala.

PREDSEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam. Besedo ima gospod Franc Breznik.

FRANC BREZNIK (PS SDS): Najlepša hvala za besedo.

K besedi sem se prijavil zato, da poskušam na nekoliko drugačen način povedati to, kar so hoteli kolega Černač, Gorenak ali pa vodja poslanske skupine Jože Tanko danes povedati predvsem vodji Poslanske skupine Pozitivne Slovenije gospodu Möderndorferju. Ker ti argumenti vsaj v njegovi luči niso bilo uslišani, bom sedaj poskušal na njegovem poklicem področju, ki je medicina, obrazložiti to, o čemer se danes pogovarjamo. Prvič, o korupciji lahko govorimo kot o eni širši rakavi tvorbi. Danes smo se pogovarjali predvsem o tem, da je ta rakava tvorba nastala z našim organizmom, torej s konstituiranjem slovenske države. Ne, ta rakava tvorba ima svoj DNK, ima okvarjen DNK, ki se je prenesel preko bivše države. V komisiji za peticije smo poleg vseh ubojev in umorov ugotavljali široko korupcijo, ki

jo je izvedla Udba in del Centralnega komiteja Zveze komunistov. Vsi ti so kradli predvsem iz družb v državni lasti in prejšnjega komunističnega sistema, igralništva – imeli smo družbo Smelt, imeli smo NLB, o kateri je tudi pokojni Niko Kavčič govoril, kjer se je kradlo milijone, in z vsem tem denarjem je Udba, tajna politična policija, skupaj s centralnim komitejem delovala. Vsakega, ki se je poskušal vsaj malo približati bivšim komunističnim sistemom, so ubili, likvidirali ali pa izgnali iz te države. To je bil ta osnovni DNK.

Z vzpostavitvijo, konstruiranjem te države smo del te rakave tvorbe prenesli tudi v slovensko državo. Nismo izvedli obsežne kemoterapije, ki bi jo lahko imenoval lustracija. Danes imamo vse te metastaze, ki jih ugotavljamo na širših področjih tega organizma. Imamo to metastazo v pravosodju, prav tako se metastaze neverjetno širijo v medije in predvsem v družbe v državni lasti, in te metastaze se najhuje širijo oziroma je najbolj metastaziran bančni sektor. Govorimo o bolani tvorbi. Današnja razprava, ki so jo moji poslanski kolegi hoteli nekako s pravnimi ali pa tudi z nekaterimi družbenimi primerjavami z drugimi sistemi obrazložiti kolegu Möderndorferju in drugim poslancem koalicije, je bila, s kakšno kemoterapijo lahko posežemo. Govorili smo o instituciji, ki bi naj izvajala to kemoterapijo, ki se imenuje protikorupcijska komisija. Vsi tisti, ki so to komisijo imenovali, so danes opozorili predvsem na sam izbor, na izjemno zapleten in izjemno nekonsistenten sistem same izbire te komisije. To komisijo smo na koncu izbrali tako, da ta komisija deluje –pogovarjamo se o neki selektivni kemoterapiji, ki bi ozdravila te rakave celice in bi pustila del zdravih celic, v katerih lahko vidimo poštene ljudi, državljane Republike Slovenije, ki zjutraj vstanejo, ki delujejo, ki ustvarjajo našo blaginjo, širša izvozna podjetja, zdrava, mlada startup podjetja, ki želijo, da Slovenija postane izjemno konkurenčna država. Da bi torej vse te ljudi v okviru zdravih celic ohranila in da bi selektivno posegla v te rakave celice.

Kaj so pa naredili? S samim imenovanjem vidijo selektivnost tako oziroma ta selektivnost poteka tako, da je tolerantna do teh levih rakavih celic, bi pa mogoče najbolj poskusili udariti v tako imenovane desne rakave celice. Žal je zgodovina 20 let pokazala, da so ravno desne rakave celice najmanj problematične. Večina vseh afer, ki smo jih imeli, v gospodarstvu, v vseh zadevah, je potekala na levi strani. Večina slabih kreditov je iz baze Foruma 21, torej iz bivših rakavih celic, ki so se ponovno razplamtele v tem našem novem mladem organizmu. Na to so opozarjali danes moji poslanski kolegi, in tako lahko delujemo. Ni problem politične opcije, v kateri je nekdo bil ali ne, ampak je treba to na transparenten način povedati. Cela vrsta sociologov in tudi pokojni Jože Pučnik je govoril o tako imenovanem bolanem ali pa okvarjenem organizmu civilne

družbe v bivših totalitarnih režimih. Civilna družba v bivšem totalitarnem režimu prav tako ni obstajala. Tu smo lahko ugotavljali, da je tajna politična policija skupaj s centralnim komitejem nadzorovala tudi te celice civilne družbe, ki so tudi levo usmerjene. Če zaključim. Na medicinskem področju moramo iti v selektivno kemoterapijo. Ta selektivna kemoterapija se je pri približno istih rakavih bolnikih v tujih državah pokazala za najboljšo v tako imenovanih lustracijah – da je najboljša, da prodamo čim več državnega premoženja, da pride pod lastništvo in da na ta način deaktiviramo in udarimo selektivno ... / znak za konec razprave/ ... rakave celice. To je tisto, kar so danes moji poslanski kolegi hoteli obrazložiti poslancem koalicije. Najlepša hvala.

PREDSEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam.
Besedo ima gospod Zvonko Černač.

ZVONKO ČERNAČ (PS SDS): Hvala še enkrat.

Če nadaljujem tam, kjer je kolega Breznik končal. Na to, da je tkivo zelo bolano in da terapija ni bila uspešna, da zdravila niso prišla, da zdravniki očitno niso bili primerno usposobljeni ali pa niso želeli biti, smo v Slovenski demokratični stranki opozarjali že nekajkrat. Pred meseci, ko je prišlo do odstopa tega senata korupcijske komisije, smo predlagali, da se ta sistem spremeni, da se ga izboljša, da bo učinkovit, da se bo končno to tkivo ozdravilo in da bo večji del tega tkiva ozdravel, ne pa tako, kot je danes, ko ta bolni, okuženi del že prerašča zdravega, in Slovenija je po naši oceni na točki, kjer je zelo velika nevarnost, da bo ta bolni del zmagal. Kaj to pomeni, vemo. Država v končni fazi bankrotira, ljudje nimajo več nobenih priložnosti, mladi ne bodo imeli zaposlitev, pokojnin ne bo in tako naprej. To je vse posledica tega stanja, v katerem je Slovenija danes zaradi tega, ker se s tem problemom sistemske korupcije in vseh ostalih najhujših koruptivnih ravnanj ni soočila na pravi način in pravočasno.

KPK v zadnjih 10 letih očitno ni bil ustrezno zdravilo. Kolega Gorenak je povedal, da smo želeli, da se Slovenija zgleduje po tistih praksah evropskih držav, ki so na tem področju uspešne, in če smo unikum s to organizacijo KPK oziroma imajo nekaj podobnega še v treh državah jugovzhodno od nas, ki so po problemu korupcije še na slabšem položaju kot mi, kjer je ta okuženost še večja in ta temna barva, temno polje še bolj močno kot tukaj, potem je prav, da se zgledujemo po tistih, v katerih je ta barva bolj čista, bolj bela oziroma bolj svetla. Te države so v glavnem severno od nas, in ureditve v teh državah govorijo o tem, da takega organa, kot je Komisija za preprečevanje korupcije, ne poznajo. Imajo pa bistveno nižjo stopnjo kriminalitete in bistveno večjo stopnjo transparentnosti pri delovanju javnega sektorja in javnih funkcionarjev. To je v bistvu to, kar smo želeli doseči tudi skozi razpravo na današnji seji

– ne se omejit samo na ta nesrečni postopek, ki je do konca razgalil to političnost dosedanjih vodstev KPK, pač pa vzpostaviti neke podlage oziroma nek odgovor za ravnanja vnaprej.

Danes žal nismo dobili odgovora na vprašanje, kaj bo ta vlada storila, da bo pregon najhujšega korupcijskega kriminala učinkovitejši. Tega odgovora nimamo. Prav tako nimamo odgovora, zakaj je bila KPK od ustanovitve dalje dokazano politično orodje za pregon politično nekompatibilnih, ne pa nek inštrument, ki bi pomagal pri izkoreninjanju korupcije. Vlada v svojem mnenju celo ocenjuje, da je ta komisija nedvomno potrebna, in sicer kot vrhovni nadzornik na področju boja proti korupciji in garant zagotavljanja integritete oziroma preprečevanja izkoriščanja in zlorabljanja javnih funkcij. Kako bo to počela ta KPK pod vodstvom gospoda Štefaneca, ki je izstopil iz Pozitivne Slovenije samo zato, da bi ustvaril vtis te svoje suverenosti, neoporečnosti in tako naprej? Kako bo ta komisija, recimo, preiskovala nekega funkcionarja iz Pozitivne Slovenije? Karkoli bo ugotovila, bo v javnosti spoznano kot problematično in neverodostojno. Kako bo ta komisija delovala uspešno, če je v postopek njenega imenovanja vgrajena netransparentnost, če so ti magnetogrami uničeni, magnetogrami oziroma zapisniki o razgovorih s posameznimi kandidati, če ne vemo, koliko od teh, ki so se prijavili, je bilo ravno tako ali pa še bolj usposobljenih za opravljanje te funkcije kot tisti, ki je bil imenovan za predsednika?

To ne nazadnje govori o tem, da je bil ta postopek neprimeren, netransparenten, politično pristranski, z izrecnim namenom postaviti pravega človeka na to mesto zaradi tega, da bo Pozitivna Slovenija in vladajoča koalicija obvladovala še ta zadnji del, ki v javnosti fungira kot nek organ boja proti korupciji, če vemo, da je bilo v postopek vgrajenih kar nekaj spornih korakov, ki govorijo o tem, da je bil postopek netransparenten in da so se razpisi ponavljali samo zaradi tega, da bi se na koncu našlo nekoga, ki je politično primeren, kompatibilen in ki bo znal poslušati ukaze. Kajti za to je šlo vedno doslej. Ukazi so se poslušali, vendar ne ukazi prava in zakonitosti, pač pa ukazi tistih, ki obvladujejo to državo namesto nas, ki sedimo danes v tem parlamentu. Če tega Vlada in vladajoča koalicija ne spozna, je to žalostno in slaba popotnica za izkoreninjenje tega ... / izklop mikrofona/

PREDSEDNIK JANKO VEBER: Hvala.

Besedo ima gospa Sonja Ramšak.

SONJA RAMŠAK (PS SDS): Hvala lepa, spoštovani predsednik, za besedo. Spoštovani državni sekretar in tisti poslanke in poslanci, ki ste še zdržali v teh poznih urah!

Meni je žal, da nekaterih poslank in poslancev, ki so predhodno izrekli kar nekaj kritik tudi na moje delo kot predsednice

Mandatno-volilne komisije, ni tukaj. Predvsem mislim na tisti del, kjer so mi očitali nezakonita ravnanja. Mislim, da o nezakonitosti ravnanj lahko odločajo organi, ki so za to pristojni, ne pa posamezni poslanke in poslanci. Že na Mandatno-volilni komisiji sem takrat, ko je bil uveden nadzor nad premoženjskim stanjem predsednika Komisije za preprečevanje korupcije, jasno povedala, da če bodo pristojni organi ugotovili, da sem ravnala nezakonito, bom tudi sprejela svojo odgovornost. Ker pa je bilo večkrat izpostavljeno delo Komisije za preprečevanje korupcije, naj k tem razpravam dodam tudi to, da sama Komisija za preprečevanje korupcije ni delovala v skladu z Zakonom o integriteti in preprečevanju korupcije. Tudi na to smo na Odboru za notranje zadeve, javno upravo in lokalno samoupravo poslanke in poslanci Slovenske demokratske stranke večkrat opozorili.

Namreč, zamujala je ne samo pri oddaji poročil o premoženjskem stanju, torej posamezni člani senata, ampak tudi poročila o delu Komisije za preprečevanje korupcije niso bila oddana v skladu z zakonom oziroma v rokih. Prav tako pa poročila niso vsebovala bistvenih vsebin, ki jih določa zakon. In ne nazadnje, glede na to, da nam očitata, kaj je tista rak rana, ki nas boli v Slovenski demokratski stranki, to je izdano poročilo Komisije za preprečevanje korupcije o nadzoru nad premoženjskim stanjem predsednikov parlamentarnih strank, pa mislim, da je prav, da tudi zaradi slovenske javnosti povemo, da je ravno nekdanji predsednik komisije, gospod Kos, v publikaciji Dignitas izdal podrobno analizo tega postopka, in tisti, ki želite, si lahko to preberete in pogledate, ampak naj povem, kaj je pri tem v povzetku avtor sam dejal: "Komisija za preprečevanje korupcije za izdajo svojega poročila ni imela pravne podlage." Zelo zanimivo. Zakaj? Zato, ker ni uporabljala samo Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije, ampak je uporabila tudi Zakon o preprečevanju korupcije, ki je veljal pred uveljavitvijo sedaj veljavnega zakona. Nadalje: "Premoženjsko stanje omenjenih zavezancev je preverjala tudi za obdobje, za katerega tega ne bi smela storiti." Seveda, zato, ker je uporabljala nezakonito pravno podlago. "Komisija ni sledila zakonski obveznosti obveščanja obravnavanih oseb o svojih ugotovitvah." Vemo, da niso imeli možnosti na poročilo podati svojega mnenja in s tem zavarovati svoje pravice. Menim, da jim je bila kršena njihova ustavna pravica.

"V poročilu je za dva zavezanca objavila tudi podatke o premoženjskem stanju, ki jih ne bi smela objaviti." Kaj to pomeni? Kršila je zakon. V sklepnih ugotovitvah prav tako gospod Kos govori: "Komisija je preverjala premoženjsko stanje zavezancev tudi za obdobje, za katerega tega ne bi smela storiti." Naj navedem, da je z vidika materialnopravnih podlag presojala premoženjsko stanje od 30. 1. 2004 do 5. 6. 2010. Torej nezakonito. Dokument je v prvi vrsti namenjen javnosti, in obstaja

možnost, da je komisija preveč ekstenzivno obveščala organe, pri katerih zavezanci opravljajo svoje funkcije oziroma organe, pristojne za imenovanje ali izvolitev zavezancev. Če bi podrobno pogledali, se bi lahko strinjali s tem, zakaj v Slovenski demokratični stranki predlagamo drugačno ureditev delovanja Komisije za preprečevanje korupcije oziroma zakaj menimo, da zakon kot tak ne daje ustreznih podlag za korektno delo na področju preprečevanja korupcije. Seveda pa so organi preiskovanja in pregona tisti, ki naj bi dejansko preganjali korupcijo. Hvala.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala tudi vam. Besedo ima še gospod Jože Tanko.

JOŽE TANKO (PS SDS): Hvala lepa za besedo.

Nekateri poslanci so se v tej razpravi sklicevali na mnenja Zakonodajno-pravne službe, ki nam je naložila, da opravimo, kar zadeva sklepe, nekatere redakcijske popravke, in to smo tudi storili. Ali je to zadovoljilo koalicijo ali ne, je jasno – ni je zadovoljilo. Vendar če bi bilo mnenje Zakonodajno-pravne službe tako spoštovano v koaliciji, potem poslanci iz koalicije ne bi nikoli sprejeli Zakona o davku na nepremičnine, ki je sedaj tudi predmet ustavne presoje. Pri nas je šlo za redakcijske pripombe in smo jih odpravili. Pri Zakonu o davku na nepremičnine je šlo pa za vsebinske pripombe Zakonodajno-pravne službe, in jih je koalicija mrtvo hladno povozila. To je en del, tako da tudi to stvar odpremo in osvetlimo. Druga stvar, v kateri bi se navezal na to, kar je sedaj povedala Sonja Ramšak, je zapis ali pa analiza prvega predsednika Komisije za preprečevanje korupcije. Kdor je prebral to njegovo analizo nadzora nad premoženjskim stanjem predsednikov strank, se težko izogne temu, da pri tem nadzoru ni šlo za iskanje tarč oziroma da se je ta komisija obnašala kot lovec na glave.

To se pravi, da je iskala točno določeno situacijo, rešitev, da je nekoga obremenila, in točno določeno situacijo, in izpeljala iz tega tudi postopek tako, da se pri nekomu ni nič opazilo. Gospod Virant je bil dvakrat predmet nadzora pri tej komisiji, najprej kot predsednik parlamentarne stranke in kot predsednik Državnega zbora in drugič posebej kot nekdo, ki je osumljen oziroma bil spoznan, da je kupoval zelo poceni karte pri državnem letalskem prevozniku, ki se je utapljal v izgubah. Ne v prvem ne v drugem nadzoru ni Komisija za preprečevanje korupcije ugotovila nič. Šele po objavi neke anonimke oziroma nekega dopisovanja med njim in enim izmed uslužbencev Adrie Airways je prišlo ven, da je šlo za dogovarjanje o nizki ceni kart. Šele sedaj se je komisija v odhajanju nekako odločila, da bo ponovno opravila nadzor. Kakšno delo je to, ko pri nekom tako pomembne stvari pregleduje, in sicer dlje časa, kot je pregledovala bančni sistem? Kakšno je delo komisije, recimo, pri nadzoru bančnega sistema, ko v preiskovalni

komisiji Državnega zbora ni hotela ne dostaviti poročila o svojih ugotovitvah, ne poročati o tem, kaj je ugotovila, ne obelodaniti kateregakoli imena, ki je napisan na teh dosjejih.

Ščiti osebe, ki so udeležene v največji bančni luknji v zgodovini te države, Komisija za preprečevanje korupcije. Na drugi strani se ukvarja z marginalijami, ki jih lahko nekemu naprti tako ali drugače, s kakšnim plačevanjem, neplačevanjem ali pa plačevanjem na tak ali drugačen način – položnice. Ne gre za nek sistemski pristop, ne gre za pristop po teži problemov od vrha navzdol, ampak za iskanje žrtev, in to med tistim delom prostora, ki definitivno ne sodi k tistemu delu, kateremu pripada – ali izbirna komisija ali pa člani senata Komisije za preprečevanje korupcije. To je problem tega sistema, in od take komisije za preprečevanje korupcije ni možno pričakovati nobenih pozitivnih rezultatov zato, ker ne ugotovi ničesar tam, kjer o tem govori cela Slovenija, ker ne vidi ničesar tam, kamor vlagamo milijarde in milijarde evrov dokapitalizacij, in v veliki meri tudi zaradi kaznivih dejanj tistih, ki so upravljali z bančnim sistemom, išče pa napake pri nekaterih medijsko izpostavljenih političnih predstavnikih neke opcije. To ni boj proti korupciji. To je na eni strani prikrievanje koruptivnih dejanj, na drugi strani pa ugotavljanje ali pa vzpostavljanje videza suma koruptivnih ravnanj. Na tej strani nobenih sankcij, nobenih žrtev, na drugi strani pa praktično demoliranje osebe, njegove družine in tako naprej. Če je to cilj te koalicije, potem smo zabredli zelo globoko, in menim, da je treba te stvari postaviti tako, kot smo predlagali v naših predlogih sklepov. Hvala lepa.

PRESEDNIK JANKO VEBER: Hvala.

S tem zaključujem splošno razpravo o predlogu sklepa. V skladu z razlago Komisije za poslovnik z dne 9. 12. 2009 Državni zbor ugotavlja, da je postopek obravnave predloga sklepa končan.

S tem zaključujem to točko dnevnega reda in zaključujem tudi 58. izredno sejo Državnega zbora. Hvala in nasvidenje na naslednji seji.

Seja se je končala 24. marca 2014 ob 18.47.

INDEKS GOVORNIKOV

B

BOGOVIČ, FRANC	7, 33
BRANISELJ, RIHARD	39
BREZNIK, FRANC	70
BRULC, MIRKO	37

Č

ČEHOVIN, JERKO	15, 23, 66, 69
ČERNAČ, ZVONKO	54, 63, 71

D

DIMIC, IVA	34
------------------	----

F

FICKO, BRANKO	41
---------------------	----

G

GORENAK, DR. VINKO	18, 28, 32, 38, 42, 45, 48, 50, 63, 65, 68, 69
GRIMS, MAG. BRANKO	24, 66

H

HOČEVAR, MAG. KATARINA	26
HORVAT, JOŽEF	8, 43
HROVAT, ROBERT	42
HRŠAK, IVAN	7, 14, 21

J

JELUŠIČ, DR. LJUBICA	10, 47
JERAJ, ALENKA	56
JEROVŠEK, JOŽEF	45
JURŠA, FRANC	65

K

KOCIPER, MAŠA	51
KUNIČ, DR. JOŽEF	35
KURNJEK, BRANKO	44, 45

M

MÖDERNDORFER, JANI	61, 65
--------------------------	--------

N

NOVAK, LJUDMILA	14
-----------------------	----

O

OPEC, JASMINA	13, 27
OSTERMAN, ALEKSANDRA	9

P

PAVLIŠIČ, MARKO	6
PLEVČAK, MARIJA	49, 50
POTRATA, MAG. MAJDA	16, 25, 66, 70
POŽEŽNIK, JANKO	11
PREVC, MIHAEL	39
PUKŠIČ, FRANC	50

R

RAMŠAK, SONJA 15, 36, 72

S

SMODIŠ, BRANKO 40

Š

ŠEFIC, BOŠTJAN 20, 60

ŠIRCELJ, MAG. ANDREJ 9

T

TANKO, JOŽE 54, 58, 60, 63, 73

TONIN, MAG. MATEJ 22

V

VALENČIČ, KRISTINA 11, 17, 20

VIRANT, DR. GREGOR 12

VOGRIN, IVAN 41

Ž

ŽNIDAR, LJUBO 40

ŽUPEVC, MAG. MELITA 30, 33, 59

LEGENDA

- PS PS – Poslanska skupina Pozitivna Slovenija**
- PS SDS – Poslanska skupina Slovenske demokratske stranke**
- PS SD – Poslanska skupina Socialnih demokratov**
- PS DL – Poslanska skupina Državljska lista**
- PS DeSUS – Poslanska skupina Demokratične stranke upokojencev Slovenije**
- PS SLS – Poslanska skupina Slovenske ljudske stranke**
- PS NSi – Poslanska skupina Nove Slovenije**
- PS NS – Poslanska skupina italijanske in madžarske narodne skupnosti**
- NeP – Nepovezani poslanec**